

Gerard de VILLIERS SAN SALVADOR'DA DEHŞET

TAY YAYINLARI

I. BÖLÜM

Las Amapolas Caddesi ile Venezuela
Bulvarı'nın kesiştiği kırmızı ışıktaki bekleyen kamyonetin
yamından iki baldırı çıplak geçti. Kamyonetin
hemen yanında, ortalığı simsiyah dumana
boğan döküntü otobüsün pencere kenarında oturan
Teresa Santos umursamaz bir tavırla adamlara
baktı. O da, El Salvador'u aylardır kana bulayan
iç savaşı yaşayan bahtsızlardan biriydi. Yakalanmayacaklarından
yüzde yüz emin olan solcu ya
da sağcı katiller bir anda ortaya çıkıyor, etrafı tarıyor
ve ortadan yok oluyorlardı. Olaylardan bıkmış
olan polis, çoğu kez cesetleri, aileleri gelip alana
dek olay yerinde sineklere ve çürümeye terk ediyordu.
.Yeşil ışığın yanmasıyla birlikte baldırı çıplaklar
Teresa Santos'un görüş alanından çıktılar. Camino
Real Oteli'nin barında garsonluk yapan Teresa
politikaya karışmadığı gibi çevresinde sürüp
giden bu vahşetten yakındığı da olmazdı. Nihayet
ineceği durağa yaklaşıyordu. Otobüs, Autopista
Sur Kavşağı'nda durmak üzere yavaşladı.
Diğer yolcularla birlikte Teresa Santos da otobüsten
indi ve gecekondusunun bulunduğu Colonia
Las Mercedes yönüne doğru yürüdü. Üzerindeki
Camino Real Oteli'nin yeşil, kahverengi ünifor-

5
Orijinal adı: TERREUR A SAN SALVADOR
ması mahallede dikkat çeken lüks bir giyimdi.
Bir süre sonra ya'ında bir araba durdu. Koyu
renk camlı, geniş lastikli bir Range-Rover. Arabadan
iki adam indi ve ona doğru yaklaştı. Siyah
gözlüklerinin ardında yüz ifadeleri anlaşılmayan
uzun boylu kişilerdi. Teresa Santos içgüdüsel olarak
durdu. Adamlardan biri yanına yaklaşarak
sordu:

— Senyorita Santos?

Genç kızın heyecandan kalbi çarpmaya başladı.

— Evet.

Yabancı gülümsedi.

— Bizimle gelin. Hava yürünemeyecek kadar sıcak.

Genç kızın kımıldamadığını görünce iki yanına geçtiler ve nazikçe arabaya doğru ittiler. Hareketleri çok kibardı. Buna rağmen Teresa Santos kalçasına hafifçe dürtülen bir bıçak hissetti. Bacakları kesildi. Birkaç metre öteden sayısız araba ve kamyon geçiyordu, ama Teresa Santos'un korkudan gözü hiçbir şey görmüyordu. Gazetelerde her gün buna benzer haberler yer ahyordu. Başkent San Salvador'da da bu böyleydi, diğer kentlerde de. İnsanlar sessiz, sakin ve acımasızdı. Hemen her gün, kurşunlarla delik deşik olmuş, cinsel organları kesilip ağızlarına sokulmuş ve kulaklarına, cinayet "nedenini" açıklayıcı etiketler yapıştırılmış sayısız ceset bulunuyordu. Yılbaşından bu yana üç bin siyasi cinayet işlenmiş ve bir tek tutuklama olmamıştı.

Gel de bu kentte yaşa!

İki adam Teresa Santos'u Range-Rover'm arka koltuğuna itti. Kapı dış dünyaya kapandı ve araba hareket etti. Adamlar ön koltuktaydılar. Garson kız devamlı terliyor, önündeki kadife kaph koltuklardan başka bir şey görmüyordu. Karşı

6

koymak aklının ucundan bile geçmemişti, çünkü isteseler onu oracıkta öldürebilirdiler. Koltuğun bir köşesine büzülmüş olan genç kız titremeye başladı. Korkudan uyuşmuş küçücük beyniyle niçin kaçırıldığını bulmaya çalışıyordu. El Salvador'da bu gibi şeylerin nedeni pek aranmazdı, ama Teresa Santos bu güne dek kendini her şeyden uzak tutmuş ve hiç ağzını açmamıştı.

Range-Rover, Autopista Sur'ubir kilometre kadar daha izledikten sonra sağa, kuzeye saptı ve iki yanı villalar ve askeri garnizonlarla çevrili Carretera Panamericana boyunca ilerledi. Sonunda, beyzbol alanını geçtikten sonra tekrar sağa, manolyalarla çevrili dar, sakin bir yola saptılar. O andan sonra Teresa Santos, lüks evlerle çevrili birbirinin benzeri caddelerde yolunu ve yönünü şaşırıldı. Colonia San Francisco, San Salvador'un en zengin mahallesiydi. Çevrede yaya kimse yoktu ve pek az araba vardı. Range-Rover bir garajın önünde durdu ve klakson çaldı. Garajın kapısı açıldı, araba içeri girdikten sonra da hemen kapandı.

Teresa Santos'u tek kelime etmeden aşağı indirdiler.

Garaj, tropikal bitkilerle kaph geniş bir bahçenin kenarında bulunuyordu. Adamlar garson kızı bahçenin dibinde bulunan küçük beton bir binaya götürdüler. Elli metrelik yol boyunca Teresa Santos sol tarafta sütunlu beyaz bir ev farketti. Evin yüzme havuzu çalıştığı otelinki kadar büyüktü. Suyun kenarında güneşlenen mayolu esmer bir kadın vardı.

Adamlar genç kıızı büyük bir ampulle aydınlatılmış, duvarları sıvalı, atölyeye benzer bir odaya soktular, içlerinden biri cebinden sicim çıkardı; Teresa Santos'un bileklerini arkada kavuşturarak başparmaklarını özenle bağladı ve düğümü öylesine sıkı ki, genç kız parmaklarında kan dolaşımı-

7
nın durduğunu hissetti. Sonra onu bir tabureye doğru ittiler.

— Otur şuraya ve kımıldama!

Adamlar dışarı çıktılar. Kapının kilitlendiğini duyan Teresa Santos kendini korkuyla baş başa buldu. Neydi bu adamların amacı? Yüksek sesle, var gücüyle dua etmeye başladı.

*

**

Kapı tekrar açıldığında Teresa Santos sessiz ağlıyordu. Aradan aşağı yukarı bir saat geçmişti ve başparmakları müthiş acıyor, patlayacakmış gibi zonkluyordu. Genç kız gözyaşları arasında üç erkek farketti: İkiisi onu buraya getirenlerdi, üçüncüsü ise ne bir katile benziyordu, ne de bir zorbaya. Aksine, karışık siyah saçları, düzgün ve ince hatlarıyla daha çok bir sinema oyuncusunu andırıyordu. Üzerinde işlemeli bir Meksika gömleği, siyah pantolon ve Meksika çizmeleri vardı. Ağzındaki yeşil pürodan bir nefes çekerek ona yaklaştı:

— Adın ne?

Teresa Santos öyle korkuyordu ki birkaç saniye cevap veremedi. Diğer sakın bir tavırla bekliyordu.

— Santos... Teresa Santos.

— Nerede oturuyorsun?

— Colonia Las Mercedes, Rasales Sokağı, 56 numarada.

— Ne iş yaparsın?

— Camino Real Oteli'nde çahşıyorum.

— Anlaşıldı.

Teresa Santos'un cevaplarından hoşnut kalmış gibi başını salladı. Bundan cesaret alan genç kız:

— Senyor, dedi, buraya niçin getirildim?

Soruları soran adam cevap olarak elini uzattı

8

ve beklenmedik bir hareketle genç kızın sol göğsünü yakaladı. İçinde sutyen yoktu ve bu temas başparmaklarının acı sını unutturacak derecede büyük bir haz verdi genç kııza. Değişik koşullarda bu yakışıklı erkeğin cazibesinden serseme dönebilirdi. Birden, göğsünü saran parmakların memesinin ucuna doğru kaydığını ve onu sıkıldığını farketti. İlk saniyelerin haz verici duygusu yerini bir anda acıya bıraktı. Teresa Santos ince bir çığlık atarak boş yere kurtulmak için debelendi. Katil kılıklı adamlardan biri arkasına dolanıp sınımsıkı tutmuştu onu. Saçları dağınık yakışıklı adam:

— Oroşpu, dedi. Kötü ilişkilerin var.

Yüzünde zalimce bir gülümseme belirmişti.

— Ne gibi, senyor? Ne gibi?

Yabancı aynı sakin sesle devam etti:

— Sen, Mauricio Garcia'nın ailesinden değil misin?

— Evet, dedi Teresa Santos. Amcam olurdu.

— Anarşistin tekiydi, öyle değil mi?

Teresa Santos sustu. Amcası bir yıl önce sokakta öldürülmüştü. Salvadorluların çoğu gibi DHC'nin* sempatanıydı.

— Hayır, dedi Teresa. Bir cinayete kurban gitmişti.

— Orospu!

Suratına inen tokat yumruktan farksızdı. Darbenin etkisiyle Teresa'nın başı yana savruldu. Yakışıklı adam göğsünü bıraktı ve yüzüne tükürdü.

— Köpoğlusu amcan idam edildi. O da senin gibi komünistin tekiydi!

— Hayır, yanılıyorsunuz, diye hıçkırmaya başladı genç kız. Ben komünist değilim. Tanrı'nın önünde yemin ederim.

(*) DHC: Devrimci Halk Cephe»!.

9

— öyleyse kanıtla bunu, dedi yakışıklı adam.

— Peki ama nasıl, senybr? Ben...

— Amcanın ölüm yıldönümü için bir ayın yapılacağı, dedi sakin bir sesle. Nerede ve ne zaman?

Teresa Santos başparmaklarının zonklamasını unutup, bu beklenmedik sorunun nedenini anlamaya çalışarak suskun kalakaldı. Bu ayından haberi vardı tabii. Hatta gitmeyi bile düşünüyordu. Fakat kendisini kaçırانların bu işle ne ilgisi vardı?

Karşısındaki adam o sakin sesiyle devam etti;

— Amcanın komünist olmadığını söylüyorsun, ama ailesi gidip "Kızıl Papaz"dan ayini yönetmesini istiyor. Buna ne dersin?

Teresa Santos dudaklarının kenarına süzülen gözyaşlarını yaladı. Durumu anlamaya başlıyordu. Başparmaklarının acısı dayanılır gibi değildi. Bakışları bulanıklaşıyordu. Adamın sertleşen sesi korkusunu daha da artırdı.

— Cevap vermek istemiyor musun, orospu?

Teresa başını önüne eğdi. Konuştuğu takdirde çok kötü şeyler olabilirdi. Az önce onu etkileyen o çekici yüz şimdi allak bullak olmuş görünüyordu.

— Sen de bir komünistsin, bunu şimdi anladım değil mi? "Kızıl Papaz"ı koruyorsun!

— Böyle bir ayinden haberim yok! diye hıçkırdı kız.

Suratında bir tokat daha patladı.

— Yalancı karı!

— Tanrı adına yemin ederim. (Katıla katıla ağlamaya başladı.) Oh! Canım yanıyor! Başparmaklarımı çözün. Lütfen, Tanrı aşkına!

İçinden, söylediği yalan için Tanrı'dan bağışlamasını diledi. Durumunu herhalde kabul ederdi.

Kısa bir sessizlik oldu, ardından aynı soğukkanlı ses:

10

— Tanrı'dan yalanını bağışlamasını dilediğini biliyorum, dedi. Ama yine de parmaklarını çözdüreğim.

Adamlarından birine döndü:

— Jesus, çöz onu.

Jesus adlı katil genç kıızı sırtı masaya dönük durumda geriye itti. Teresa Santos bir an ırzına geçeceklerim tahmin etti ve rahat bir soluk aldı. Aynı şey on dört yaşındayken de başına gelmişti ve insan bundan ölmüyordu. Birden Jesus'nün bacakları arasından sarkan deri kınılı palayı farkettil. Sivil muhafızların taşıdıkları palalara benziyordu. Jesus, Teresa'yi bileklerinden tutarak başparmakları üstte kalacak biçimde ellerini masanın kenarına çekti.

Teresa Santos'un korkacak zamanı bile olmadı. Palanın ışıldıyan çelik ağız sırtından aşağı doğru hızla indi ve bağlı başparmaklarını kopararak tahtaya saplandı.

Teresa Santos ellerinde önce iğne batar gibi bir his duydu. Katil bir sıçrayışta geri çekilirken genç kıız da içgüdüsel bir davranışla kendini korumak için kollarını öne uzattı. Elleri, havada kandan iz bırakarak bir kavis çizdi ve aynı anda parmaklarından yayılan korkunç bir ağrı tüm benliğini kapladı. Ağrıdan çok, dayanılmaz bir yanmaydı bu. Teresa ellerine baktı. Birkaç saniye önce başparmaklarının bulunduğu yerden şimdi kan fişkırıyordu. Masamın üzerinde birbirine bağlı duran iki parmak ise, gerçeküstücü heykelcikleri andırıyordu. Genç kıızın bakışları buğulandı, korkunç bir mide bulantısıyla iki kat oldu ve bir anda kendinden geçti.

*

**

II

Teresa Santos gözlerini açar açmaz üzerine kustu. Onu eski bir deri koltuğa oturtmuşlardı. Elleri sülfirik aside batırılmış gibi yanıyordu. Yaralarını eski püskü bezlerle sararak, kanamayı durdurmuşlardı, ama kendini son derece halsiz hissediyordu.

Bacakları titriyor, başı dönüyordu. Altını ıslatmış olduğunu farkettil. Parmaklarını kesen Jesus sırtarak onu izliyordu. Masaya yaslanmış olan esmer, yakışıklı adam yeşil purosunu içmeye devam ediyordu. Ayıldığını görünce yanına yaklaştı: — Nasıl, beğendin mi? Hâlâ bana yalan söylemekte kararlı mısın? Soruma cevap verecek misin?

Adamın Kübalılara özgü konuşması ilk kez olarak Teresa'nın dikkatini çekmişti.

Teresa olumsuz bir biçimde başını salladı.

Gözlerini, masanın üstünde küçük kan lekesinin ortasında duran parmaklarından ayıramıyordu. Genç adam döndü, tiksinerken parmakları tutan sicimi yakaladı, sonra Teresa'nın önünde salladı.

— Sen kıızıl köpeğin tekisin. Bu nedenle ben de seni köpeğime yem yapacağım.

Genç adamın tekrar geriye dönmesiyle Teresa, masada bir aletin, küçük bir kıyma makinesinin bulunduğunu farkettil. Adam bir düğmeye basar

basılmaz alet uğuldamaya başladı. Sonra elindeki parmakları makinenin içine atarak tahta sapla bastırđı. Makinenin sesi hemen değişti. Teresa Santos sanki parmaklan hâla yerinde ve canlıymış gibi korkunç bir çığlık attı. Parmakları makinenin deliklerinden kıyma halinde çıkarken çığlığın yerini hıçkırıklar aldı... Jesus gürültüyü önlemek için eliyle ağzım kapattığında Teresa biraz sakinleşti. Makine görevini sürdürüyordu. Genç kız midisinin kabardığını

12

hissettiği anda makinenin sesi tekrar değişti ve hızlandı: Parmakları bir tutam kıyma olmuştu. Diğer katil makineyi durdurdu. Jesus, Teresa'yi saçlarından kavrayarak başını kaldırdı.

— tyi bak, orospu!

Diğer katil kıyma tabağını alıp yere bıraktı. Küba şivesiyle konuşan yakışıklı adam bahçeye açılan kapıyı aralayıp ıslık çaldı. Birkaç saniye sonra içeriye sivri burunlu, dili dışarda, simsiyah, Doberman türü iri bir köpek girdi. İçerde bir tur attıktan sonra tabağın önünde durdu. Bir an kokladı ve iştahla kıymayı yemeye başladı. Teresa Santos tekrar bir çığlık attı ve ancak Jesus'nün palasının sapım başına vurmasıyla sustu. Yakışıklı, esmer adam yanına yaklaşarak karşısına dikildi. Tatlı bir sesle:

-r- Görüyorsun ya, dedi. Bu köpek senden hem daha akıllı hem daha yararlı. Fakat zavallı hâla aç! Gerçekten de hayvanın yiyecek ister gibi bir hali vardı. Genç adam gözlerini gözlerine dikerek aynı sakin sesle devam etti:

— Eğer konuşmamakta direnirsen, seni parça parça kesip kıyma makinesinden geçirdikten sonra köpeğe yedireceğiz... Hem de tek lokma etin kalmayınca dek...

Sustu ve yüzünü buruşturarak purosundan bir nefes çekti. Ter, kan, sidik kokusu ve sıcak, odayı dayanılmaz yapmıştı.

Teresa Santos çıldırarak gibiydi. Bu işkence onu ölümden daha çok korkutuyordu, işkence edilmiş, gözleri oyulmuş, boğazları kesilmiş birçok ceset görmüştü, ama böylesine bir vahşete hiç tanık olmamıştı. Elinde olmayarak gözleri tabağı yalamakta olan Doberman'a kaydı. Parmaklarından geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Bu vahşete daha fazla dayanamayarak deliler gibi bağırmaya başladı.

13

**

Aynı adı taşıyan hastanenin bitişiğindeki Divina Providencia Kilisesi dışarının cehennemi sıcağına karşılık, son derece serin olmasına rağmen hemen hemen boştu. Oysa saat akşamın altısını biraz geçiyordu. Mart ayı geldi mi, San Salvador yaşanacak yer olmaktan çıkar. Buhar banyosunu andıran gündüzleriyle geceler arasındaki ısı farkı ancak birkaç derecedir. Kent, ormanlarla kaplı tepelerin

arasında yer alan ve kuzeyinde sönmüş bir volkan bulunan bir çanağın içine kurulmuştur. Tepelere doğru çıkıldığında bile sıcaktan soluk alınmaz. Divina Providencia Hastanesi, yollar kaldırım taşlı bir gecekondu mahallesinin kıyısında bulunur. Colonia San Ramon adı verilen bu bölge, lüks sayılacak bir biçimde asfaltlanmış bir otoparkla son bulan bir caddenin sonundadır. Bir yıl önce öldürülen Mauricio Garcia'nın ruhuna düzenlenmiş ayini sürdüren etkili kaim sesi dinlemeye katılanlar; yan hastaneden gelmiş iki düzine hasta ve yaşlı birkaç rahibe ile aile mensuplarından ibaretti.

Hastane binalarını ve T biçimindeki küçük kiliseyi çevreleyen tropik bitkiler bölgeye etkili bir görünüm katıyordu.

Kent merkezindeki görkemli kiliselerin tam aksine bu küçük mabedin tertemiz bir salonu ve cila kokan doğramaları vardı. Renkli vitrayların yerine kıvrımlı saclar konmasıyla daha çok kaleyi andıran büyük katedralden çok farklıydı burası. Bu arada duvarlarına, hatta heykellerinin üzerine bile yazılan sloganları unutmamak gerek! Burada, iç savaşın yıkımından uzak kalmış ve hâlâ yeni görünümünü koruyan Diviria Providencia'da ise, şu an ayini sürdüren rahip normal bir yaşamın izleni-

14
mini yansıtıyordu. Ayinin sonlarına doğru ölünün en ön sırada oturan ailesine dönerek konuşmaya hazırlandı. Saat altıyı çeyrek geçiyordu. Oysa tam altı buçukta, piskoposlukta diğer din yetkilileriyle bir toplantıya katılması gerekiyordu. İç savaşın son vahşetleri tartışılacaktı. Yan hastanedeki hastaları davet edercesine kapıları her zaman açık bırakılan bu küçük kiliseyi çok severdi. Dinleyicilerin bir hayli az olmasına rağmen, titrek sesle konuşmasına başladı:

— Bugün beni burada dinleyenler, bahtsız ülkemizde acı çeken ve yok yere ölen kardeşlerimizi düşünsünler. Adalet ve barış artık...

Birinci sırada beyaz iskemlesi üzerinde, siyah dantelli giysileriyle dimdik duran ölünün dul karısı gözlerinin dolduğunu hissetti. Bu rahibi nereye olsa, izlerdi. Sanki kafasındaki düşünceleri okuyup konuşuyordu. Dul kadın elinde olmadan başıffı çevirip giriş kapısına baktı. Hastaneden gelen birkaç meraklı toplanmıştı.

*

**

Kırmızı Range-Rover, Colonia San Ramon boyunca uzanan kaldırım taşlı yola daldı. Yol ortasında toz, toprak ve çamur içinde oynayan çocukları uyarmak için devamlı korna çalıyordu. Yolun alt kısımlarında, ender de olsa, eli yüzü düzgün birkaç eve rastlamak mümkündü; ama buralarda, yamaca yakın bölgede gecekondundan başka bir şey yoktu. Çocuklar koyu renk camlı, soğuk hava tertibatlı

bir zengin oyuncağı olan ve parıl parıl parıldayan
bu kırmızı arabayı hayranlıkla seyrediyorlardı.
İçinde iki kişinin bulunduğu, ancak çok dikkatlice
bakıldığında güçlkle farkediliyordu.

Araba önce sağa, tepelerden inen bir yola sap-
15

ti; sonra önünü kesen sığır sürüsünün arasından
sıyrılarak sola döndü. Divina Providencia Hastanesi'ni
gösteren tek bir işaret yoktu; ama halk yolu
iyi bilirdi. Araba hastaneye giden Colonia San
Ramon'un ender asfalt yollarından birine girdi.
Manzara harikaydı: Alçak yapıların arasından fırlamış
birkaç yüksek modern binası ve yer yer sağa
sola serpiştirilmiş tropikal yeşil lekeleriyle kent,
ayaklar altındaydı. Yukarda, yabani muz ağaçlarının
arasında hastanenin kırmızı damları görölüyordu.
Range-Rover, küçük Divina Providencia Kilisesi'nin
önünden geçip, otoparkta durdu. Mauricio
Garcia'mn ayinine gelen ailelere ait olması gereken
bir düzineye yakın araba vardı.

Arabada bulunan iki adamdan hiçbirini aşağı inmedi.

*

**

San Salvador'daki Amerikan Büyükelçisi Hobart
Cody gömleğinin kollarını sıvamış, "Le
Point" dergisinde bu ülkeyle ilgili bir yazı okuyordu.
Soğuk hava tertibatlı bürosu, 25. Kuzey Caddesi
ile 29. Batı Caddesi'nin kesiştiği köşede, betanarme
bir binamn dördüncü katındaydı. Binayla
çevresini saran demir parmaklıkların arasındaki
geniş yeşil alan sürekli olarak silahlı nöbetçiler tarafından
korunmaktaydı. Masanın üzerindeki dört
telefonun biri çalmaya başladı. Numarasım çok
az kişinin bildiği özel bir telefonda bu.
— Kim arıyor? diye sordu büyükelçi.
— Ben Jose, dedi bir erkek sesi.
— Merhaba Jose, diye karşılık verdi büyükelçi.
Ne var ne yok?

Jose, aşırı sağ kanatta yer alan en iyi muhbirlerden
birinin takma adıydı. Her telefon edişte
hayatım tehlikeye atan ve bunu sadece boğaz tok-
16

r

l

luğuna yapan biriydi. Amerikan Elçiliği'ne girdiğini
şimdiye dek gören olmamıştı ve herkes onu
"Yanki" taraftarı bir palavracı olarak tanırdı.
ilk "ilişki" San Salvador'a bir saat uzaklıktaki
issiz Costa del Sol kumsalında kurulmuştu. Kara
kumlarında birkaç vahşi atın koşuşturduğu sakin
bir yerdi burası. O günden bu yana Jose
büyükkelçiyle hiç yüz yüze gelmemişti. CIA'ya sınırlı
bir güveni olan büyükelçi, Birleşik
Devletler'e gönderdiği raporlarını kendi haber
kaynaklarına dayanarak hazırlardı, tşte, bu haber
kaynaklarından biri de Jose idi.

— İki hafta önce size telefonda sözünü ettiğim
suikasti hatırlıyor musunuz? diye sordu Jose.

— Kime yapılıacaktı bu suikast?

— Kızıl Papaz'a.

— Evet, dedi Amerikalı, hatırladım. Peki ne oluyor şimdi?

— Yakında gerçekleştiriliyor.

— Aman Tanrım!

Büyükelçi kanının damarlarından çekildiğini hissetti. Bu ülkeye geleli henüz sekiz ay olmuştu, ama Latin Amerika'yı iyi tanırdı. Burada kötünün en kötüsü bile gerçekleşebilirdi.

— Kimden duydun?

— El Carnicero'dan.

Bir başka takma ad. Amerikalı diplomat, bu kişiyi hiç tanımamıştı. El Salvador'daki günlük felaketsizliğe alışık olmasına rağmen bir türlü kulaklarına inanamıyordu. Boş bulunarak ısrar etti:

— Bu konuda ne biliyorsun? Suikast nerede ve nasıl olacak?

Aym anda Jose'nin suskunluğunu farkettiler.

Gizli, Emniyet'e bağlı çalışan siyasi polis

"Orden"ın telefon konuşmalarını dinlediği bilinen bir şeydi.

17

— Olay pek yakında gerçekleşecek, fakat kesin bir şey bilmiyorum. Sizi sonra yine arayım.

Büyükelçinin daha fazla soru sormasına fırsat bırakmadan telefonu kapadı. Büyükelçi bir süre hareketsiz ahizeyi seyretti, sonra öfkeyle yerine bırakarak iç konuşma cihazının düğmesine bastı:

— Shirley, Walter'a söyle hemen buraya gelsin.

Üç dakika sonra kapı vuruldu ve içeriye geniş omuzlu, sarışın genç bir adam girdi. İlk bakışta, cumartesi geceleri diskoteklerde rastlanan çapkın erkek havası vardı. Walter Dallas, elçiliğin siyasi başdanışmanı - eski konsolos yardımcısı - ve CIA'nın San Salvador'daki şube şefiydi. Büyükelçi genç adamın masasına yaklaşmasını bile beklemeden patladı:

— Enrico Chacon'un nerede bulunduğunu biliyor musunuz?

Şube şefi hiç telaşlanmadı.

— Chacon mu? Bilmiyorum. Bir süredir ondan haber almadık. Söylediklerine göre ülkeden ayrılmış.

Guatemala ya da Miami'de olabilir. Niye sordunuz?

Soruyu duymamazlıktan gelen büyükelçi ısrar etti:

— Emin misiniz?

— Sanırım evet, dedi Walter Dallas. Ama araştırabilirim bunu.

— Öyleyse acele edin, dedi büyükelçi, ve bana rapor verin.

Walter Dallas şaşkın şaşkın baktı.

— Özel bir haber mi aldınız?

Büyükelçi, Jose'nin anlattıklarını aktardı.

CIA ajanı hiç de şaşırılmış ya da cam sıkılmış görünmüyordu.

— Biliyorsunuz, bu adam üniversite ve DHC

18

çevrelerindeki söylentileri aktarır bize... Verdiği

habere pek inanmıyorum, çünkü böyle bir şey büyük olay yaratır...

— İnallah dediğiniz gibi olur, diye soludu büyükelçi. Chacon'un El Salvador'dan ayrılıp ayrılmadığını öğrenin.

Walter Dallas odadan çıkıp kapıyı kapamak üzereyken başım uzattı:

— Biliyorsunuz, Şirket'in Chacon ile ilişkisini keseli çok oldu. Emri veren de Langley idi. Bu konudaki teleksler dosyalarımızda. Bu kesin.

— Chacon'un buraya getirenin siz olduğu da kesin, dedi büyükelçi.

— Evet ama emri "Eylem" Şube Şefi Frank Thorpe vermişti. Yine de durumu bir araştırayım, efendim.

Kapıyı arkasından usulca kapadı. Birleşik Devletler Büyükelçisi odada tek başına kalınca masasının alt gözünden bir şişe JB viski çıkardı ve bir bardar doldurup üzerine biraz Perrier ekledi. İçkisinden küçük bir yudum alarak telefon açıp sekreterini aradı:

— Bana Washington'u bağlayın.

*

**

Kırmızı Range-Rover harekete geçerek ağır ağır ilerledi. Divina Providencia Kilisesi'nin karşısına geldiğinde bir an durdu ve içinden, omuzunda mavi golf çantası bulunan bir adam indi. Araba tekrar hareket ederek on metre ilerde park etti ve motoru çalışır durumda beklemeye başladı. Golf çantalı adam sakın adımlarla kiliseyi çevreleyen bahçeyi geçti ve bir hindistancevizi ağacının altında durdu. Bulunduğu noktadan kilisenin içi ve ayini yöneten rahip açık seçik görünüyordu.

19

Çantasını yere bıraktı ve fermuarı açmak için eğildi. Hareketleri ölçülü ve son derece sakindi.

— Şimdi de din kardeşlerimi, halkımızın bu kardeş düşmanlığından galip çıkması ve cinayetlerin, kan dökmenin son bulması için dua etmeye davet ediyorum...

Rahip bu son bölümü sesini yükselterek söylemişti.

Son dua için birkaç dakikaya daha ihtiyacı vardı ve kendini son derece yorgun hissediyordu.

Birden, bir ışık yansımasıyla başını kapıdan yana çevirdi. Bir an için, büyük hindistancevizi ağacının dibinde ayakta duran bir gölge farketmişti.

Elinde uzun bir şey vardı.

Olaçkları içgüdüleriyle hissetmesine rağmen, içinden bir şeyler, duaya devam etmeye zorladı onu. Defalarca ezbere tekrar ettiği sözlerdi bunlar.

"Bromm!"

Patlama dışarda olmasına rağmen kilisenin camları sarsıldı ve salonun havası titredi. Rahip bir şey söylemek istercesine ağızını açtı. Sözüünü yarım bırakarak sarhoş gibi sendeledi. Aynı anda ağızından ve burnundan oluk gibi kan boşandı. Gözleri bir noktaya takılı kalmıştı. Bedeninde hızla

genişleyen bir kan lekesi belirdi. Rahibelerden biri çılgın gibi bağırarak dışarıya, hastaneden yardım istemeye koştu.

*

**

Beyaz ambulans yanar söner kırmızı ışıklarıyla Los Heroes Bulvarı'm son hızla geçti. Saat akşamın yedisine geliyordu ve yoğun kent trafiği arabanın hızım yer yer kesiyordu. Buna rağmen, Rosales Hastanesi'ne rekor denecek bir sürede ulaştı. Divina Providencia Hastanesi'nde gerekli tıbbi cihaz yoktu.

"Acil" Servis'in girişinde, doktorlardan ve

20

hastabakıcılardan oluşma bir ekip bekliyordu. Üzerinde hâlâ kilise giysileri bulunan hareketsiz beden, hemen tekerlekli sedyeye alındı. Yaralının yüzünü gören bir hastabakıcı haç çıkardı. Ameliyathane hazır. Hiçbir yaşam belirtisi göstermeyen rahip alelacele soyuldu. Göğsünün tam ortasındaki yarayı gören operatörün suratı değişti. Vücudunu özenle çevirdiler: Sır tında, kurşunun çıktığı noktada hâlâ kanayan çay tabağı büyüklüğünde bir yara vardı. Operatör başım sallayarak anesteziyi durdurdu.

— Saplandığı yerde patlayan kurşunlardan kullanılmış, dedi. Patlama kalbi parçalamış. Yapacak hiçbir şey yok.

Cesedi tekrar sırtüstü çevirip, gözlerini kapadı. Hastabakıcılardan biri rahibin kana bulanmış alnını öperek dışarı fırladı. Koridorda toplanmış bir grupla karşılaştığında titrek bir sesle mırıldanarak: — Oscar Romero'yu öldürdüler, diye hıçkırdı.

Kutsal Başpiskopos'umuzu öldürdüler!

Monsenyör Oscar Romero, kahve üretimi ve iç savaşlarıyla tamnan bu küçük ülkede isim yapmış birkaç kişiden biriydi ve aylardır ülkesinde barışın sağlanması için elinden geleni yapmaktaydı. Aşırıktan vazgeçen solculardan destek görerek kitleleri bilinçlendirmede önemli adımlar atmıştı. Yıllardır şiddetin egemen olduğu böyle bir ülkede bu başarı inanılmaz bir sonuçtu. Yaralıları bile hastane yataklarında öldürmek bir Salvador geleneğine dönüşmüştü. Kimi zaman katiller, yaralıların hastaneye bile gitmelerini beklemez, ambulansları tararlardı...

El Salvador Başpiskoposu olan Monsenyör Oscar Romero ülkenin birçok ünlülerinin aksine,

21

ayda yedi yüz colon * maaşlı koruyucuları çevresinde istemezdi. Kendisini öldürmek istediklerini biliyordu. Birçok kez tehdit edilmişti. Oysa yine de Tanrı'nın koruyuculuğundan başka bir şey kabul etmemişti. Taşrada zaman zaman rahiplerin öldürüldüğü olurdu, ama Katolik Kilisesi Latin Amerika'da hâlâ güçlüydü. İşte, onun en iyi koruyucusu da buydu. Halk arasında adı, "fakir fukara babası" idi. Ülkede, büyük toprak sahiplerinin, askeri

cunta generallerinin karşısına korkusuzca dikilebilen tek kişi oydu.

. Koridorda bulunanlar bir anda hastabakıcının çılgınlıklarına katıldılar. Hastaneden deli gibi caddeye fırlayan bir adam neredeyse eziliyordu. Şoför pencereden uzandı:

— Hey, kaçık! Ne oluyor böyle?

— Başpiskopos'umuzu öldürdüler, diye kekeleydi adam. Hepimiz lanetlendik. Oscar Romero'yu öldürdüler!

(*) El Salvador para birimi.

//

II. BOLUM

Duvarın tümünü kaplayan beyaz perdeye peş peşe yansıtılan fotoğrafların her biri birkaç saniye duruyor, sonra bir diğerine geçiliyordu. Son derece iyi karartılmış odaya bir Sibirya soğuğu egemendi. Frank Thorpe'un mavi halı kaplı geniş odası Langley'de CIA'yı barındıran.H biçimli büyük binanın kuzey kanadında, yedinci kattaydı. Yere konmuş projeksiyon makinesinden her resim yansıtıldığında Frank Thorpe kısa bir bilgi veriyordu.

Odanın serinliği VWashington'un haziran sıcağına ters düşüyordu. Malko, Paris'ten Concorde ile gelmişti ve Atlantik'i aşmış olmasına rağmen kendini son derece zinde hissediyordu. Tek şikâyeti, uçakta verilen kaz ciğerini biraz ağır bulmuş olmasıydı...

Air France'mın kısa mesafelere yaptığı tatil seferlerinin aksine, uzun yol uçuşları yolcuya tam bir konfor getirirdi.

Elektrikli kilit sistemiyle kilitlenmiş olan odada, Malko ile Frank Thorpe'un dışında bir tek projeksiyon makinisti vardı.

Fotoğrafların hepsi aynı adama aitti. Malko ilk başta fotoğrafların bir film çekiminden alındığını sandı. Çünkü adamın aktörleri aratmayacak bir fiziği vardı. Özenli taranmış siyah saçları, sevimli yüzü ve iri dişleriyle otuz beş yaşlarında gö-

23

rünüyordu. Duvardaki ekranda gök mavisi bir Cadillac Seville'in direksiyonunda, sloganlarla dolu bir duvarın önünde duruyordu. Sağlıklı, yakışıklı ve atletik yapısıyla kadınları yatağa çekme konusunda bir sorunu olmadığı belliydi. Fotoğrafların tümü bir Latin Amerika kentinde çekilmişti. Ekran profilden çekilmiş yakın plan bir resmi yansıtıldı. Clint Eastwood'dan farksızdı. Sonra ekran bembeyaz kesildi ve elektrikler yandı.

CIA "Eylem" Servisi Şefi Frank Thorpe koltuğuna büzülmüş gibiydi. Malko yüzündeki çizgilerin daha da derinleştiğini ve daha yaşlı görüldüğünü farketti. Şakakları ağarmıştı. Yorucu geçen sön yılların etkisi olmalıydı bu.

Projeksiyon makinisti usulca odadan çıktı.

Günlerden cuma idi ve saat beş buçuğa gelmişti.

Memurlar hafta sonu tatillerini geçirmek için arabalarına binmeye başlamışlardı bile. Frank Thorpe düşünceli bir tavırla sigarasını yaktı.

— Bir viski alır mısınız? Ah, pardon! Votkadan

başka bir şey içmezsiniz siz. Ama Rusların ambargosundan sonra ne yazık ki elimde Stolichnaya kalmadı. İsveç votkasına ne dersiniz?

— Teşekkür ederim, istemem. Yarım bardak buzlu viskiyi tercih ederim.

Frank Thorpe'un çökmüş hali Malko'yu meraklandırmıştı.

Onu yıllardır tanırdı ve birçok ortak sırları olmuştu. Malko'yu CIA'ya anlaşmalı ajan olarak sokan ve ona muhasebe sorumlularının saçlarını başlarını yolacak ücretler ödeyen oydu.

Malko'nun varını yoğunu şatosuna yatırmasını gıptayla izlerdi.

Frank buzdolabını açıp, bir şişe viski çıkardı ve kadehlere koydu.

— Elimde sadece JB marka viski var. Bununla yetineceksiniz.

24

— Farketmez, dedi Malko.

Avusturyalı, Washington'a geliş nedenini hâlâ bilmiyordu. Frank Thorpe, Viyana Bürosu kanalını kullanmaksızın doğrudan doğruya Malko'ya telefon etmiş, o da hemen Liezen Şatosu'ndan ayrılıp uçağa atladığı gibi yola koyulmuştu. Malko kadehini kaldırdı.

— Dostlarımızın şerefine.

İçkilerinden birer yudum aldıktan sonra

Frank, Malko'ya döndü:

— Fotoğraflar hakkında ne düşünüyorsunuz?

— Genellikle artist fotoğrafı göstermezsiniz pek, dedi Malko gülümseyerek. Bu güne dek zararsız bir adam fotoğrafı gösterdiğiniz olmadı...

Frank başını salladı.

— Ama sevimli biri, öyle değil mi? Adı, Enrico Chacon. Otuz yedi yaşında. On, on beş yıl önce Küba'dan kaçtı. Çok zeki ve çok beceriklidir. Ayrıca çok da cesur. El Salvador'da onu "Kasap" takma adıyla tanırlar.

Chacon, CIA'nın yıllar önce Küba'dan kurtardığı ve çeşitli işlerde kullandığı Castro düşmanlarına hiç benzemiyordu. Daha çok, bir beyefendi görünümündeydi.

— Anladığım kadarıyla onunla bir sorunuz var, dedi Malko.

Frank başını eğdi.

— Haklısınız! Sizden önemli bir yardım isteyeceğim.

Kişisel bir istek bu. Bunu uzun yıllara dayalı dostluğumuza güvenerek yapıyorum. Sayenizde sırtımdan büyük bir yük atmış olacağım

Bana yardım edebilecek tek kişi sizsiniz. Hatta bu işten hakkınızın çok altında bir ücret alacaksınız.

Malko meraklanmıştı.

— Sizin için her şeyi yaparım. Zaten bu güne kadar karakterime aykırı düşen bir iş teklif ettiğinizi hiç hatırlamıyorum.

25

Frank Thorpe zoraki bir biçimde gülümsedi.

— Korkarım, bu kez öyle olacak. Sizden Enrico Chacon'u zararsız kılmanızı istiyorum.

Sonra, Malko'nun ne demek istediğini iyice anlaması için ekledi:

— Bu adamın ölmesi gerekiyor...

*

**

Malko sustu; şaşırmıştı. Cinayet, dine ve insanlara son derece saygılı olan Frank Thorpe'un alışkanlıklarından değildi. Vietnam'daki "Anka Kuşu Harekâtı"na ve CIA'nın bazı diğer girişimlerine karşı çıkan hep o olmuştu. Ayrıca, Malko'nun bir katil olmadığı da çok iyi bilirdi. Gerçi bazı görevlerde adam öldürmek zorunda kalmıştı, ama bunu hep tiksiniyerek gerçekleştirmişti.

— Bakın, Enrico Chacon'un kim olduğunu size anlatayım, dedi Frank. Cevabınızı ondan sonra verirsiniz. Castro iktidara geçtikten sonra Küba'dan ilk kaçanlardan biridir. Babası büyük toprakları olan son derece zengin biriydi. Miami'de yaşardı, fakat annesi Küba'daydı. Castrocular kadını Enrico'nun gözü önünde ırzına geçip işkenceyle öldürdüler...

— Sonra ne oldu? diye sordu Malko.

— Küba'dan kaçtıktan sonra bizimle çalışmaya başladı. Kendisini genç yaşta yetişmesi için Panama'ya ve Manaus'a gönderdik. Latin Amerika'nın hemen yer yerinde, yerel şubelerimize yardımcı olacak çalışmalar yaptı. Dört yıl önce El Salvador'da bir sorunla karşılaştık. Aşırı solcuların yarattığı terör cuntayı sarsacak düzeye ulaştı. Ulusal Güvenlik örgütlerinin eli kolu bağlıydı. Biz de tutuk onlara yardım gönderdik. Yani, Chacon'u.

— Anlıyorum, dedi Malko. Mano Blanca, yani 26 "Beyaz Savaşçılar" ya da "Ölüm Fedailerini" örgütünü o kurdu orada.

— Aşağı yukarı öyle. Önceleri çok iyi çalıştı. Fakat zamanla aşırı sağcılarla sıkı fıkı oldu ve onlarla çalışmaya başladı. Solcu köylüleri, Küba ile ilişkisi olan kimseleri öldürdü. Tabii, biz hemen tavrımızı aldık. Kendisini Miami'ye çağırdık. El Salvador'da komünizmle mücadele ettiğini ileri sürerek gelmedi... Gel zaman git zaman, aşırı sağın bir numaralı katili oldu. Sonuçta, her taraftan öfkeli sesler yükselmeye başladı. Akla hayale gelmedik işkenceler uygulamaya başladı. San Salvador büromuzun verdiği rapora göre, esirlerini bayılıp karınlarını açmayı ve adamlar kendilerine geldikten sonra da açık yaralarıyla oynamayı bir alışkanlık haline getirmiş... Bu, işkence türlerinden sadece biri. Bir keresinde aşırı solcu şeflerden birini diğer esirlerin gözü önünde palayla parça parça kesip kıyma makinesinden geçirmiş. Bir sessizlik oldu. Malko karar vermekte acele etmiyordu. Frank devam etti:

— Kafasının içinde ne var anlayamıyorum. Ruh hastası bir katil oldu. Tam bir canavar. Cuntadan bu adamı ortadan kaldırmalarını istedik, fakat yanaşmadılar. Sağcılarla sıkı bir ilişki içindeler. Chacon dokunulmaz bir bela oldu çıktı. Şu son olay olmasaydı, belki de bu kadar üzerine düşmeyecektim... 28 Mart'ta saat 6.24'te El Salvador'un en büyük din yetkilisi olan Başpiskopos Oscar Romero'yu bir ayın sırasında öldürdü.

— Chacon ha?

— Herifin hiçbir şey umurunda değil. Aklınca Salvadorluları düşünerek hareket ediyor. Ordu,

Romero'nun sol partiler arasında arabuluculuk yaptığının farkındaydı. Solcuların şiddet eylemlerini hafifletebilecek tek adamdı Romero. Halkın

27

güvenini kazanmıştı. Şimdi görülmemiş bir kargaşa çıkacak. Meslek hayatımın en büyük felaketi oldu bu cinayet. Gerçi olaya henüz Chacon'un adı karışmadı, ama bu haltı onun yediğini biliyoruz... Burada birçok kişi Şirket'i suçluyor. Chacon ve onunla olan ilişkimiz yüzünden... Diğer taraftan El Salvador'daki rejimi liberalleştirmeye çalışıyoruz. Chacon gibi biri orada oldukça bu imkânsız. Aşırı sağın celladı bu herif ve sistemli bir biçimde huzurdan yana olan kim varsa temizliyor. Latin Amerika'daki yüksek düzeyli bütün din adamları Chacon'u ortadan kaldırmamızı istiyor. Adam, El Salvador'daki tüm katolikleri temizlemekle tehdit etmiş. Ve yapacaktır da.

Tam bir Azrail...

— Peki, beni niye çağırdınız? diye sordu Malko.

Bu iş tam Chris Jones ile Milton Brabeck'e göre bir... eğlence!

— Yanılıyorsunuz, dedi Frank. Enrico Chacon öyle kolay yutulur lokma değil. Tehlikeli, korunması sağlam ve deli herifin teki. İlk başta araştırma yapıp izini bulmak gerekiyor. Adını verdiğiniz ajanlarla harekâti tehlikeye atamam. Ayrıca, Şirket'te Chacon'u tutan bir sürü adam var. Bize bir zamanlar çok yararı dokunduğunu unutmayın. Bizimkileri doğrudan bu işe bulaştırmak hoş karşılanmaz. İlginç bir görevdi bu. Gizli savaş gibi bir şey. Öldürme konusunda uzmanlaşan Enrico Chacon, kendisine bu işi öğreten ustalarını aşmıştı. "Kıyamet Günü" filminde Marlon Brando'nun canlandığı Albay Kurtz'a benziyordu. Tipinin ve yüz ifadesinin, becerdiği işlerle hiç ilişkisi yoktu...

— Yalnız mı çalışıyor?

— Hayır, dedi Frank. Çevresinde Kübalılarla, "Beyaz Savaşçılar" ve "Ölüm Fedailerini" adlı ör-

28

gütlerde bulunan Salvadorlular var... Çoğu da eski asker ya da Ulusal Güvenlik'te çalışmış kişiler. Başlangıçta bu kişileri yüreklendirdiğimiz bir gerçek. Bizim düşmanlarımıza karşı dövüşüyorlardı. Ama şimdi bir canavar yarattığımızı anladık... Kontrol edemediğimiz bir canavar.

— Bu konuda yerel hükümetin tutumu nedir?

— Güçsüzler. Salvadorlu generallerin bunca vahşete göz yummalarını engellemekte güçlük çekiyoruz. Chacon'un ülkeden ayrıldığı, Costa Rica ya da Guatemala'ya gittiğini ileri sürüyorlar. Gerçekten de zaman zaman oralara gider, ama asıl üssü San Salvador'dur.

Malko düşünceye daldı. İlk kez ondan birini öldürmesi isteniyordu. Frank'm yerinde bir başkası olsa hemen "hayır" derdi, ama Frank'ı iyi tanırdı. Kendisinden Humeyni'yi öldürmesini istese, ona da "evet" derdi.

— Solcuların Chacon'dan hoşlanmamaları gerek, dedi Malko. Nasıl oluyor da onu öldürmüyorlar?
— Güzel bir soru, diye karşılık verdi Frank. Bunu çok denediler. Ama ellerinde profesyonel adam yok. Ayrıca haberalma teşkilatları da çok zayıf. El Salvador'da solcularla sağcılar ancak birbirlerine el bombaları atmak için karşı karşıya geliyorlar. İçe kapalı iki dünya. Buradan dışarı haber sızması hemen hemen imkânsız. Chacon'un sağcılar arasında bulunan düşmanları bile solculara tek kelime söylemez... Bu arada yaratılan korkuyu da unutmamak gerek. Akıl almaz işkenceler söz konusu. Size gelince, siz Şirket nedeniyle sağcıların tarafından sayılırsınız.
- Bir tek kişinin ölümü El Salvador'un geleceğini etkilemez ki! Onun yerine başka Chacon'lar çıkar.

29

— Başpiskopos Oscar Romero'nun ölümü çok şey değiştirdi, dedi Frank. Chacon'un ölümü de aynı etkiyi yapabilir. Çevresindeki kişiler sıradan insanlar. Ondaki zalimlik, zekâ hiçbirinde yok. Malko sustu. Soracak sorusu kalmamıştı. Frank Thorpe bütün soruları yanıtlamıştı.
— Ya para? dedi Malko. Chacon için paranın da mı önemi yok?
— Yok, dedi Frank. Yeterince parası var onun. Babası dört yıl önce öldü ve ona önemli bir miras bıraktı. Kadın ve şiddetten başka hiçbir şeyin eksikliğini duymuyor. Onu yenilmez yapan da bu galiba.
— Şu fotoğrafları tekrar geçebilir misiniz?
Frank projeksiyon cihazını çalıştırdı. Malko hasmının yakışıklı yüzünü iyice inceledi. Sevimli, cana yakın bir gülümsemesi vardı.
— Evli mi?
— Hayır. Ama, çok sayıda gönül macerası olmuş. Bu sırada telefon çaldı. Frank özür dileyerek:
— Birkaç dakika sizi yalnız bırakacağım, dedi. Afrika ile ilgili bir sorun.
Malko'yu yalnız bırakarak dışarı çıktı. Malko ayağa kalkıp pencereden Langley'in yeşil parkını seyretti. Bu insan avını pekâlâ kabul edebilirdi. Son günlerde birlikte olduğu kız arkadaşı, dostlarıyla beraber Kenya'ya avlanmaya gitmişti. Dostlarının arasında yeni sevgilisinin de bulunduğu kesindi. Aslında onu da davet etmişlerdi ama o istememişti. Araçların ve orospuların arasında işi neydi? Üstelik yemeklerin de bir felaket olacağı kesindi... Kız arkadaşını telefonla aramaya kalkması ise saçmalık olacaktı. Çünkü birlikte oldukları bir gün, kız "merak, insanlara özgü düzeltilmesi zor bir hatadır" demişti. Oysa, El Salvador'dan
30
Kenya'ya telefon etmek imkânsızdı.
Kapı açıldı ve içeri Frank'm girdiğini gördüğünde:
— Dostum Frank, dedi. Karnım zil çalıyor. Bu konuyu belki güzel hazırlanmış bir sofrada tartışabiliriz. Aklımda kaldığına göre...
Frank hiç istifini bozmadı.
— Acele etmeyin. San Salvador şubemiz tarafından hazırlanmış dosya şuralarda bir yerde olacaktı.
— Ne o? Yoksa, Chacon'a ulaşabileceğimiz bir

iz mi yakaladınız?

— Pek sayılmaz. Fakat şube şefimiz, Chacon'un konuşmayı kabul eden sevgililerinden birinin adını verdi. Kadın belki bizi Chacon'a götürür. Dosyayı açtı.

— İşte Elena Gravidia. Camino Real Otelinde çalışıyor. Bu iyi işte. Siz de o otele ineceksiniz. Ayrıca, benim tarafımdan gönderildiğinizi söyleyerek ilişki kurabileceğiniz Cesar Juarez adında bir rahip var.

— Haydi, yemeğe gidelim, dedi Malko. Midesi kazanmaya başlamıştı.

*

**

Ağır ateşte pişmiş biftek bir harikaydı. Frank Thorpe akşam yemeklerini "Altın Aslan"da yemeye alışmıştı. Yine oraya gelmişler ve sakin bir köşeye oturmuşlardı. Connecticut Avenue'nun yukarlarındaki bütün Amerikan lokantaları gibi burası da loştu.

Frank hafifçe Malko'ya doğru eğildi.

— Bu harekâtle ilgili tüm bilgiler doğrudan doğruya benim büromu ulaşmalı. Parolamız "yalnız gözler". Şirket'in hiçbir şubesi bu harekâttan

31

haberdar olmamalı. San Salvador'daki şube şefimiz Walter Dallas'a gerekli bilgiyi verdim. San Salvador'a Chacon ile buluşmaya ve onu ülkeyi terketmesi için ikna etmeye gidiyorsunuz. Seyahat nedeniniz bu ve herkes öyle biliyor. Amerikan Büyükelçisi bile. Walter Dallas'a gelişmeler hakkında bilgi vermek zorunda değilsiniz. Sorumlu olduğunuz tek kişi benim...

Malko kahvesini bitirdi. Aklına bir sorun takılmıştı.

— Anladığım kadarıyla bu durumda gerekli araç ve gereci gümrükten geçiremeyeceğim. Bütün derdi uzun süredir birlikte olduğu yassı tabancasıydı. Havaalanlarında sıkı kontroller olduğu için silahı yanına alamazdı.

— Bunu da düşündüm, dedi Frank. Teklifime vereceğiniz cevabı bekliyordum. Pazartesi günü adamlarımdan biri San Salvador'a diplomatik bir çanta götürecekti. Silahınız orada size teslim edilecek. Walter Dallas'tan sizin için bir silah ruhsatı çıkarmasını istedim. Böylece başınıza bir aksilik gelmez. Aslında, o ülkede herkes silahlı. Uçağınız yarın Miami'den 16.15'de kalkıyor. TACA Hava Yolları'nın bir uçağı. Belize'ye uğradıktan sonra San Salvador'a iniyor. Tabii bu uçak Air France'ın konforlu uçaklarına pek benzemez.

— Meslek değişikliği filan gibi bir kılıf hazırlamadınız mı benim için?

Frank omuz silkti.

— Ne işe yarayacak bu? Uzun zamandır El Salvador'da ne turist var, ne de işadamı. Orada kuracağınız ilişkiler hemen göze batacaktır. Zamana karşı yarıştığınızı unutmayın. Bir an önce Chacon'u bulun ve öldürün. Aksi halde, o sizi öldürecektir.

32

III. BOLUM

El Salvador'un küçük beyaz havaalanını çevreleyen ormanlarla kaplı tepeler, batıya uzanan tek asfalt yolu yutmaya hazırlanan yeşil dev canavarları andırıyordu. TACA Şirketi'nin ender yolcuları kendilerini karşılayan dostlarıyla birlikte kısa sürede gözden kaybolmuş, havaalanı binasında Malko ile kiralık araba şirketi Avis'nin memurundan başka kimse kalmamıştı.

— Senyor, dedi memur, Puerto La Libertad' dan geçen yolu izleyeceksiniz. San Salvador altmış sekiz kilometredir. Henüz bitmemiş olan oto yola girip dağı aşacaksınız. İki kilometre sonra para ödeme gişelerine rastlarsınız. Salvadorlu korku içinde çevresini kolluyor, müşterisinden bir an önce kurtulmak istediğini hiç de gizlemeye çalışmıyordu. Silahlı birkaç askerin dışında kimsenin bulunmadığı havaalanına bunaltıcı bir sıcak hakimdi. Etrafta ne bir taksi, ne de hamal vardı.

— Endişeli görünüyorsunuz, dedi Malko. Ne oluyor?

Memur zoraki bir gülümsemeye cevap verdi.

— Genel grev var, senyor. Eğer solcular iş yaptığımı görürlerse beni gebertirler.

— Ama etrafta kimseler yok ki!

83

— Hiç belli olmaz, senyor.

Bunaltıcı sıcak havanın etkisinde ve bu bomboş alanda insanın içine bir korku düşüyordu. Yakıcı ve rutubetli havayı solumak bile bir meseleydi. Avis'nin memuru iyi günler görmüş, beyaz bir Toyota'nın çevresinde ürkek ürkek dolaşıyordu. Malko ter içindeydi.

— En iyi yol hangisiydi demiştiniz?

— Carretera del Litoral, dedi Salvadorlu. Fakat bu sabah komünistler yola mayın koymuşlardı. Puerto la Libertad'a varmadan önce bir yere...

— Öyleyse diğer yoldan gideyim, dedi Malko.

Memur yüzünü buruşturdu.

— Vakit geç oldu, senyor. Birazdan hava karacak...

Yolculuğunuz tehlikeli olabilir. Kimi zaman arabalara ateş ediyorlar. Silahınız var mı?

-Yok.

- A h !

Silahsız dolaşmak, bu ülkede erdemsizlik gibi bir şeydi.

Memur, Toyota'nın anahtarlarını Malko'ya uzatıp, hemen gözden kayboldu. Avusturyalı tam arabaya binmek üzereyken birkaç metre ötede, binanın önünde biri belirdi. Bej tayyörlü, uzun boylu, esmer bir kadın. Saçları terden yapışmış, yorgunluktan yüz hatları gerilmişti. Omuzunda Hermes bir çanta ve kendisinden ağır olduğu kuşku götürmez iki Vuitton valizi vardı. Malko onu uçakta farketmişti. Bu ana kadar gümrükte takılmış olmalıydı.

Genç kadın elindeki valizleri bırakıp, çevresine umutsuzca bakındı. Ortalıkta tek canlı varlık Malko idi. Avusturyalı her zamanki kibarlığıyla bu güç durumdaki yabancıya yaklaştı.

— Size yardımcı olabilir miyim?

Genç kadın bembeyaz dişlerini göstererek gü-

34

lümsemi. Kalkık burnu, kalın dudaklı seksi yüzüne çekici bir hava veriyordu.

— Bilemiyorum, dedi. Beni almaya gelmeleri gerekiyordu ama ortalıkta kimseleri göremiyorum.

— Nereye gidecektiniz?

— San Salvador'a.

Malko genç kadının en büyük valizini yakalamıştı bile.

— Arabaya geçin. Ben de oraya gidiyorum.

— Sizi rahatsız etmiş olmayayım?

İngilizceyi tatlı bir İspanyol aksanıyla konuşuyordu.

Malko valizleri arabaya yerleştirdikten

sonra genç kadını n binmesi için kapıyı açtı, sonra direksiyona geçti. Yabancı Malko'ya elini uzatarak:

— Adım Pilar de Molina, dedi.

Malko genç kadının elini hafifçe öptü

— Ben de Malko Linge. San Salvador'da mı yaşıyorsunuz?

— Hayır, Miami'de oturuyorum. Fakat ailemin burada evi var. Çok yakın bir arkadaşımın doğumuna geldim. El Salvador'a yakın ilk kez mi geliyorsunuz?

— Evet, dedi Malko. İçinden "inşj, Xi'ih son kez olmaz" diye dua ederek. Kahve çiftliği satın almaya geldim. Amerikalı bir iş adamının namına çalışıyorum. Aslında Avusturyalıyım.

Pilar de Molina dolgun bacaklarını uzatarak

Malko'ya döndü:

— Amcamın çiftliğini satın alabilirsiniz. Buradan ayrılmak istiyor. Artık bıktı. Arkadaşlarının hepsi öldürüldü. Zavallı ülkemiz tımarhaneye dönmüş. Millet birbirini öldürmekten başka bir şey düşünmüyor. Ben de elimden geldiğince kısa kalacağım burada.

35

Yolun sağ tarafında oto yola girişi belirleyen gişelerin ışıkları belirdi.

— Dağ yolundan mı gitsek? diye sordu Malko.

Pilar de Molina dudak büktü.

— Sahil yolunu tercih ederim. Daha emniyetlidir.

Cesaret verici bir cevap! Sustular. Malko tüm dikkatini yola vererek kuşkulu her tümseği gözler oldu. Asfalt yol, yemyeşil bir orman içinde dümdüz uzanıyordu.

Yol ıssızdı. Tek bir arabaya rastlamadılar.

Kimseler yoktu. Arada bir, tek tük köylülere rastlıyorlardı.

Hepsinin omuzunda büyük palalar vardı.

Yirmi dakika kadar sonra yol üstünde bir hareket

oldu: Yeşil üniformalı silahlı kişiler yol ortasına fırlayarak .Malko'ya durmasını işaret ettiler.

Biraz ötede yola hakim bir noktada, üzerinde 50'lik bir makineli tüfek bulunan bir cip duruyordu.

Ellerinde, kendilerinden büyük makineli tüfekler bulunan kısa boylu askerler daha da belirginleşti.

Yassı suratları, şaşkın kara gözleriyle yerlilere benziyorlardı. Burunlarına düşmüş kaskları suratlarının aşıklığını gizleyemiyordu...

Arka bagaj açıldı, belgeler incelendi. Kuşkulu ve özellikle Pilar de Molina'ya çevrili bakışlar. İkide bir sorulan "silahınız yok mu?" sorusu. Silahsız olmaları onları şaşırtmış gibiydi.

Malko'nun gözü, adamların tetikte bulunan parmaklarındaydı. Durum hiç iç açıcı değildi... Ellerini dizlerinde bitirtmiş olan genç kadının rengi uçmuştu. Hareket ettiklerinde derin bir soluk aldı. — Ödümü patlattılar! Herifler isteseler bizi orada öldürebilirlerdi. Kimse hesap sormaz. Eğer sarhoş olsalardı ırzıma geçmeye kalkacakları kesindi. Ve siz de hiçbir şey yapamazdınız. Aksi halde sizi tepelerlerdi. Hayvandan farksızdılar.

36

Dört kilometre sonra bir başka baraja rastladılar. Aynı sahneler tekrarlandı. Puerto la Libertad'a yaklaştıklarında, dağa uzanan yolda askerler daha kalabalık ve daha sinirliydi. — Hava kararıyor, dedi genç kadın alçak sesle. Malko elinden geldiğince hızlı gitmeye çalışıyordu, ama o dümdüz yol yerini şimdi virajlara bırakmıştı. Nihayet, San Salvador'a girmeden önce dördüncü baraja rastladılar. Yılışık tavrılı ufak tefek yerliler aynı soruyu sordular: "Silah yok mu?" Şaşkınlık. Pilar de Molina durmadan yüzündeki terleri siliyordu. Arabanın farlarında yemyeşil orman, yoksul kulübeler ve neonlarla aydınlatılmış tek tük benzin istasyonları belirmeye başlamıştı. Biraz sonra birkaç beton binaya rastladılar; artık kente girmişlerdi. Etraf hâlâ ıssızdı. Sağa dönüp, geniş bir caddeye girdiler. Malko tabelayı okudu: "A9 A Avenida Sur". Büyük bir stadın yanından geçtiler.

— Beni eve bırakabilir misiniz? diye sordu genç kadın. Bu saatte taksi bulamam. Siz nereye gidiyorsunuz?

— Camino Real Oteli'ne.

— Güzel. Fazla uzak değil. Sola dönün. Burası, Avenida Delano Roosevelt. Kenti ikiye böler. Geniş cadde batıya doğru uzanıyordu. Loş bir meydandan döndüler ve Paseo General Escalon'a geldiler. Burası daha iyice bir yerdi. Çevrede sinemalar, ticaret merkezleri, lokantalar ve gösterişli villalar göze çarpıyordu.

— 89. Kuzey'e sapın, dedi Pilar. Sheraton Oteli'nin yakınında oturuyorum.

Sağa dönüp, güzel binaların yer aldığı sakin bir caddeye girdiler. Yüz metre sonra Pilar, demir

37

parmaklıklı bir kapının önünde durmasını söyledi. Aşağı inip zile bastı. Az sonra iki uşak gelip valizleri aldı.

— Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, dedi Pilar de Molina.

— Çok kolay, dedi Malko. Bir akşam benimle yemek yiyerek.

— Bana telefon edin. Numaram, 769546. Size bir kadeh içki ikram etmek isterdim, ama yorgunluktan ölüyorum. Şimdi buradan doğru aşağı inerek Los Heroes Bulvarı'na çıkacaksınız. Camino Real, büyük beyaz bir binanın tam karşısındadır. Eğer gerçekten kahve çiftliği almak istiyorsanız,

beni arayın.

Malko telefon numarasını not etti, genç kadının elini öptü ve arabaya döndü. Los Heroes Bulvarı'na doğru inerken kentin yapısını daha iyi anladı. Çevreyi saran tepelere doğru yayılan kentin arasında yer yer orman kalıntıları, yeşil lekeler halinde görünüyordu. Sağ tarafta, kuzeyde, sönmüş olan Salvador Yanardağı tüm kente hakimdi. Malko, üzerinde mavi ışığı yanıp sönen bir polis arabası farketti. Eli tüfekli bir polis, kolları havada iki kişinin üzerini arıyordu. Onların dışında, üç kilometre boyunca Malko yolda kimseye rastlamadı. Managua'da bile böylesine ölü bir kent görünümü yoktu. Arabanın farları altında yüzlerce slogana rastlanıyordu. Nihayet, sekiz katlı Camino Real sağ tarafta belirdi.

Resepsiyon memuru Malko'ya bir fiş doldurttuktan sonra:

— Oda numaranız 508, dedi.

Aynı anda Malko arkasında İngilizce bir ses duydu:

— Hepimizi beşinci kata yerleştiriyorlar. Otelin açık tek katı orası.

38

Malko döndü. Uzun boylu biri ona bakıyordu. Sarışın, kıvrıkcık saçlı, koyu mavi gözlü, yumuşak yüzlü biri. Üzerindeki blucin ve gömlek pek temiz sayılmazdı. Tırnakları kirli elini Malko'ya uzattı, — Adım, Peter Reynolds. Serbest foto muhabirimim. Nereden geliyorsunuz?

~ Miami'den.

— Kimin hesabına çalışıyorsunuz? Size burada hiç rastlamamıştım.

— Gazeteci değilim, dedi Malko. Kahve alıcısıyım. Reynolds güldü.

— Kahve almak için bu aiiahm cezası yeri mi buldunuz? Ama fiyatlar ucuzdur burada. Kentte pahalı olan tek şey, tabut... İmalatçıları da köşeyi döndü. Kenti gördünüz mü?

— Evet.

— Hayal kırıklığına uğramışsınızdır. Bu akşam emniyet görevlileri hareket eden her şeye ateş ediyorlar. Nedeni de genel grev. Eğer canınız sıkılırsa bardayım. "Le Point" dergisinden bir arkadaş ve birkaç solcuyla birlikte olacağım. İlginizi çekerse buyurun...

— Bu adamların yabancılarla konuşmadıklarını sanırdım...

Peter hafifçe yüzünü buruşturdu.

— Burası Latin Amerika, Vietnam değil... Beni tanırlar. Burada solcular en sevimli kişilerdir. Amerikalılarsa cunta taraftarlarının peşinden ayrılmaz. Siz de anlayacaksınız ya! Belki birazdan görüşürüz. Bu akşam dışarı çıkayım demeyin. Beyninize bir kurşun yiyebilirsiniz. Ne yüreklendirici bir açıklama!

*

**

Bar, bir yanında mağazalar, diğer yanında bahçe bulunan uzunlamasına bir salonun dip tarafında, soldaydı.

Peter Reynolds küçük bir grubun ortasında idi. Gruptaki bir genç kız Malko'nun dikkatini çekti. Kısa saçlı, siyah gözlü, üçgen yüzlü bir tipti. Saçlarını ortadan ayırmış, dudaklarına beyaz bir ruj sürmüştü.

Malko yanlarındaki bir masaya oturdu. Grupta ondan söz ediliyordu. Genç kız birden yerinden kalktı Malko'ya doğru ilerledi. Ayağındaki yüksek ökçelere rağmen son derece kısa boyluydu. s Genç kız Malko'nun tam karşısında durdu, elini çantasına soktu ve Malko'ya bir kâğıt uzattı. Kâğıtta bir tabut resmi vardı. Tabutun üstünde de bir slogan: "El Salvador Amerikan emperyalizmine mezar olacaktır".

Peter Reynolds hemen yerinden kalkıp Malko'ya yaklaştı.

— Aldırmayın, dedi. Rosa çalgının biridir. Bu kâğıdı yırtın. Bununla yakalanacak olursamz sizi solcu sanırlar. Bu da işlerinizi allak bullak eder...

Peter tekrar arkadaşlarının yanına döndü.

Rosa denilen kız Malko'yu alaylı bir gülüş ve vahşi bakışlarla süzüyordu. Malko kâğıdı cebine atıp, bara ilerledi. El Salvador'a ihtilalcilik oynamaya gelmemişti.

— Burada Elena Gravidia adında bir hanım var mı? diye sordu barmene.

Barmen orkestrayı işaret etti.

— Şurada, senyor. Dans eden kız.

Malko döndü. Yeşil üniformalı bir garson kız orkestranın karşısında tek başına dans ediyordu. Malko yanına yaklaşarak müziğin sona ermesini bekledi.

— Elena?

— Evet, senyor.

40

İri siyah gözlerini şaşkın bir ifadeyle Malko'ya çevirdi. Yüzünde insanın içini gıcıklayan bir vahşilik vardı, tri beyaz göğüsleri giysisinden fırlayacakmış gibi duruyordu.

— Sizinle konuşmak istiyordum, dedi Malko.

— Siz kimsiniz, senyor?

— Ortak bir dostumuz var, dedi Malko. Senyor Dallas.

Sözleri müziğin gürültüsü içinde kaybolup gitmişti.

Buna rağmen genç kızın yüzündeki gülümseme birdenbire kayboldu ve dans etmeyi bıraktı.

— Sizinle burada konuşamam, senyor. Tehlikeli olur.

— Peki, ne zaman konuşabiliriz?

— Yarın. Yarın çalışmıyorum. Central Park'ın Poniente Caddesi'ne bakan köşesinde buluşalım. Orada yeşil pancurlu bir diskotek var: "Tropical". Saat altıda oraya gelin, konuşuruz.

Sözünü bitirdikten sonra bara doğru uzaklaştı.

Malko da masasına döndü. Reynolds'un yanından geçerken fotoğrafçı İngilizce olarak laf attı:
— Şimdiden girişimlerde bulunmaya başladınız...
Elena Gravidia'nın ünü yerindeydi... Malko açlıktan midesinin kazındığını farkettiler. Otelin kapısına gelip çevreye bakındı. Taksi yoktu, cadde bomboştu. Otel kapıcısına bir lokanta sordu.
— Araba parkının arkasında küçük bir lokanta var. Adı, "El Cazuelas." Belki açıktır, dedi kapıcı.
Malko tarif edilen lokantaya gitti. Kapı kapalıydı. Uzun süre çaldıktan sonra nihayet kapı açıldı. Salon bomboştu. Yine de kendisine bir balık çorbası getirebildiler. Kentin bu ölü hali dayanılır gibi değildi. Malko, Elena Gravidia ile konuşmak için ertesi günü ipe çekiyordu.

41

IV. BÖLÜM

Malko odasının camlarını sarsan korkunç bir patlamayla yatağından sıçradı. Saat sabahın ikisiydi. Kalkıp pencereye yaklaştı. Los Heroes Bulvarı'nın biraz üstünde, ticaret merkezinin bulunduğu bölgede göğe yükselen bir alev dili fark'ediliyordu. Dönüp tekrar yattı,ama uyumakta güçlük çekti. San Salvador'da dehşet, yaşamın ayrılmaz parçasıydı.
Saat on bire doğru uyanıp kendini duşa attı. Jacques Bogart marka losyon sürünüp aşığı indi.
— Neydi o geceki patlama? diye resepsiyona sordu.
— Ponderosa Lokantası'nı uçurdular, dedi memur. Lokanta tamamen yanmış. Neyse ki sadece iki ölü var. Solcular zenginlerin iyi yemek yemelerini istemiyorlar...
Meseleye bu açıdan bakıldığında Camino Real'in lokantası havaya uçurulmaya değmezdi. Hava korkunç sıcaktı ve Elena ile buluşacağı saate kadar yapacak iş yoktu. Günlerden pazardı ve Amerikan Elçiliğı kapalıydı. Arabaya atlayıp kenti dolaşmaya karar verdi. Los Heroes Bulvarı oldukça kalabalık sayılırdı. Ticaret merkezinin önünden geçerken patlama sonucu lokantadan geriye hiçbir şey kalmadığını gördü. Her kırmızı ışıktaki durduğunda çevresini gazete satan ya da arabanın camını silmek isteyen çocuklar çevreliyordu. Malko kent merkezine yöneldi. San Salvador kolay bir kentti. Her şey Doğu-Batı anayolunun çevresine dizilmişti. Kenti çevreleyen tepelere doğru gidildiğinde gecekonduların yer aldığı bölgelere giriliyordu. Adlarına "Colonia" denmesi yoksulluklarını örtmeye yeterli gelmiyordu. Kent merkezine inildikçe sıcaklıkla birlikte politik duvar yazıları da artıyordu.

*

**

Malko, gürültülü bir müziğin yayıldığı yeşil pancurlu diskoteğe baktı. Tropical, San Salvador'un en sıcak bölgesinde ahşap bir binayı bütünüyle işgal etmişti. Rutubetin lekeler bıraktığı

duvarlarının tam karşısında, hamamböceklerinin kaynaştığı, sıradan oteller vardı. Malko birkaç tipin arasından sıyrılıp kapıdaki adama beş colonluk bir kâğıt para uzattı. Salvadorlu omuzuna vurarak tahta kapıyı itti. Salonun havası bir kokarcayı bile kaçırarak güçteydi. Bir köşedeki setin üzerinde üst üste yığılmış bir Venezuela orkestrası kulakları sağır edici bir gürültü çıkarıyordu. Sıcak, kertenkeleyi bile bayıltacak derecede idi. Malko beyaz pantolonu ve kısa kollu gömleğiyle salondaki tek gringoydu ve bu nedenle de müşteriler tarafından farkedilmekte hiç de gecikmedi. Elena'ya rastlamaksızın dans pistini geçti.

Kadınların meraklı bakışları erkekleri daha da çileden çıkarıyordu. Salvadorlular kavga çıkarmak ister gibi birkaç kez Malko'ya omuz attılar. Çiftler dayanılmaz ter kokulan içinde birbirlerine sınıksız yapışmış, dans ediyorlardı. Malko bara yaklaşmış kalabalığın içinde kaybolmaya çalışarak

43

bir Margarita * söyledi. Aynı anda çevresini birkaç kız aldı. Kıyıda, köşede aşk yapanlar farkediliyordu. Malko'nun gözü, üzerinde mor bir pantolon ve tişört bulunan esmer, yuvarlak hatlı, iriyarı bir kadına takıldı. Müziğin ritmiyle ağır ağır salınarak kendisini pistin ortasına sürüklemeye çalışan kavalyesini engellemekle meşguldü. Bakışları Malko'ya her takıldığında yağlı saçlı kavalyesinin omuzundan tahrik edici bir biçimde gülümsüyordu. Müzik durdu ve çiftler dağıldılar. Elena hâlâ ortalarda yoktu.

iriyarı kadın kalabalığın arasında kayboldu, fakat hemen biraz sonra tek başına ortaya çıktı ve gelip Malko'nun yanına çörekledi.

— Dans etmek istemez miydin, yakışıklı?

Kendisini afâroz ettirecek bir biçimde Malko'ya gülümsedi. İngilizce konuşması inanılacak gibi değildi. Malko temkinli davranarak:

— Bir hanım arkadaşı bekliyordum, dedi. Adı Elena, Camino Real'de çalışır.

Katana karının gülümsemesi daha da yayıldı.

— Ah! Şu garson kız, ha! Onu bu gece görmedim.

Kendisini tanırım. O da benim gibi La Faso'da oturur.

Konuşmasını sürdürmedi. Müzik yeniden başlamıştı. Çam yarması sevgilisi gelip, Malko'ya pis pis bakarak kadını sürükledi. Katana tekrar gülümsedi ve kalçalarını çalkalaya çalkalaya yürüdü. Malko bir dost daha kazanmıştı.

Bir Margarita daha söyledi. Elena Gravidia'yı nerede bulacaktı? Bütün geceyi bu Allahın cezası yerde geçiremezdi. Daha şimdiden kaçınmaya baş-

O Tekila, limon, buz ve şekerle yapılan bir kokteyl.

44

lamıştı bile.

*

**

Dayanılmaz sıcaklık Malko'nun moralini daha

da bozuyordu. Elena gözükmemiştii ve yeşil pancurlu diskotek bozuntusu müşterilerini kızgın asfalta kismaya başlamıştı bile. Siyah dumanlar savuran bir otobüs geçti. Ama, ne geçiş! Malko, Air France'ın karşısına park ettiği Toyota'sına gitmek için meydanı katederken arkasında duyduğu ayak seslerine döndü. Mor pantolonlu katana karı peşindeydi. Yılışık bir gülüşle yaklaştı. Köşebaşında durdular.

— Elena gelmedi mi?dedio rezil İngilizcesiyle.

— Gelmedi, dedi Malko ve yürümek istedi.

Kadın aniden:

— Burada durun, dedi.

Malko durdu. Cadde bomboştu. Sağ tarafında tepelere, gecekondulara çıkan dar bir yol vardı. Ağaçların arasında birkaç baraka farkediliyordu.

— Elena burada mı oturuyor?

— Evet, dedi kadın duygusuz bir sesle.

Malko o yöne ilerlemek istedi, fakat kadın engelledi.

— Bekle.

Aynı anda elini Malko'nun pantolonunun fermuarına atıp açtı ve parmaklarını külotunun arasına soktu. Sonra, İngilizceyi bırakıp İspanyolca olarak:

— Homoseksüel filan değilsin ya? diye sordu neşeli bir biçimde.

— Elena'yi görmek istiyorum ben, diye ısrar etti Malko.

— Elena yok. Ben ondan daha iyiyim.

Ardından da bunu kanıtlamak istercesine başını açık fermuarın hizasına getirip dudaklarını Malko'nun tenine dayadı.

45

Bir süre sonra gözleri ışıldayarak, tatmin olmuş bir halde doğruldu.

— Elena'nın nerede oturduğunu biliyorum, dedi.

İstersen seni ona götürürüm. Otobüsten pek hoşlanmam. Çok sıcak oluyor.

Malko'nun tereddüt edecek zamanı olmadı.

Kadın koluna yapışmıştı bile. Hem, bu şans denemenin ne zararı olurdu ki?

Arabaya atlayıp hareket ettiler. Malko sağa, batıya giden Delgado Caddesi'ne döndü. Kadın hayatından memnun görünüyordu. Tropical'de gringolara rastlamak ender bir olaydı.

— Amerikalı mısın?

— Evet, dedi Malko fazla uzatmamak için. İngilizceyi nasıl öğrendin?

— Ben Belize'denim. Ama Colonia La Fosa'da yaşıyorum. Adım Linda.

La Fosa, üniversiteyi doğudan çeviren bir gecekondu mahallesiydi. Malko arabayı çok dikkatli sürüyordu. İki kilometre kadar sonra sağa dönüp Avenida Guerrero'ya girdi ve üniversite yurdunun önüne çıktı.

— San Salvador'u iyi biliyorsun, dedi katana.

Elini Malko'nun kalçasına koydu. Avusturyalı Oralı olmadı. Sonra, el yan tarafa kayarak bacaklarının arasına ulaştı. Malko oto yola çıktığında kadın:

— Sola döneceksin, dedi.
Oto yoldan çıkıp çift yönlü bir bulvara girdi.
Sol tarafta üniversite yurdu kapatan bir dizi
ağaç, sağda ise ışıkları sönmüş gecekondular mahallesi
vardı.

— Bana elli colon ver.
Malko böyle bir tuzağa düştüğü için kendine
küfrediyordu. İstenileni yaptı. Linda parayı alıp
külötüne soktu.

46

- Sen iyi bir gringosun. Beni görmek istersen
buradan arayabilirsin.
Sonra arabadan atlayıp uzaklaştı. Malko geri
dönüp Camino Real'in yolunu tuttu. Elena'nın
randevuya gelmemesinin nedenini merak etmeye
başlamıştı.

*

**

25. Kuzey Caddesi'nde bulunan ABD Elçiliği,
Atlas Okyanusu kıyılarındaki Alman koruganlarını
hatırlatıyordu. Dibinde kara gözlüklü silahlı nöbetçilerin
dolaştığı, demir parmaklıklarla çevrili
dört katlı betonarme bir binaydı bu. Malko kimliğini
gösterdi. Üzeri arandı, tekrar arandı, dev gibi
bir denizcinin elindeki dedektörün kontrolünden
geçti ve nihayet kendini mavi gözlü, sarışın, kibar
görünümlü birinin karşısında buldu.

— Adım VValter Dallas, dedi adam. Sizi cumartesi
günü arayamadım, çünkü solcuların küçük bir
katliam yaptığı Santa Ana'daydım...

Holün dibinde yüksek taş bir duvar vardı.
CIA şefinin odasına gitmek için bir tür köprünün
üzerinden geçtiler. Bir kanep ve üç koltuk bulunan
her zamanki bürolardan biniydi burası. Koltuğa
oturdukları sırada kapıdan, gömleğinin kolları sıvalı,
oduncu kılıklı biri başını uzattı ve hemen çekildi.

— Büyükelçi, diye açıkladı VValter Dallas. Kibar
insandır, ama biraz içki düşkünüdür. Özellikle
de JB viski ile Gaston Delagrange konyağa bayılır...

— Görevimden haberdar mı?

— Kısmen.

— Gerçekten Chacon'u tanıyor musunuz? diye
sordu Malko.

— Elbette. Birçok işte birlikte çalışmıştık.

47

Dört dörtlük biridir ve işini iyi yapar. Özellikle akli
oynaşta değilse. Her neyse...

Anlattıklarının geçmişte kaldığını belirten bir
el hareketi yaptı.

— Şimdi durum ne?

— Artık ilişkimiz kesildi. Romero hikâyesinden
sonra Albay Casanova'ya ve cuntaya birkaç
not gönderdim. Bana ülkeyi terkettiğini söylediler.
Ama herhangi bir çiftlikte rahatlıkla saklanabilir.

Yeterince dostu var. Hatta kentte bile.

— Haber kaynaklarınız yok mu?

— Var elbette, ama daha çok solcular üzerine
çalışıyorlar. Sağcılar çok içlerine kapanık.

— Anladığım kadarıyla kadınlarla arası iyi...

Walter Dallas güldü.

— Hem de nasıl. En azından bir düzine sayabilirim.
Buranın iyi aile kızları ve kadınları. Ama

onun hakkında bilgi vermektense kendilerini parçalamanıza göz yumarlar. Artık onun dostu olmadığımızı herkes biliyor. Rejim nedeniyle cuntaya baskı yapmamız hoşlarına gitmiyor.

— Peki, Oscar Romero'yu öldüren o mu?

— Langley öyle diyor, dedi Dallas. Fakat askerler de din adamlarından nefret eder. Onlar da öldürmüş olabilir. Chacon'un tehlikeli biri olduğu malum. Sene başından bu yana yüze yakın cinayeti ona yüklediler. Kendinizi kollayın.

— Salvador'u terketmesi için onu ikna etmeliyim. Bu konuda pazarlık yapılamaz mı?

— Olabilir, dedi Dallas. Ama daha önce onu bulmanız gerekecek.

— Adım verdiğiniz şu kız, Elena... Dün akşam onunla buluşacaktık, ama beni atlattı. Kimdir o kız?

— Haber kaynaklarımdan biri. Chacon zaman zaman onunla sevişir. Aradığımız adamın nerede

48

olduğunu o bilebilir. Birkaç yüz colona size yardım edecektir. Kendisine Honduras'a bir vize temin edeceğime söz verdim.

— Hepsi bu kadar mı?

— Şimdilik, evet.

Dallas derin bir iç çekti.

— Şu Washington'dakiler çok geri zekâlı. Solcularla başa çıkacak kişi muhallebi çocuğu olacak değil ya! Elbette ki Chacon gibi biri dikilecekti karşlarına. Ne var ki herif Latin Amerikalı! Ama biz daha vahşilerini de gördük... Her neyse! Üç ay sonra Langley'e dönüyorum. Burası canıma tak dedi. Sizi yarın Ulusal Güvenlik Komutanı Albay Casanova'ya göndereceğim. Şu silah ruhsatı için. Langley size her konuda yardımcı olmamı emretti. Silahınız diplomatik pasaportlu biri tarafından getiriliyor.

— Tamam, dedi Malko. Reynolds diye birini tanıyor musunuz? Gazete fotoğrafçısıymış...

Walter Dallas yüzünü buruşturdu.

— Tanırım, tşi gücü Hukuk Fakültesi'nde dolaşmaktır.

Herif Castrocu mudur ne? Sözüm ona

sol hareketle ilgili bir röportaj düzenliyormuş.

Malko cebindeki kâğıt parçasını hatırladı. Ortam hiç de iç açıcı değildi.

Walter Dallas saatine baktı.

— Ben cuntaya gidiyorum. Ne halt yediklerini öğreneyim. Yarın görüşürüz. Telefona dikkat edin. Burada herkes dinlenir. Eğer asker tarafından tutuklanacak olursanız, çekinmeyin. Burada en tehlikelisi polistir. Kahverengi üniforma giyip, mavi kurşun geçirmez yelek takarlar. Okuma yazmaları yoktur, ürkektirler ve ne yapacakları belli olmaz. Koridora çıktıklarında Malko sordu:

— Chacon'un alışkanlıkları hakkında bir bilginiz yok mu?

Dallas başım salladı.

49

— Kadınlardan hoşlanır, o kadar. İçki içmez,

sigara kullanmaz, kumar oynamaz. Kimseye güveni yoktur. İçine kapanıktır. Yapacağı işten emin olmadığı mı, güneşlenir ve aşk yapar.

— Peki, ya para desteği?

— Parayı genellikle San Salvador'dan temin eder. Aslında, bir cinayet örgütünün şefidir. Parayı zenginlerden, silahlı Ulusal Güvenlik ile ordudan sağlar... Çok ünlüdür. Solculardan başka kimseyi öldürmemiştir bu güne dek. Eğer ona kötülük edeceğinizi sanırlarsa kimse ağzını açmaz. Hatta, sizin ağzınızı kapamaya bile kalkışlırlar.

Malko sırtından aşağı buz gibi bir terin süzülüğünü hissetti. Nöbetçi denizcinin önünden geçip kendini kavurucu sıcaklığın ortasına attı. Bir gün önceye göre trafik hayli yoğundu. Her kırmızı ışıkta çevresini gazete satan çocuklar alıyordu. Uzakta bir yerlerde bir patlama oldu, kimse başım bile çevirmedi. Malko yeşil pancurlu binamn önünden tekrar geçti. Tropical, bu saatte kapalıydı. Sonra otele döndü ve bara bir göz attı.

Elena yoktu.

Dikkat çekmemek için kızın nerede olduğunu sormak istemiyordu. Belki de sadece geceleri çalışıyordu... Odasına çıkıp telefonla Pilar de Molina'yı aradı. O da yoktu. Telefon numarasım bırakıp yüzme havuzuna indi. Frank Thorpe'un sözünü ettiği din adamıyla görüşmeden önce Elena'yla konuşmak istiyordu.

*

**

Camino Real'in otoparkında büyük bir polis arabasının döner ışığı farkediliyordu. Malko, Toyota'yi park edip polis arabasını çevreleyenlere yaklaştı ve kalabalığı yararak en öne geçti. Yerde kanlı bezlere sarılı beş paket vardı. Otelde çalışan kızlardan ikisi ağlıyordu.

O sırada korna çalarak bir ambulans geldi. Hastabakıcılar yerdeki paketleri toplayıp sedyeye yerleştirdiler. Ağlaşan kızların sesi daha da arttı. Sonra, elinde fotoğraf makinesiyle Peter Reynolds ortaya çıktı. Malko'yu farkeder farketmez hemen yamna geldi.

— Her günkü olaylardan biri. Polise telefon edip otoparkta bir ceset bulunduğunu haber vermişler. Ama ne ceset! Beş parçaya bölünmüş... Bir beden, iki kol ve iki bacak..* Daha önce de işkence etmişler.

— Peki, cesedi niye buraya bırakmışlar?

— Otelde çalışan kızlardan biriydi. Diğerlerinin ağlaması bundan. Öldürülen kız sizin şu cumartesi günü konuştuğunuz dilber... Umarım işinizi halletmişsinizdir, çünkü iş işten geçti artık.

-- Kim yapmış bunu?

Reynolds omuz silkti.

— Kimbilir? Ya solcular ya da sağcılar.', iyi bir kızcağızdı. Birkaç kez yatmıştım onunla. Ama neyin ne olacağı bilinmiyor; işte burada. Bir tedbirsizlik yapmış olmalı. Hatayı hiç bağışlamazlar... Her neyse, ben gidip bir Margarita içeceğim. Geliyor musunuz?

— Evet.

Malko hâlâ dehşet içindeydi. Elena Gravidia'nın ölümü bir rastlantı mıydı, yoksa kendisine verdiği randevunun bir sonucu muydu?

Durumu Chacon'a açmış, o da Malko'nun varlığını kendine göre yorumlamış olabilirdi. Eğer böyleyse, Elena Gravidia'nın niçin öldürüldüğü ortadaydı.

Enrico Chacon tartışmaya açık biri değildi.

V. BOLUM

Walter Dallas'ın masasının üzerinde bulunan La Prensa Gazetesi'nin 3. sayfası açıktı. Elena Gravidia'dan arta kalan parçaların fotoğrafı eşliğinde verilen haberin başlığı üç sütun üzerine atılmıştı: "Bir genç kız meçhul kişilerce öldürüldü. Cinayetin nedeni bilinmiyor."

CIA şefi Malko'ya dönerek:

— Bu kızın Chacon'a gidip kente yeni bir "yankı"nin geldiğini ve kendisiyle konuştuğunu haber vermesi çok aptalca bir şey, dedi. Chacon kendisi hakkında bilgi verebilecek kişilere karşı çok acımasızdır.

Malko da hemen hemen aynı şeyi düşünüyordu. Genç kızın korkunç ölümü, katili belirsiz diğer cinayet haberlerinin arasında kayboluyordu. Gazeteye basılan fotoğrafı ise, vücudunun parçalara bölünmesine borçluydu. Birleşik Devletler Büyükelçisi suskun ve düşünceli onları dinliyordu. Başını sallayarak:

— Bu adamlar hayvandan farksız, dedi.

Latin Amerika'da bulunduğu süre içinde ancak bu kaniya varabilmişti. Malko geceyi pek rahat geçirmemişti. Walter Dallas da yorgun görünüyordu. Malko, mavi gözlerini kendisinden kaçı-

52

N,

ran CIA şefine dönerek sordu:

— Nedeni değişik bir cezalandırma olmasın bu? Kızın size bilgi kaydırıldığını bilen var mıydı?

— Kimse yoktu, dedi Amerikalı. Olsaydı onu daha önce öldürürlerdi. Fakat sizin onunla konuşmanız yeterli bir neden oldu.

Malko'nun kafasında bir "ışık" yandı.

— Buraya Chacon'la ilgilenmeye geldiğimi büyükelçiyle sizin dışınızda bilen yok ki! Sekreteriniz var mı burada?

Walter Dallas biraz sinirli bir biçimde:

— Onun haberi yok, diye mırıldandı. Elena Gravidia dikkatsizce davrandı. Belki Chacon'a sorular sormaya kalktı, o da kızın daha başka neler bildiğini öğrenmek istedi. Vücudunda sigara yanıkları vardı; başparmakları kesilmiş, dili koparılmıştı...

Malko gözlerinin önünde canlanan Elena Gravidia'nın gülüşünü hatırlayarak içi burkuldu.

— Bu durumda başka bir yol bulmalıyız.

Walter Dallas gazeteyi kapadı.

— Ben hiçbir umut görmüyorum.

— Durun, dedi birden büyükelçi. Şu Servicio de Seguridad'ı yöneten bir Alman var. Adı Otto Greder midir, Gruder midir nedir? Bana kalırsa Chacon'u tanıyor o.

— Evet, dedi Walter Dallas. Fakat pek güven

olmaz ona.

— Boş oturmaktan iyidir, dedi Malko. Kim bu adam?

— Bir serüven düşkünü, diye karşılık verdi Amerikalı. Daha önce Nikaragua'da Somoza ile birlikteydi. Öldürülmekten korkanlara muhafız kiralayan bir şirket kurdu burada. Kendisine benim tarafımdan geldiğinizi söyleyebilirsiniz. Bürosu Paseo General Escalon'dadır. "Baykuş" adlı bir diskotekle aynı binada. Daha sonra da Emniyet'e

53
uğramanız gerekiyor. Tabanca taşıma izni için Albay Casanova sizi bekliyor... Adınızı kendisine verdim.

— Teşekkür ederim, dedi Malko.

Hiç değilse bir silaha sahip olacaktı.

*

**

İki yanı sinemalarla, lokanta ve mağazalarla çevrili geniş Paseo General Escalon Bulvarı, batıya doğru tatlı bir meyille dümdüz tırmanıyordu. Arabasını ağır ağır süren Malko nihayet sol tarafındaki beyaz bir binanın üzerinde kocaman bir "BAYKUŞ" yazısı gördü. Servicio de Seguridad'ı belirleyen bir tabela yoktu ortada... Zili çaldı. Kapıyı açan sekreter kız koridoru işaret etti.

— İlerde, dip taraftaki oda.

Kapının yanında duvarı boyayan bir usta vardı. Malko zile bastı, cevap alamadı. Bir şifre olmalıydı. Bunu bilmediği için de parmağını zilden ayırmadı. Nihayet kapının aralığından bir çift siyah göz belirdi.

— Senyor?

— Senyor Otto burada mı?

— Kim arıyor?

— Senyor VValter Dallas'ın bir arkadaşı.

"Klak!" Kapı kapandı. Birkaç saniye sonra, Malko'nun arkasında bir başka kapı açıldı ve iki muhafız belirdi. Birinin elinde 45'lik bir Colt, diğesindeyse ucu susturuculu 9 mm.'lik bir Beretta vardı. Malko'yu duvara yaslayıp üzerini aradılar. Karşılama harikaydı! Sonra öndeki kapı açıldı ve Avusturyalıyı içeri ittiler. Oda zelzeleden çıkmış gibiydi. Bir marangoz parçalanmış pencere doğramasını değiştiriyordu. Kırık dökük mobilyalar bir köşeye yığılmıştı. Ortada sağlam bir masa kalmıştı. Onun ardında da, ayakları masanın üzerinde, san saçları alınmış, atletik yapılı, gömleği-

54
nin önu karnına kadar açılmış, elli yaşlarında bir adam oturuyordu. Önünde bir MP 5 makineli tüfekle iki şarjör vardı. Sağa sola dağılmış üç muhafız mobilyalardan arta kalanları topluyorlardı.

Gözlerindeki güneş gözlüklerine rağmen, endişeli oldukları belliydi. Sarışın adam alınmış perçemi arkaya atarak Malko'yu tepeden tırnağa süzdü, sonra Alman aksanım belli eden bir İngilizceyle sordu:

— Kimsiniz? Buraya randevusuz gelinmez ki...

— Malko Linge. Walter Dallas'ın bir dostuyum.

Bir bilgiye ihtiyacım var.

Malko Almanca konuşmuştu. Otto Gruder'in

rahatladığı belli oldu. Bir sigara yakıp, tek bacağı kırık koltuğu işaret etti. Odanın havası boğucuydu. Malko koltuğa oturdu ve aynı anda masanın altında bir ikinci MP 5 farketti.

— Buraya yeni mi geldiniz?

— Kısa bir süre için.

Alman başını salladı.

— Hemen tüyün buradan! Kokuşmuş bir ülke burası. Ich gebe auf. *İşi artık bırakacağım. Etrafı gördünüz mü? Geçen gün beş kişi geldiler. El bombalı, tüfekli FAPU * militanları. İkisini geberttik ama onlar da bizden birini öldürdü. Bu kadarı yeter. Adamların üzerinde polis üniforması vardı...

Yine geleceklerdir. Guatemala'ya taşınmaya karar verdim. İşleri oradan yürütürüm.

— Ne iş yaparsınız?

Otto Gruder gülümsedi.

— Adam koruruz. Kendini sizin yerinize feda edecek bir muhafız veririz. Karşılığında ayda üç

(*) Ben çekip gidiyorum.

(*) Sol fraksiyonlardan biri.

55

yüz dolar ve günde bir öğün yemek isteriz. Ya da tam koruma uygularız. Sizi öldürmek isteyenlerin arasına ajan sokarız. Böylece, öldürüleceğiniz günü öğrenip mezarlıkta yer ayırtma fırsatı bulursunuz! (Derin bir iç çekti). Ama bıktım artık. İnsanın sinirleri dayanmıyor.

Sarı gür perçemi alınca düştüğünde Hitler'i hatırlatıyordu. Cildi bozuk, burnu hayli büyüktü, ama yine de sevimli görünüyordu. Muhafızlardan ikisi dışarı çıktı. Gruder esneyerek sordu:

— Size bir yardımım dokunabilir mi?

— Belki, dedi Malko. Enrico Chacon'u arıyorum.

Otto Gruder, odanın bir köşesinde oturan üçüncü muhafıza bir göz attı ve Malko'ya doğru eğilerek:

— Kapayın çenenizi! diye fısıldadı.

Sonra, normal sesle devam etti:

— Öğle yemeği zamanı gelmiş. İnsanın burada kendi vatandaşlarına rastlaması pek enderdir. Sizi Bodega'ya davet ediyorum. Eğer istakoz varsa, gittiğimize değer. Elimdeki colonları harcamak istiyorum. Çünkü El Salvador dışına çıktım mı, beş para etmezler.

Eğilip muhafıza bir emir verdi. Sonra, yerdeki MP 5'i bir kumaşa sarıp koltuğunun altına aldı ve Malko'nun önüne düşüp odadan çıktı. Koridorda çevresine bir göz attıktan sonra Malko'ya döndü:

— Ne olursa olsun, en azından bu binadan çıkmak zorundayım. Komşular bozuk atıyor. Benim yüzümden solcular binaya üç kez saldırdılar. Aşağıdaki gece kulübü havaya uçtu...

Caddeyi geçmeden önce park etmiş arabaları dikkatlice gözden geçirdi. Temkinli biriydi. Bodega tam karşıya düşüyordu. Fakat lokantaya girene kadar Malko ter içinde kaldı. İçersi تنها ve sese rindi. Otto Gruder kapıda sordu:

— Istakozunuz var mı?

— Elbette Senyor Gruder, dedi patron.

Masaya oturdular. Alman MP 5'i kurarak yanındaki iskemleye koydu ve yüzünü kapıya çevirdi.

Garson Şili şarabı getirdi. Gruder kadehleri doldurarak kendininkini kaldırdı.

Zafere!

Malko karşılık verdi. Alman bir dikişte kadehini bitirdi. Birden neşelenmişti.

— Demek Enrico Chacon'u arıyorsunuz? Çok ilginç. Sizin gibi onu arayan daha bir düzine adam tanıyorum. Hepsi de diri diri ateşte kızartmak istiyor onu. Peki, siz ne istiyorsunuz ondan?

— Kendisinden ülkeyi terketmesini istemekle görevliyim. Amerikan Hükümeti adına...

Alman sarı perçemini arkaya atarak kahkahayı bastı. Mavi gözleri ışıldıyordu.

— Hayatımda bu kadar komik şey duymamıştım!

Sizi dinleyeceğini mi sanıyorsunuz? Burada, sağcıların gözünde bir ilahtır o. Ulusal Güvenlik ya da ordu subayları onun için canlarını verirler... Bir kadını elde etmesi için parmaklarını şıklatması yeterlidir. Kim verdi size bu görevi?

Malko hiç sesini çıkarmadı. Gerçeği söylemesi olanaksızdı. Alman devam etti:

— Chacon'u bulmak için benden yardım bekliyorsunuz, yanlış kapı çaldınız dostum. Canım kıymetlidir benim. Zaten solcularla başım yeterince dertte. Ama ille de Chacon'u bulacağım diyorsanız, Güvenlik Şefi Albay Casanova'ya başvurup onu aradığınızı söyleyin. Domuzlar gibi sevişirler. Bana kalırsa, Chacon'u madalya takmak için aradığınızı söyleyin, yoksa...

Eliyle gırtlakımı keser gibi bir hareket yaparak bir kahkaha daha attı... Sonra Almanca olarak devam etti:

57

— Dostum, gözlerinizden muhallebi çocuğu olmadığınızı belli. Bu aptalca tuzaktan vazgeçip benimle Guatemala'ya gelin.

— Olmaz, dedi Malko. Gerçekten onunla ilgili hiçbir şey söylemeyecek misiniz bana?

Otto Gruder kadehlere şarap doldurarak daha sakın bir sesle karşılık verdi:

— Peki, söyleyeyim... Sene başında San Benito Mahallesi'nde askeri bir birliğin yanında oturuyordu.

Fakat sık sık yer değiştirir. Ayrıca size, gök mavisi bir Cadillac Seville ile dolaştığımı da söyleyebilirim. Bir düzineye yakın sevgilisi vardır. Hepsi de zengin kızlarıdır ve kendisine para yardımı yaparlar. Şu anda San Francisco, San Benito ya da Escalon'da bir villada oturuyor olabilir.

Ama o villaya hiçbir zaman ulaşamazsınız...

— Oscar Romero'yu öldüren o muydu?

Almanın ilgilendiği bakışlarından belliydi.

— Bravo! dedi. Olayları izlemiştir. Romero'yu öldüren oydu elbette. Halkının yüzde doksanı katolik olan bir ülkede başpiskoposa ayın sırasında ateş edebilecek yürekte başka kim olabilir? Fakat aynı gece, cunta komutanlarının "Kızıl Papaz"ın ölümünü kutlamak için büyük bir şölen verdiklerini söyleyebilirim. Yani, Chacon'un onlardan da korkusu yok.

Malko umutsuzluğa düşmüştü. Gruder gülümsedi.

— Chacon'a ihanet eden birinin başına ne geldi, biliyor musunuz? Chacon adamı bayıltarak usturayla karnını açtı, sonra adam kendine geldiğinde elini karnına sokup organlarını gıdıkladı... Konuşması için hemen öldürmek istemiyordu. Sonra adamı hastanedeki yatağında temizledi. Beyaz bir

doktor önlüğü ve 357 Magnum'la... Terkedin bu ülkeyi!

58

— Teşekkür ederim, dedi Malko. Fakat devam etmek zorundayım.

Otto Gruder kolunu Malko'nun omuzuna koydu.

— Sevgili dostum, kim olduğunuzu bilmiyorum...

Belki siz de benini gibi bir ölüm tüccarı siziz, fakat sizi sevdim. Ayrıca dilimizi konuşmak hoşuma gidiyor. Bakın, beni iyi dinleyin: Yaşım elli beş. 1945'de Sepp Dietrich Birliğindeydim. Moskova'dan Berlin'e yürüyerek geldim. Dört madalya kazandım. İki yara aldım... 54'de Dien Bien Fu'da top ateşi altındaydım. Fransız Lejyonu'nda başçavuşluğa kadar yükseldim. Askeri madalya aldım.

Vietnamlılara tutsak oldum... 74'de Angola'daydım. Zencilerden son anda paçayı kurtardım. Geçen yıl da Managua'daydım. Postu deldirmeden oradan da kurtuldum. Şu anda ise, elde MP 5, çevremi gözlüyorum. Uçak bileti alacak param olsa hemen gideceğim... Kısacası, ölüm kokusunu iyi alırım. Çok geç olmadan buradan gidin. Ama ille de kalacağım diyorsanız, inamn Chacon'un nerede bulunduğunu bilmiyorum. Yalnız size bir ipucu vereceğim... Bu da cehenneme tek gidiş biletiniz olabilir... Sizin taraftan olduğunu kesin kes bildiğim biri var: Abelardo Martinez. Dün bana gelip kendisini korumamı istedi. Chacon'un kara listesinde bulunduğunu öğrenmiş.

Malko'nun kalbi yerinden fırlayacakmış gibi oldu.

— Suçu ne?

— Martinez'in birçok kahve çiftliği var. Eski maliye bakanlarından. Bir süre önce, çiftliklerinde çalışan işçilerinin aylıklarına yüzde on beş zam yapmaya karar verdi. Diğer çiftlik sahipleri ülkeyi mahvedecek diye yaygarayı bastılar. Martinez'i kararından vazgeçiremedikleri için de "so-

59
run"u Chacon'a götürdüler. Ona göre, solun hoşuna gidecek herhangi bir şey yapan biri doğuştan komünist demektir.

— Martinez'i koruyacak mısınız?

— Yok canım. Söyledim ya, ben gidiyorum buradan. Başının çaresine kendi baksın. Martinez'i benim tarafımdan arayabilirsiniz. Fakat sakın telefonla konuşmaya kalkmayın. Ayrıca evinin zilini çalarken de aşırı hareketler yapmayın. Alın... Bir kâğıt parçasının üzerine telefon numarasını yazıp Malko'ya uzattı.

— Amerikalıların tuhaf insanlar oldukları malum. Devamlı fikir değiştirirler. Bir zamanlar komünistleri öldürmek isterlerdi, şimdi kalkmış onları koruyorlar. Eğer bir gün Guatemala'dan geçecek olursanız...

**

Otto Gruder'den aldığı telefon numarası cevap vermedi. Malko, Pilar de Molina'yı aradı. Bu kez genç kadını yakaladı.

— Akşam yemeğine ne zaman çıkıyoruz? diye sordu Malko.

Telin öbür ucunda kararsız bir bekleyiş oldu.

— Bilmiyorum. Belki bu gece serbest olurum.

Beni tekrar arar mısınız?

— Elbette. Yediye doğru iyi mi?

Saat henüz üçtü ve dışarda korkunç bir sıcak vardı. Albay Casanova'yı aradı. Homurtulu bir ses albayın o gün gelmeyeceğini söyledi. Artık albayı ertesi sabah görecekti. Kentin merkezi üzerinde Ulusal Güvenlik'in bir helikopteri dolanıyordu. Uzaklarda bir yerde silah sesleri duyuldu. Malko, Cesar Juarez'i aradı. O da yoktu. Bu durumda en iyisi dinlenmekti. Buna en uygun yer de, Camino Real'in yüzme havuzuydu.

60

Su, ateşten yeni indirilmiş çorbadan farksızdı. Dışardaysa, güneşin altında durmanın imkân yoktu. Havuz bomboştı. Birden, bahçenin dip tarafındaki çalılıkların arasında birini farketti. Eversiz bindiği atım ilerdeki ağaçlıklara doğru sürüyordu. Ne olduğunu anlamaya çalışırken arkasındaki sesle irkildi.

— Ata binen, buranın bahçıvanıdır...

Malko döndü ve ayağında yüksek ökçeli takunyalar bulunan mayolu bir dilberle karşılaştı. Solcu militan Rosa'ydı bu. Genç kızın ağzı güneşte daha da büyük görünüyordu.

— Selam, dedi genç kız. Ne var, ne yok?

— İyilik, diye karşılık verdi Malko.

Genç kız elindeki çantayı yere bırakıp, güneşliğin altına girdi.

— Çantama göz kulak olur musunuz?

— Elbette.

Rosa nefis bir atlayışla suya daldı. Avusturyalı genç kızın sağ bacağına bir yara bandı bulunduğunu farketti. Biraz sonra ıslak mayosu göğüslerine yapışmış bir halde geri döndü Rosa. Geldi, kertenkele gibi güneşe uzandı.

— Harika! Ailem çok fakir olduğu için denizi ben ancak on beş yaşında görebildim. Otobüs bileti için bile para bulamazdık.

— Şimdi durumunuz daha iyi gibi görünüyor, dedi Malko. Ne iş yaparsınız?

— Devrimciyim, dedi Rosa. Oligarşiye karşı savaşıyoruz. Halkımızın zaferi için.

İnsana komik gelen duyarlı bir ses tonuyla konuşmuştu. Fakat gözlerinden söylediklerine inandığı belliydi. Sonra sesi donuklaştı.

— Bunları size anlatmamam gerek. Ne de olsa, "yanki"lerle çalışıyorsunuz.

İngilizcesinde sevimli bir İspanyol aksanı var-

61

— Devrimle ilgili ne yapıyorsunuz? diye sordu Malko.

— Orduyu isyana hazırlıyoruz. Yaz sonuna. Ben bildiri dağıtıyorum, gazetecilerle konuşuyor, onları üniversitedeki toplantılarımıza götürüyorum. Propoganda yapıyorum.

— Fakat burada bu çok tehlikeli!

Rosa katıla katıla güldü.

— Elbette! Geçen hafta bir faşist köpek.eve dönerken üzerime ateş etti. Kurşun bacağıma sıyırdı. Ben de karşılık verdim. Yanımda her zaman silah taşırım.

Elini çantasına sokup tabancasının kabzasını

gösterdi, sonra tekrar yerleştirdi.

— Öldürmekten korkmuyorum. On beş yaşımdayken babamın arkadaşlarından biri beni iğfal etti.

Ben de onu öldürdüm.

Aman ne iyi! Malko sıcaktan kavrulmaya başlamıştı. Neyse ki, Rosa imdadına yetişti.

— Odanızda bir duş alabilir miyim? Şu sıra arkadaşlarımın hepsi dışarda... Ben de çok uzakta oturuyorum. Otobüsle bir saat sürüyor. Sizi rahatsız etmem ya?

— Kesinlikle, dedi Malko.

Çantasını ahp, Malko'nun peşine düştü.

*

**

— İşte, bitti!

Malko incelemekte olduğu kent planından başını kaldırdı. Rosa banyodan çıkmıştı. Ayağındaki takunyaları dışında çırılçıplaktı. Teni bembeyazdı. Göğüsleri dik, fakat biraz küçüktü. Mayosunu elinde tutuyordu. Şakacı bir ifadeyle sordu:

— Beni nasıl buluyorsunuz? Sarışın yanki yosmalardan aşağı kalmam, değil mi?

62

Saçlarını dağıtıp sokularak göğüslerini Malko'nun yüzüne yaklaştırdı. Bu davranışı devrimci geleneklerden biri olmalıydı. Vücuduna Jacques Bogart sürmüştü... Sakin bir tavırla Malko'nun dizlerine oturdu, kollarını boynuna dolayarak, dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. Nemli vücudu insanda tuhaf duygular uyandırıyor.

Sonra doğruldu, Malko'yu ayağa kaldırdı ve vücudunu vücuduna yaslayarak kalçalarını oynatmaya başladı. Tırnakları ensesinde, dudakları yüzünde dolaşıyordu. Öylesine arzu doluydu ki, bir anda kendilerini yatakta buluverdiler. Genç kız dizlerinin üzerinde doğrulup göğüslerinin ucunu sabır ve özenle Avusturyalının bedeninde dolaştırmaya başladı. Sonra dudaklarını daha aşağılara, Malko'nun karnının altına kaydırdı ve orada kaldı.

Malko sevişmenin bu biçimde biteceğini düşünürken, Rosa ileri doğru kayarak dudaklarını az önce dolaştırdığı noktaya ağır hareketlerle, zevkten dudaklarını ısırarak oturdu. Bir süre, tırnakları Malko'nun kalçalarına geçmiş durumda öylece hareketsiz kaldı, sonra sanki güçlkle hareket eder gibi ileri geri kalçalarını oynatmaya başladı. Zevkten inliyor, İngilizce ve İspanyolca açık saçık sözler mırıldanıyordu. Bir ara ince bir çığlık atarak kendini Malko'nun üzerine bıraktı, sonra ağır hareketlerle doğrularak sırtüstü yattı.

— Ahora, jode me! * dedi.

Avusturyalı genç kızın isteğini gerçekleştirirken kollarının ve bacaklarının bedenine sımsıkı dolandığını hissetti. Rosa elektrik akımına tutulmuş gibi sarsılıyor, bağırıyordu.

İnlemeleri güçlkle çıkar olmuş, ağzı açılmış, yüzü kasılmıştı. Malko bir an genç kızın canım

(*) Şimdi, sahip ol bana!

yaktığını sandı. Hareketlerini hafiflettiğinde Rosa tekrar inledi:

— Hayır, hayır... Devam et!

Her ikisi de ter içindeydi. Zevkin doruğuna ulaştıklarında, genç kız eski -bir lokomotif gibi soluyarak hareketsiz kaldı. Bu küçücük vücutta bunca enerji bulunduğuna inanmak gerçekten güçtü...

Terden yüzüne yapışmış olan saçlarını aralayarak Malko'ya baktı. Sakin sesle:

— Güzel sevişiyorsun, dedi. Yabancılarla sevişmeye bayılırım.

— Kaç yaşındasın? diye sordu Malko.

— On sekiz.

— Çok sevgilin oldu mu?

Rosa güldü.

— Hem de çok. Ayaklanmadan sonra buraya gelen her yabancıyla yattım. Özellikle gazetecilerle.

— Niye onlarla sevişiyorsun? Bir seçim yapmaz mısın?

— Neden seçeyim? Bana göre hepsi çok iyi. Hem nazikler, hem de beni mutlu kılıyorlar. Sevişmekten hoşlanıyorum. Daha önceleri soğuk bir kadın olduğumu sanırdım. İhtilal beni özgürlüğüme kavuşturdu. Şimdi keyfime bakmak istiyorum. Ölene dek bundan yararlanmalıyım. Genç yaşta öleceğimi biliyorum.

— Neden?

Kollarını iki yana açarak gerindi.

— Çünkü Mano Blanca beni ölüme mahkûm etti. Bir kez ıskaladılar, ama ikincisinde hedefi tuttururlar. Çoğunu öldürsem bile sonunda amaçlarına ulaşırlar.

Malko fırsatı kaçırmadı.

— Mano Blanca dediğin, şu Oscar Romero'yu

öldüren örgüt mü?

— Evet! Sen nereden biliyorsun?

— Oh! Buradaki siyasetle az da olsa, ilgili sayılırım.

En azından gazeteleri okuyorum.

— Sanırım kahve satıp almaya gelmiştin?

— Kahve değil, diye düzeltti Malko, kahve çiftliği.

— Bu nedenle mi San Salvador'dasın?

— Elbette.

Malko genç kızın sesinin değiştiğini, daha yumuşak bir ton aldığı hissetti. Siyaset onu değiştiriyordu.

— Yankilerin ülkemizde ne halt karıştırdıklarından haberin var mı? diye sordu Rosa.

— Yok.

Alaylı bir biçimde gülümsedi genç kız.

— Yok ha! Halkın aleyhine, oligarşinin lehine çalıştıklarını bilmiyor musun? Dağlarda gizlenen yoldaşlarımızın öldürülmeleri için helikopterler bile verdiler.

— Haberim yoktu, dedi Malko.

Rosa o çırılçıplak haliyle bir sıçrayışta yataktan

atladı. Genç kızın çantasını açtığını farkeden Malko, bir sigara alacağını sandı. Oysa döndüğünde, Rosa'nın elinde üzerine çevrilmiş 9 mm.'lik bir Beretta vardı. Tabancayı kurmasıyla birlikte namluya bir kurşun sürüldü.

— Haydi, şimdi de benimle dalga geç de göreyim, dedi sinirli bir sesle. Ya Elena Gravidia'yı niçin öldürttüğünü söylersin, ya da kurşunu kasıklarına yersin faşist köpek. Haydi, öt bakalım!

65

VI. BÖLÜM

Malko, midesi kasılmış bir durumda hareketsiz kalmaya zorladı kendini. Rosa'nın ateşli huyunu bildiği için, onu tahrik etmemeye çalışıyordu. Genç kız, gözlerinde öfke, Avusturyalıya yaklaşarak silahın namlusunu göbeğinin altına dayadı.

— Senin kim olduğunu çok iyi biliyorum ben.

Bir "yanki" casususun. Elena senin yüzünden öldü. Chacon'un dostusun sen. İnsanları parçalayarak öldürmek onun tarzıdır...

Tam bir çıkmazdı bu. Malko saldırmaya cesaret edemiyordu. Genç kız tabancanın kabzasını öyle sıkımişti ki, parmak boğumlan bembeyaz kesilmişti. İşaret parmağı tetiğin üzerinde gerili duruyordu. Kılını kıpırdatacak olsa, kurşun saniyede kasıklarını parçalardı. Ama yine de bir şeyler yapması gerekiyordu. Bulduğu durumda Rosa'yı ikna etmenin imkânı yoktu. Elena ile konuşması herkesin dikkatini çekmişti. Birden:

— Girin, diye bağırdı.

Rosa başını kapıya çevirdi. Aynı anda Malko bir yılan hızıyla başparmağını horozla kapsülün arasına uzattı. Rosa öfkeli bir çığlık atarak tetiğe bastı, fakat horoz Malko'nun parmağına düşerek canını yaktı. Sonra, elinin yan tarafıyla genç kızın bileğine vurarak silahı düşürdü ve hemen yerden

66

kaptı. Becerikli bir el hareketiyle şarjörü ve namludaki kurşunu çıkartarak, silahı genç kıza uzattı.

Başvurduğu eski numara işe yaramıştı. Genç kız bir adım gerileyerek tiyatro sanatçılarına has bir tavırla:

— Öldür beni, faşist! dedi. Senden korkmuyorum.

Malko duymamazlıktan geldi.

— Git, bir duş daha al. Ben Chacon'un dostu değilim. Aksine, bu ülkeyi ondan kurtarmaya geldim.

Kahve tüccarlığımı bir yana bırakıp, bu devrimci kıızı kazanmak zorundaydı... Rosa şaşkınlık ve korkuyla karışık bir ifadeyle Avusturyalıyı süzdü.

— Ama, sen bir gringosun! Chacon ise, yankiler için çalışan biridir.

— Bu senin sandığın kadar kolay anlaşılır bir mesele değil. Amerikalılar artık Chacon'u istemiyor.

Oscar Romero'yu onun öldürdüğünü biliyorlar ve bundan da hiç hoşlanmadılar. Beni buraya, onu ülkeyi terketmeye ikna etmem için gönderdiler.

— Seni öldürür, dedi Rosa hiç duraksamadan.

Tabii bana gerçeği söylüyorsan.

Genç kız hâlâ şaşkındı. Malko son bir darbe daha indirmeye karar verdi. Genç kızın yatağa bıraktığı silahı alıp şarjörü taktı ve uzattı.

— Al silahını. Eğer bana inanmıyorsan beni öldürebilirsin.

Rosa silahı aldı ve yere indirdi. Bu kez gerçekten şaşkına dönmüştü. Böyle numaralar Latin Amerika ülkelerinde her zaman etkilidir. Ayrıca, ilk girişim başarısızlığa uğramışsa, bir genç kızın kendisine zevk vermiş olan bir noktayı kurşunla delmesi çok güçtür.

67

— Peki, sen kimsin öyleyse?

Yaşadığı olayı akli bir türlü almıyordu. Gerilim kaybolmuştu. Malko bir çocukla konuşur gibi ağır ağır açıkladı:

— Ben yankiler hesabına çalışıyorum. Enrico Chacon'un düşmanıyım. Buna yemin ederim. Elena'yı o öldürdü, çünkü kız beni ona götürecekti.

Rosa nefretle soludu.

— Köpoğlusunu... Hayalarımı ellerimle koparıp ona yedirteceğim.

Sonra ani bir hareketle silahı yatağın üzerine fırlatıp Malko'ya sokuldu ve kollarını vücuduna sardı.

— Senden özür dilerim. Az önce seninle numaradan seviştim, çünkü seni öldürmeye hazırlanıyordum. Şimdi... Joda me, joda me!

Az önceki sevişme numaraysa, hakikisi ne olacaktı kimbilir!.. Rosa, Malko'yu sürükleyerek odanın köşesindeki masaya kadar geriledi, kalçalarını masaya yaslayarak kendini sırtüstü bıraktı ve başını pencereden yana çevirdi. Tam karşıda, Los Heroes Bulvarı'nın öteki yanında bankanın beyaz binası yükseliyordu.

— Şuraya bak! dedi Rosa. Seninle seviştiğimi herkes görecek!

Malko'yu içinde hissettiği an attığı hayvani çığlık, bir anda, cankurtaran sirenlerini bile kısıktırarak sürekli iniltilere dönüştü. Otelin tüm müşterisi kapının arkasına toplanmış olmalıydı. Genç kız tırnaklarını Malko'ya geçirmiş, masanın üzerinde sağa sola dönüp duruyordu. Nihayet boğazlanıyormuş gibi haykırıp hareketsiz kaldı. Yüzünde bir gülümseme belirmişti.

— Bu kez çok zevk aldım. Şimdi daha ciddi şeylere dönelim. Yarın beni görmeye gel.

— Nerede?

68

— Hukuk Fakültesi'nde. Beni sorarsan gösterirler. Yarın bir toplantımız var. Eğer söylediklerin doğruysa sana yardım ederiz. Chacon'un öldüğünü bizim kadar görmek isteyen yoktur.

Yattığı yerden doğrulup banyoya geçti. Kısa süre sonra çıkıp kaşla göz arasında giyiniverdi. Malko onu seyrediyordu. Bu kızın kendisine ne gibi bir yardımı dokunabilirdi?

— Chacon'u tanıyan birilerini biliyor musun?

— Hayır, öyle birini tanısam hemen gebertirdim!
Bu yönden bilgi edinmek imkânsızdı. Genç kız ayaklarının üzerinde yükselip, Malko'yu öptü.
— Yarın sabah görüşmek üzere, tamam mı?
Kapıyı vurup çıktı. Malko rahat bir soluk aldı.
Ne kasırgaydı böyle bu! O sırada telefon çaldı. Titrek, tatlı bir ses:

— Senyor Malko Linge mi? diye sordu.
-Evet.

— Ben, Rahip Cesar Juarez'im. Galiba benimle görüşmek istiyormuşsunuz.
Malko sevinçten çığlık atmamak için kendini güç tuttu. Bugün, onun günüydü.

— Sizi hemen görmek istiyorum, dedi.
Kısa bir sessizlik oldu, sonra o yumuşak ses yeniden duyuldu.

— İsterseniz şimdi gelin, Piskoposluk'tayi m. Colonia Bernal'da El Algodon Caddesi'ne geleceksiniz.

*

**

Malko'nun beklemekte olduğu odanın duvarları, dünyanın her yerinden gönderilmiş resimlerle kaplıydı. Resimlerin hepsi de El Salvador Başpiskoposu Oscar Romero'nun öldürülüşünü dile getiriyordu.

69

Malko, Rahip Cesar Juarez'in içeriye girişini güç farkettil. Üzerinde sivil giysi vardı. Basık saçları, ince metal çerçeveli gözlükleri ve genel görünümüyle tam bir din adamıydı. Beyaz tenli eliyle Malko'nun elini yumuşak bir biçimde sıktı. Başpiskoposluk eski bir binada bulunuyordu.

— Sizin için ne yapabilirim, Senyor Linge?
Malko duraksadı. Birini öldürmek amacıyla geldiğini açık açık bir din adamına söylemek hayli güçtü.

— Sanırım sizi ziyaret etmek istediğimden daha önceden haberdardınız.

Juarez başını eğdi.

— Evet ama ne maksatla olduğu söylenmedi.

— Sayın peder, dedi Malko, buraya Enrico Chacon'u ülkeyi terketmeye ikna etmek amacıyla geldim. Amerikan yönetimi Chacon'un bu ülkeye zararlı olduğu kanısında. Gerçi Chacon Amerikan yönetimini takmaz, ama bizim her yere kolumuz uzanır. Bu durumda Salvador Hükümeti'ne güvenimiz yok... Buraya Chacon'u bulmaya geldim. Belki bu konuda bana yardımcı olursunuz.

Cesar Juarez sessiz sedasız dinliyordu. Malko'ya dönerek:

— Chacon'un cinayetlerine son vermenin bir tek yolu var, dedi. Tanrı şöyle buyurur: "Kılıçla vuran kılıçla vurulur". Onun sefil yaşamına son verecek kişi bu zavallı ülkenin tüm dindarlarının duasını alacaktır. Bunca dua sahibi kişi Tanrı tarafından da bağışlanır.

Cesar Juarez 'le aynı görüşü paylaştıkları bir gerçekti artık. Bir din adamının ayın sırasında öldürüldüğü bir ülke, normal bir ülke sayılmazdı.

— Haklısınız, dedi Malko. Yalnız Chacon'un cinayetlerine bir son vermek için önce kendisini bulmak gerekir.

Cesar Juarez'in gözlükleri ardında, bakışlarında bir parıltı belirdi.

— Onu ikna etmek için ne gibi bir şey ileri süreceksiniz?

Para mı, tehdit mi, yoksa yalan mı?

— Henüz bilmiyorum, dedi Malko. Koşullara göre değişir bu. Ama önce Chacon'u bulmam gerek. Nerede bulunduğunu bilen kişileri tanırırsınız herhalde?

— Anlıyorum, dedi Juarez. Aslında bu tatsız sorun ülkenin işlerini ilgilendirir. Bildiğiniz gibi görevim gereği bazı konulara burnumu sokmam doğru olmaz. Buna rağmen, eğer bir şey duyacak olursam...

Din adamı konuşmanın bittiğini bildirir bir tavırla ayağa kalktı. Çıkış kapısına doğru koridorda ilerlerlerken Malko'ya döndü.

— Chacon denen bu adam çok kötülükler yaptı! Oscar Romero ilk kurbanı değildi onun. Geçen Mayıs ayında Rahip Alfonso Navarro Oviedo'yu Santa Ana Kilisesi'nde öldürdü. Tanrı ıslah etsin onu. Başpiskoposumuz bu cinayet üzerine Chacon'u aforoz etti... Kendi ölümünün de onun elinden olacağını ne bilirsin!

— Katilin o olduğuna emin misiniz?

Çıkış kapısına ulaşmışlardı. Juarez elini Malko'ya uzattı.

— Chacon Allah'ın tırpanından başka bir şey değildir. Tanrı sizi korusun!

Malko, Toyota'ya atladığında düşünceliydi. Chacon'un, kilisenin bir numaralı düşmanı olduğu ortadaydı. Buna rağmen Juarez kendisini göz göre göre atlatmıştı. Neden?

*

**

Pilar de Molina'nın havaalanındaki o şaşkın, kan ter içindeki haliyle hiç mi hiç ilgisi yoktu. Vü-

71
cudunu saran yumuşak giysisi, omuzlarına dökülen uzun saçları ve makyajıyla "Vogue" dergisindeki mankenlerden farksızdı. Malko Piskoposluk' tan çıkmadan önce kendisini telefonla aramış ve akşam yemeği için randevu almıştı. Genç kadının arabası Camino Real'in önünde duruyordu. Salvadorlu bir işçinin ancak üç asırlık ücretiyle satın alabileceği, beyaz renkli, muhteşem bir Toyota 2800 idi bu. Arabanın içine genç kadının parfümü sinmişti. Malko'ya fikrini sormaksızın Paseo General E scalon yönüne hareket etti.

Kalçalarına kadar sıyrılan eteklerinin ortaya koyduğu bronz bacakları, kararlı hareketleri ve güven verici bakışlarıyla daha çok bir Amerikalıyı andırıyordu. Sonunda, bir piyanistin ülke müziğinden örnekler çaldığı küçük bir Meksika lokantasına geldiler. Yiyecek olarak taş gibi sert bir etten başka bir şey yoktu. Patron özür diledi.

— Anlıyorsunuz ya, buraya pek müşteri gelmez... Son derece acı bir sosla eti çiğnemededen yuttular.

Pilar de Molina sürekli olarak Şili şarabı içip Malko'yu seyrediyordu. İri siyah gözlerinin çevresinde mavimsi halkalar oluşmuştu.

— Gelişinizden bu yana neler yaptınız? diye sordu Malko.

Genç kadın içten gelen bir gülümsemeyle:

— Sadece aşk, diye karşılık verdi. Eski sevgililerimden biriyle karşılaştım.

— Bu akşam o yok mu?

— Yok. Guatemala'ya ev satın almaya gitti.

Ayrıca kavga da ettik. Ya siz ne yaptınız? Kahve çiftliği bulabildiniz mi bari?

— Henüz bulamadım, dedi Malko.

— Niçin amcama başvuruyorsunuz? Topraklarımı satmak istediğini söylemiştim size. Ba-

72

kın numarası m vereyim.

Çantasından çıkardığı kalemle bir şeyler karalayıp Malko'ya uzattı. Malko kâğıda bir göz attı:

Abelardo Martinez. Fakat verilen telefon numarası

Otto Gruder'in verdiği numarayı tutmuyordu.

Malko'nun tereddütlü halini farkeden Pilar sordu:

— Onu tanıyor musunuz?

— İsmi yabancı değil, fakat numarası değişik.

— Telefon numarasını değiştirdi. Kendisini ölümle tehdit ettiler. Eğer gerçekten toprak almak istiyorsanız, şimdi tam zamanıdır. Varını yoğunu satıp Birleşik Devletlere gitmek istiyor. Yüz hektarlık üç çiftliği var. Kendisini yarın görebilirsiniz.

— Kim tarafından tehdit ediliyor?

Pilar omuz silkti.

— Kimbilir? Herhalde sağcılar.

— Enrico Chacon mu?

Pilar şaşırды.

— Nereden tanıyorsunuz onu?

— Birileri söz etmişti. Kimdir bu adam? Acımasız bir katil mi?

Pilar belli belirsiz dudak büktü.

— Onun da ötesinde! Kimseye benzemez.

Uzun zaman önce kendisiyle tanışmıştım. Hatta iki, üç kez de birlikte çıktık. Çok yakışıklıdır, iyi yetiştirilmiştir. Ayrıca o Küba aksanıyla konuşmasına da bayılırım.

— Sevgilisi miydiniz?

— Evet. O zamanlar on sekiz yaşındaydım. İlk sevgililerimden biriydi.

— Kendisinin katil olduğunu biliyor muydunuz?

— Oh, bizde hemen herkes birini öldürmüştür.

— Oscar Romero'yu öldüren o mu?

Pilar umursamaz bir sesle:

— Öyle diyorlar, dedi. Fakat Romero komü-

73

niştin tekiydi. Gebermesi iyi oldu.

— Ama şimdi de amcanızı öldürmek istiyor, öyle değil mi?

Pilar tekrar omuz silk ti.

— Siyasetin gerekleri. Aslında Chacon'u uzun zamandır görmedim. Abelardo'nun amcam olduğundan haberi yok sanırım.

— Şimdiki sevgilisi kimdir?

Pilar kadehindeki şarabı bitirdi. Göz bebekleri donuklaşmıştı. Piyanist melankolik parçalar çalmaya başlamıştı.

— Sık sık sevgili değiştirir. Gözü doymaz. Sene başında çok güzel bir kızla birlikte olduğundan söz etmişlerdi.

— O kızı tanıyor musunuz?

Pilar birden doğruldu.

— Niye soruyorsunuz? Kıza atlamak mı istiyorsunuz?

Bu konudan hoşlanmadığı belliydi. Malko Pilar'a

yöneldi.

— Sevgiliniz olduğu için sizden umudu kesmiştim.

— "Eski" bir sevgilim demiştim. Ayrıca Guatemala'ya da gittiğinden söz ettim herhalde. Eğer isterseniz yarın akşam birlikte çıkarız ve geceyi sizinle geçiririm.

— Niçin bu gece olmuyor?

— Çünkü sizi yeterince tanımıyorum.

Her zamanki bahane. Malko, Abelardo Martinez'in yeni telefon numarasını cebine attı. İşler ilerliyordu, ama mayınlı bir araziydi bu... Hesabı ödedi ve kimselerin bulunmadığı Paseo General Escalon'a indiler. Korkudan kimseler sokağa çıkmıyordu. Pilar de Molina, Malko'yu Camino Real'in önünde bıraktı.

— Yarın görüşürüz. Amcama telefon edin.

74

VII. BÖLÜM

Enrico Chacon güneşin altına yerleştiği tekerleksiz kondisyon bisikletinin pedallarını delicesine çeviriyordu. Çevresinde bulunan gözde muhafızları, pala kullanmada usta Jesus Calderon ve tekilaya düşkünlüğü nedeniyle "Sünger" diye anılan diğeri, hayranlıkla patronlarını izliyorlardı. Chacon her sabah böyle yarım saat kadar spor yapardı.

— Enrico!

Yaralı kedi çığlığını andırır ses avludan gelmişti. Üzerinde sadece siyah bir bikininin altı bulunan iri göğüslü bir genç kız, elindeki havluyla Chacon'a doğru koşuyordu. Yanına geldiğinde onu durdurdu ve terlerini silmeye başladı.

— Çıldırılmışsın sen, kendini öldüreceksin! dedi.

Enrico Chacon hafif bir gülümsemeyle kalktı ve havuzun kenarındaki şişme bir yatağa kendini bıraktı. Küçük bir mayonun örttüğü enfes bir vücudu vardı. Muhafızlar hemen uzaklaştılar. Bu delidolu Maria Luisa'nın ne yapacağı belli olmazdı.

Bir keresinde Chacon'la sevişirken gözlendiğinden kuşkulanıp üzerlerine ateş etmişti.

Kübalı rahat bir soluk aldı. Genç kızın hazırladığı Moet-Chandon'la karıştırılmış greyfrut suyu-

75

nu bir dikişte içtikten sonra kendini timsah gibi havuzun suyuna bıraktı. Maria Luisa Salgado bir süre hayranlıkla onu izledi. Beline kadar düşen uzun siyah saçları, muntazam vücuduyla nefis bir kızdı. Chacon'a, sevişme biçimine ve çevresindeki tehlikeye delice tutkundu. Chacon'u burada, kent merkezine üç dakika uzaklıktaki Colonia San Francisco'daki evinde babasından habersiz tutması başlı başına bir başarıydı. Sevgilisi soruşturma için birilerini eve getirdiğinde gözlerini yumar, bahçenin dibinden silah sesleri geldiğinde de neyin nesi olduğunu sormaya gerek duymazdı. Yumuşak bir hareketle o da suya daldı ve ilerleyerek Chacon'a sarıldı. Sonra:

— • Jesus! diye bağırıldı. Bir Margarita getir!

Enrico Chacon dirseklerini havuzun kenarına dayamış, gözleri yumuk, ayakta uyur gibiydi. Oysa düşünüyordu. Yaşamı, kısa ve sert olayların yer aldığı uzun sakin dönemlerden oluşmuştu. Bundan böyle durması olanaksızdı. Korkulan ve

hayranlık duyulan, kısaca değişik biri olmak güzel şeydi. Birleşik Devletler'e dönecek olsa, bu ortamı bulamazdı. Orada sadece yakışıklı biri olarak kalacaktı. Oscar Romero'yu öldürmek için tetiğe bastığı o anın heyecanını hiçbir yerde bulamazdı. Olayın ertesini günü tüm gazeteleri o işgal etmişti. Bu durumda eylemlerine devam etmemek enayilikti. — Kimi düşünüyorsun böyle? diye sordu Maria Luisa.

Chacon genç kızın kalçasını okşayarak:

— Seni, dedi.

Maria Luisa'nın pürüzsüz teninden ve- gençliğinden hoşlanıyordu. Bu güzel kızın kendisine delice aşık olmasından gurur duyuyordu. Üstelik yaran da dokunuyor, siyasi bilgiler taşıyordu. Ve nihayet, her zaman sevişmeye hazır ender bulunur

76

bir dişiydi. Maria Luisa elini ustaca bir hareketle Chacon'un mayosunun içine kaydırıldı. Suda sevişmekten büyük zevk alıyordu. Enrico Chacon kızın ensesinden kavrayarak başını suya daldırdı. Maria Luisa derin bir soluk alarak karşı koymadan ağzı genç adamın kasıklarına ulaşıncaya dek daldı. Kısa süre sonra da su yüzüne fırladı. Chacon gülüyordu.

— Haydi bir daha!

— Hayır, dedi genç kız. Ben seni istiyorum! Mayosunun altını çıkarmıştı bile. Suda sevişme ancak birkaç dakika sürdü. Genç kız zevkten soluyarak havuzdan çıkıp, şişme yatağa uzandı. Chacon:

— Git, bana "makine" mi getir! dedi.

Maria Luisa uysal bir tavırla uzaklaşıp eve girdi ve biraz sonra elinde beş yüz metreden bir insanın kafasını paramparça edebilecek müthiş bir tüfekte, bir Marlin 444 ile döndü. Enrico Chacon'un özel eylemlerde kullandığı kişisel silahıydı bu. Chacon silahı aldı ve madenin uyandırdığı duygunun, Maria Luisa'nın teninin yarattığı duygudan farksız olduğunu hissetti. Tekrar sevişmek için can atan genç kız Chacon'u seyrediyordu.

— Bunu yine kullanacak mısın?

Oscar Romero'yu ve diğer birkaç kişiyi öldüren silahtı bu. Maria Luisa elini uzatarak silahın namlusunu okşadı. Enrico namlunun ucunu genç kızın bacakları arasında gezdirdi. Maria bir kahkaha atarak yana kaçtı.

— Dur... Bana cevap vermedin.

— Belki kullanırım.

Chacon silahı yere bırakıp ayağa kalktı.

— Nereye gidiyorsun?

— Biraz dolaşmak istiyorum.

Villada insanı oyalayabilecek tek şey, bir Akai

77

müzik setiydi. Enrico Chacon yatağa uzanıp uzaktan komuta cihazıyla pikabı ya da teybi çalıştırmaktan büyük zevk alırdı. Maria Luisa, Chacon'un yolunu kesti.

— Delisin sen! Seni öldürmek isteyen bunca insan var. Hele şu özel olarak gelen gringo. Yankiler...

— Kes, dedi Chacon. Bana dokunmaya kimse cesaret edemez... Yığınla dostum var benim. Burada kapalı yaşamaktan bıktım.

Chacon sakın görünümüne rağmen huzursuzdu. Amerikalıların kendisini öldürtmek istemeleri canını sıkıyordu, ama talihine güveni vardı.

*

**

Bayan Martinez kocasının denemekte olduğu kurşun geçirmez yeleği şaşkınlıkla seyrediyordu. Güllerle kaplı avluda alışılmamış bir aksesuardı bu. Birden, kapı ziline çalışıyla irkildi. Abelardo Martinez yanı başında duran Uzi marka makineli tüfeğin üzerine bir havlu attı. Altmış beş yaşından sonra silahla haşır neşir olmak kolay değildi. Özellikle de hedef hareketli bir insansa.

Karısı, yanında yanık tenli, iyi giyimli biriyle geri döndü. Yeğeni Pilar de Molina'nın arkadaşıydı bu adam. Havuzun yakınındaki verandaya oturdular.

— Yeğenim sizden söz etti, dedi eski bakan. Sanırım, kahve işiyle ilgilisiniz.

— Bir bakıma öyle, diye karşılık verdi Malko temkinli davranarak.

Bayan Martinez sessizce yanlarından çekilmişti. Abelardo Martinez altmış beş yaşın getirdiği yorgun ve sakın görünümüyle hiç de katillere hedef biri gibi görünmüyordu. Fakat Malko havlunun altına gizlenmiş tüfeğin namlusunu farket-

78

misti. Sohbet kahve, kahve fiyatları ve yararları üzerine açıldı. Martinez durumu açıkladı:

— San Salvador yakınlarında çok verimli topraklarda, her biri yüz hektar büyüklüğünde üç çiftliğim var. Yaşım nedeniyle, onları satıp Amerika'ya yerleşmek istiyorum.

Malko dinliyordu. Farkında değilmiş gibi dirseğiyle ters bir hareket yaparak tüfeği ortaya çıkardı.

Martinez biraz sıkıldı.

— Hep silahlı mısınız? diye sordu Malko.

Salvadorlu derin bir iç çekti.

— Zor bir dönem geçiriyoruz! Ölümle tehdit edildim. Burada bu gibi şeyleri ciddiye almak gerekir.

En iyi dostlarımdan biri on gün önce bürosunda öldürüldü. Erkek kardeşiyle birlikte.

Malko fırsatı kaçırmadı.

— Biliyorum. Dostlarımdan biri, Otto Gruder söz etmişti.

- O t t o ha!

Abelardo Martinez ziyaretçisine kuşkuyla bakarak doğruldu. Ani bir saldırıdan korkar gibi eli silaha uzandı. Malko gülümseyerek güven vermeye çalıştı.

— Otto eski bir dosttur. Bana sadece sizi koruyamayacağımı söyledi. Bu arada olup bitenlerden de şöyle bir bahsetti...

— Yani onun yerine siz mi bu görevi almak istiyorsunuz?

diye sordu Martinez.

— Kesinlikle hayır. Ben muhafız değilim.

— Ama kahve işinde olmadığınız da belli...

Şimdi eli silaha daha da yaklaşmıştı. Gerilim yükseliyordu. Martinez'in bir kazaya sebep olmasını engellemek gerekiyordu. Hem de gerçeği söyleyerek.

— Haklısınız, dedi Malko. Yeğeninize rastladığımda bazı güvenlik nedenleriyle ona gerçeği söy-

79

lemedim. Kendisiyle karşılaşmam gerçekten bir rastlantıydı. Sizden söz edildiğini ise, ilk kez Otto'dan duydum. Burada Amerikan Hükümeti'nin bir görevlisiyim. Çok tatsız bir görev bu.

— Bunun benimle ne ilgisi var?

— İlk başta yoktu. Ama görevimin, Enrico Chacon sorununu halletmek olduğunu söylersem belki beni anlarsınız.

İhtiyarı n yüzü bembeyaz oldu.

— Chacon'un benimle ne ilgisi...

— Sizi tehdit ettiğini biliyorum. Amerikan Hükümeti Chacon'u, El Salvador'un normal bir düzene dönmesinde büyük bir engel olarak görüyor. Martinez iyice afallamış bir durumda Malko'ya baktı.

— Yankilerin Chacon'a cephe aldığını mı söylüyorsunuz?

Peki ama ne yapacaksınız ona?

— Bunu ben de bilmiyorum. Her şey ona bağlı.

Eski bakan başını salladı.

— Bir türlü inanamıyorum size... Bu güne dek Amerikalılar böyle bir eğilimde hiç görünmemişlerdi. Chacon onların adamlarından biriydi. Bu belayı El Salvador'a getiren onlardı. Sizin CIA'nızdı.

— Biliyorum, dedi Malko. Ama şimdi fikirleri değişti.

— Pekâlâ, benden tam olarak istediğiniz nedir?

Kaybedecek fazla vaktim yok.

— Belki de sizi çiftliklerinizi satmaktan kurtaracağım, dedi Malko. Buraya Enrico Chacon ile ilgilenmeye geldim. Sizi öldürmek istiyor. Güçlerimizi birleştirebiliriz.

Martinez şaşkın şaşkın yüzüne baktı.

80

— Adamlarınız nerede? Herhalde yalnız değilsiniz?

Bir örgütünüz var mı? Chacon'un kim olduğunu, nasıl korunduğunu biliyorsunuz.

— Üç gündür onu bana bulmaya çalışıyorlar. Yardım eden birkaç kişi var ama bu tür işlerde eğer haber kaynağınız varsa tek başına çalışmak her zaman yerinde bir davranıştır. Chacon'u bulmak zorundayım ve bana yardımcı olmanızı isterdim.

Bayan Martinez kendilerine çay ve kurabiye getirdi. Kocasını uzaklaşmasını bekledikten sonra:

— Gerçeği söylediğinizi nasıl bilebilirim? diye sordu.

— Burada ne maksatla bulunduğumu bilen biri var, dedi Malko. Rahip Cesar Juarez. Size teminat

verebilir. Kaybedecek neyiniz var ki?

Martinez bir an sustu. Şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Bir süre sonra:

— Böyle bir ziyaret beklemiyordum, diye itiraf etti. Burada herkes Chaçon'dan korkar. Kara listeye alındığımı öğrendiğimde, itiraf edeyim ki hemen kaçmayı ya da burada kendimi korumayı düşündüm. Saldırmayı asla aklıma getirmemişim. Bu düşünceye alışmam gerek. Nerede saklandığını bulsam bile, kimse ona saldırmaya cesaret edemezdi.

— Öyleyse bu fikre bir an önce alışmaya bakın dedi Malko. Siz burada yaşıyorsunuz, dostlarınız var. Chacon da San Salvador'da. Bu adam hayalet değil ya... Elbette saklandığı yeri bilen birileri vardır. Onlardan birini bulup konuşturmak gerek.

— Pekâlâ, dedi Martinez. Arayacağım. Hangi otelde kalıyorsunuz?

Malko otelin adını verdi, sonra gülümseyerek:

— Ben dostum Otto gibi ölüm tüccarı değilim, dedi. Ama Chacon'u durdurmak için biri gerekli-

81

di ve ben seçildim...

— Umarım bu kararlılığımız böyle sürer, dedi Martinez.

Biraz sonra Malko, çevresi çoğu boş görkemli villalarla çevrili San Benito'nun çiçekli yollarında buldu kendini. Denize bir oltu daha atmıştı. Yakında San Salvador'da bir gringonun Enrico Chacon'u aradığını duymayan kalmayacaktı. Şiddetin her türüne alışmış olan bu eski kentte yine de heyecan uyandıran bir şeyler bulunabiliyordu. Malko, Martinez'i tam olarak inandırabildiğinden emin değildi.

Paseo General Escalon'dan aşağı inerek Emniyet Müdürlüğü'nün binasını aradı. Silah taşıma ruhsatı için Albay Casanova ile randevusu vardı. Artık kendini savunmak için bir silaha ihtiyacı olduğu bir gerçektir. Aksi halde, La Prensa'nın üçüncü sayfasında cesedinin fotoğrafıyla birlikte yer alması pek mümkündür.

Hava nefisti, manzara da öyle. Kuzeyde, kentin gerisinde yükselen volkanın muhteşem bir görünümü vardı. Enrico Chacon bu görkemli villaların ya da döküntü gecekonduların hangisinde saklıydı?

*

**

Bankın üzerinde, silahlarını yanı başlarına koymuş üç adam bekliyordu. Bıyıklı sekreter önündeki kâğıtları karıştırdı. Etekliğinin kemerine koca bir silah asılı melez bir memur kız odaya girdi çıktı.

Sekreter gülümseyerek Malko'ya bir kâğıt uzattı.

Adam öldürmeyi de kapsayan bir silah taşıma ruhsatı. Walter Dallas iyi becermişti. Malko kâğıdı katladı. Sekreter Avusturyalıya dönerek:

82

— Senyor Albay Casanova sizi görmek istiyor, dedi.

Yanda zeytin çekirdeği gibi kapkara bir nöbetçi bekliyordu. Belinde uzun bir pala, elinde G 3 silahı vardı. Malko nöbetçinin peşine takıldı. Koridorlarda sağa sola koşuşan bir yığın sivil ve asker vardı. Burası baskı rejiminin kalbiydi. Başparmaklarından ipe bağlı bir dizi tutuklu bir kenarda kümelenmişti. Malko önlerinden geçti.

Albay Casanova elini Malko'ya uzattı. Samimi bir hava içindeydi. Üç yıldızlı yeşil üniforması özenle ütülenmişti. Yüzü Rudolph Valentino'yu andırıyordu.

Malko'yu, duvarları tahta kaplı oldukça karanlık bir odaya aldı. Duvar tahtaları bir yığın diploma ve bayrakların altında kaybolmuştu, içersi buz gibi soğuktu. Albay Casanova askerden çok bir Hollywood aktörünü hatırlatıyordu. Malko'yu gülümseyerek süzdü.

— Senyor Walter Dallas'ın komünistlerle mücadelemizde bize çok yardımları dokunmuştur. Bu yardımlara karşı kendisine küçük bir hizmette bulunmaktan mutluyum. Sokakta çok dikkatli davranmanız gerekir. Kâğıtlarınızı her sorulduğunda göstermeniz lehinizedir.

— Elbette, dedi Malko. Bir şey öğrenmek istiyorum: Enrico Chacon'un nerede bulunduğu hakkında bir fikriniz var mı?

— Chacon ha!

Albay bir kahkaha attı.

— Chacon bu ülkeden gitti ya da öldü! Uzun zamandır ondan söz edildiği yok. Chacon'la niçin ilgileniyorsunuz? Komünist değil ki o! Aksine, eskiden çok yardımları oldu. Şimdiyse...

— Romero'yu onun öldürdüğü söyleniyor, diye ısrar etti Malko.

83

— Romero'yu mu? Yo, hayır... Hiç sanmam...

Komünistlerin uydurması bu. Chacon'u hiç sevmezler.

Katil Chacon olamaz. Onu tanırım. Gerçek bir Katoliktir ve zaman zaman kiliseye gider. Komünistlerin attığı bir çamur bu.

— Belki de, dedi Malko.

Albayın ağzından laf almak olanaksızdı. Bakışlarında sinsice bir parıltı farkediliyordu.

— Komünistlerle mücadelemiz için ülkeniz bize helikopterler verdi, bunu biliyor muydunuz?

Senyor Dallas'ın sayesinde oldu.

— Sahi mi? dedi Malko.

— Evet. Helikopterlerle komünistleri dağlarda izleyip öldürebiliyoruz. Size bir sürpriz hazırladım: Küçük bir gezinti. Şu sıra bir operasyon yapıyoruz, siz de bu arada küçük bir tur atacaksınız...

Çalışmalarımız hakkında bir rapor düzenlersiniz.

— Benim görevim bu değil, dedi Malko.

Casanova kapıyı açmış bir yüzbaşı çağırmıştı bile.

— Ben her şeyi ayarladım, dedi. Fazla uzun

sürmeyecek zaten. Yarım saat kadar. Nasıl çalıştığımızı göreceksiniz. Yüzbaşı Roberto size eşlik edecek. Adios!

Yüzbaşı Roberto eşlik etmekten çok yaka paça götürmeye hazır! Aşağıda, avluda dört kişilik küçük bir Bell, motoru çalışır durumda bekliyordu. Malko köşeye kısılmıştı. Albay Casanova'ya ters gitmenin anlamı yoktu. Helikoptere bindiler. İçerde pilotla G 3'lü bir asker vardı. Yüzbaşı yerle telsiz bağlantısı kurar kurmaz havalandılar. Helikopterin yan kapıları sökülmüştü. İnsan kendini boşlukta hissediyordu. Alçalarak kentin kuzeydoğusuna, üniversiteye doğru ilerlediler. Karıncaları andırır küçük insanların kamyonlardan atlayıp bir gecekondu bölgesine girdiklerini

84

farkettiler. Kovalayanlar ve kaçışanlar. Yüzbaşı motor sesini bastıran bir çılgınlıkla bağırarak işaret etti.

— Komünistler!

Adamların hiç de tehlikeli görünüşleri yoktu.

Üstelik, bire karşı on asker vardı.

Pilotun yanındaki asker elindeki G 3'le kaçışan solcuları taradı. Helikopter aynı bölge üzerinde dönüp duruyordu. Aşağıda, San Salvador'a özgü bir görünüm vardı. Malko durumdan yararlanıp kentin topografyasını öğrenmeye çalıştı. Üniversite, kentin kuzeydoğusunda, çevresi gecekondularla çevrili geniş bir dikdörtgen alanı işgal ediyordu. Nihayet helikopter Emniyet Müdürlüğü'nün yolunu tuttu. Avluya indiler. Samimi bir biçimde vedalaştılar. Albay Casanova öğle yemeğine çıkmıştı. Malko, Toyota'sının direksiyonuna geçti.

*

**

Sıcağa rağmen kravatlı, fırça saçlı, geniş omuzlu ve mavi gözlü biri holde bir koltukta oturuyordu. Malko anahtarını alırken resepsiyon memuru uyardı.

— Şuradaki senyor sizinle görüşmek istiyordu.

Malko yabancıya doğru ilerlerken adam hemen ayağa kalktı ve kendini tanıttı.

— Burt Rock, teknik servisten. Size bir emanet getirdim. Odanıza çıkabilir miyiz?

Odaya girdiklerinde genç CIA ajanı fotoğrafçıların taşıdıkları türden alüminyum çantayı açtı.

Çantanın içinde bir kuşatmaya karşı koyacak miktarda silah vardı. Kısa namlulu, susturuculu ve üç

şarjörlü bir Ingram makineli tabanca. Bir Colt Python 357 Magnum ve bir kutu kurşunu. Göz ya-

85

şartıcı altı adet el bombası. Yirmi kurşunluk iki şarjörü ve dürbünüyle birlikte Armalite 18 marka otomatik bir karabina... Malko, Python'u beline geçirdikten sonra çantayı kapadı.

— Ben gidiyorum, dedi teknisyen. İyi şanslar!

Kıbarca eğilip, odadan çıktı. Malko hemen VValter Dallas'ı aradı.

— Alby Casanova, Chacon hakkında hiç bilgi vermedi, dedi.

— Vermesini mi bekliyordunuz? dedi Dallas. Onlar pantolonla gömlek gibidirler. Siz silah ruhsatı verdiğine şükredin. Her neyse, eğer sorunlarınız olursa beni hemen arayın. Hayatta kaldığınız sürece bir şeyler yapmaya gayret ederim.

— Hayatta kalmaya çalışırım, dedi Malko. Yatağın üzerinde duran çantayı seyretti bir süre. San Salvador gibi bir kentte bunca silah hiç de lüks sayılmazdı.

*

**

Üniversitenin girişi, büyük demir kapısıyla Versailles Sarayı 'nı anımsatıyordu. Hukuk Fakültesi'nin ön cephesine, ilk devrimcileri gösteren 3X4 metre boyutunda dev bir fotoğraf asılmıştı, iki yüz metre öteden görülebilecek sloganlar kurtuluş mücadelesinin dördüncü yılını kutluyordu. Yüzlerce hektarlık araziye dağılmış sayısız bina vardı.

Duvarları vahşet fotoğrafları ve intikamcı sözlerle dolu koridorda gidip gelen saçlı sakallı gençler göze çarpıyordu. Malko üzerinde "danışma" yazan küçük bir büroya girip, Rosa'yı sordu. İçlerinden sakallı biri ayağa kalkıp kendisini takip etmesini işaret etti. Devrimci afişler, radyolar ve kitaplarla dolu bir odaya girdiler. Rosa eski püskü bir daktilonun arkasında deli gibi bir şeyler yazı-

86 yordu. Malko'yu görür görmez durdu.

— Ah, ben de sizi bekliyordum.

Bu kez bir blucin ve üzerinde "oligarşiye ölüm" yazan bir tişört giymişti.

— Gelin, size üniversiteyi gezdireyim.

Malko peşine düştü. Güneşin altında kavrulan bir bahçeden geçip başka bir binaya girdiler.

— Burası Tıp Fakültesi, dedi Rosa. Buranın kontrolü FAPU'ya bağlı yoldaşlarca yapılıyor.

Kendilerini başka bir sakallı karşıladı ve Malko'nun elini sıktı. Bu binada da laboratuvarlar basımeline çevrilmişti. Her yanda teksir makineleri görülüyordu. Malko küçük bir odada eski bir telsiz farketti... Sakallı genç büyük bir odanın kapısını açtı ve aynı anda keskin bir ilaç kokusuyla karşılaştılar.

— Burası soğuk hava deposu. Arkadaşlarımızın cesetlerini burada saklıyoruz, dedi sakallı.

Duvara gömülü büyük çekmeceleri çekerek donmuş ve sararmış cesetleri gösterdi. Yüze yakın ceset vardı. Malko şaşırmıştı.

— Bunları anatomi dersinde mi kullanıyorsunuz? diye sordu.

Sakallı güldü.

— Yok canım! Bunlar yaralanıp da üniversitede ölen arkadaşlarımız. Aralarında örgütümüzün silahlı eylem birliği tarafından idam edilmiş hainler de var.

Çekmeceler kapandı ve soğuk oda terkedildi.

Sessizliği Rosa bozdu.

— Şimdi sizi Hukuk Fakóltesi'nin amfisine götürüyorum. Toplantılarımızı hep orada yaparız. Bahçeyi aşır uzun bir koridordan geçtiler. Rosa bir kapıyı açtı. Büyük bir amfiye girdiler. Burada da bütün duvarlar sloganlarla kaplanmıştı. Sıraları dolduran kızlı, erkekli grupların bir ağızdan

87

konuşmaları korkunç bir gürültü oluşturuyordu. Rosa yol göstererek Malko'yu kürsünün bulunduğu noktaya götürdü.

Kürsünün hemen önünde gri kumaşla kaplı üç tabut vardı.

— Bakın! dedi Rosa.

Tabutların üzerinde, cesetlerin yüzlerini gösteren camlı bir bölme vardı. Malko işkenceden şişmiş üç surat farketti. Gençcik insanlardı bunlar.

— Kim bu tabuttakiler? diye sordu Malko.

— Yoldaşlarımız, dedi Rosa. Emniyet'in katilleri tarafından dün öldürüldüler. Onları tanımıyor musun?

— Hayır, dedi Malko. Nereden tanıyacağım?

Rosa bir kutu fotoğraf uzatarak buz gibi bir sesle:

— Őunlara bak, dedi.

Malko büyütölmüş fotoğraflara bir göz attı ve aynı anda midesinin kasıldığını hissetti. Bunlar Emniyet'in helikopterinde otururken çekilmiş kendi resimleriydi. Teleobjektifle alınmıştı.

— Demek öyle? dedi genç solcu. Dün arkadaşlarımızın katilleriyle birlikteydin. Bir de kalkmış bize, bizimle birlikte dövüşmeye geldiğini söylüyordun. Yalancı köpek!

Sesinin tonu gitgide yükseliyordu. Etrafta çıt yoktu. Sakallılardan biri Rosa'ya bir megafon uzattı. Genç kız cihazı alıp bağırmaya başladı.

— Arkadaşlar! Sizlere polisin bir dostunu, arkadaşlarımızın öldürölmesine yardımcı olan yankiyi getirdim!

Sözünü bitiremedi. Korkunç bir uğultu koptu.

Kalabalık bir ağızdan bağırıyordu.

— Ölüm! Yankiye ölüm!.. Muerte!.. Muerte!..

88

VIII. BÖLÜM

Kin dolu çığılıklar Malko'nun kulak zarlarında patlıyor, düşünmesini engelliyordu. Bu beklenmedik tuzak karşısında soğukkanlılığını kaybetmemeye çalıştı. Yan taraftaki kapıdan iki öğrenci çıktı. Birinin elinde tüfek, diğesinde bir G 3 vardı. Şu anda kaçmaya kalksa yüzlerce kişi tarafından linç edilebilirdi. Malko'nun karşısına dikilen Rosa kalabalığın gürültüsünü bastırmaya çalışarak:

— Sem yargılayacağız, diye bağırđı. Cezan hemen uygulanacak.

— Haine ölüm! diyabağırđı kalabalık.

Kararın ne olacağı hakkında hiç kuşku yoktu. Malko kalabalığın kini karşısında ezildiğini hissetti. Öğrenciler gitgide büyüyen bir öfkeyle "ölüm"

diye bağırıyordı. Linç edilecekti. Bu fotoğrafları kim çekmiş olabilirdi? Rosa'ya kim vermişti? Cevap belli gibiydi. Dostu Chacon'a sorun yaratacak bir yabancımın bu yolla temizlenmesinin eğlenceli olacağı düşünmüş olmalıydı. Ani bir kaçış imkânsız görünüyordu. Tüm çıkışlar kontrol altındaydı ve "öğrenciler"in de sakinleşmeye hiç niyeti yoktu.

Tek çözüm karşısındakileri ikna etmektir. Bu da bu gürültü içinde hiç de kolay değildi, iki yanında yer alan silahlı öğrenciler tehdit dolu bakış-

89

larla onu izliyorlardı. Malko gürültüyü bastırmak için Rosa'nın kulağına bağırdı.

- Emniyet Müdürlüğü'nün helikopterinde olduğum doğru, ama hiçbir askeri operasyona katılmadım.

Albay Casanova beni bir gezintiye davet etmişti. Bunun bir tuzak olabileceğini hiç düşünmedim. Rosa öfkeli bir bakışla Malko'yu süzdü.

- Emniyet'te ne işin vardı? Yoldaşları ele vermeye mi gittin? Ha Casanova, ha Chacon, ikisi de aynı kapıya çıkar.

- Oraya silah taşıma ruhsatımı almaya gittim.

Amerikan Hükümeti'nin görevlisi olarak.

Rosa sinirli bir kahkaha attı.

- Demek silah taşıma ruhsatı aldın ha! Arkadaşlarımı öldürmek için mi? Şurada yatan üç kişiyi sen öldürdün!

Tiyatro oyuncularına özgü bir tavırla üç tabutu işaret ediyordu. Biraz sonra salondakiler tarafından yargılanacaktı... Yanındaki silahlı muhafızlar Malko'yu bir iskemleye oturtular. Rosa elindeki megafonla amfiyi dolduran öğrencilere döndü.

- Arkadaşlar! Sizler halk mahkemesini oluşturuyorsunuz.

Her fraksiyon ayrı ayrı yankinin

hak ettiği cezayı bildirecek. Önce, BPR...

BPR fraksiyonuna bağlı solcular bir ağızdan cevap verdiler:

- Ölüm!

- FAPU?

- Ölüm!

- LP 28?

- Ölüm!

-PRT?

- Ölüm!

Etkileyici bir birlik! Rosa Malko'ya dönerek

90

kalabalığın duyabileceği biçimde bağırdı:

— Kitlelerin karan belirtildi. Cezan bahçede uygulanacak. Sonra da cesedini soğuk hava deposuna koyacağız.

Malko paniğe kapılmaya başlamıştı. Tabutlarla çığlıklar olmasa, kendini bir tiyatro sahnesinde sanacaktı. Silahlı iki muhafız Malko'yu çekiştirmeye başlamışlardı bile. Malko:

— Bu çok tatsız bir şaka, diye bağırdı. Ben kimseyi öldürmedim ve Emniyet'le hiçbir ilişkim yok. Aksine Albay Casanova, Chacon'u bulmamam

için bana bu oyunu oynadı.

— Yalan söylüyorsun! diye bağırdı Rosa. Sen bir yanki casususun!

G 3'ün namlusu beline dayandı. İşler gerçekten sarpa sarıyordu. Beyni durmak üzereyken ilerde, kalabalığın arasında, omuzunda kamera bulunan Peter Reynolds'u farkettiler.

— Reynolds! diye bağırdı.

Fotoğrafçı elini salladı ve kalabalığı yararak yaklaşmaya başladı. Malko sabırsızlıkla onu bekliyordu. Tek kurtuluş şansı oydu. Biraz sonra Reynolds yanındaydı. Rosa fotoğrafçıya yaklaşarak iki yanağından öptü.

— Bir yanki casusunun maskesini düşürdük, dedi Rosa. Kendisini idam edeceğiz. İstersen filme çekebilirsin.

Reynolds hiç şaşırmadı, yalnız sakın bir sesle:

— Bir yabancıyı öldürecek olursanız başınıza iş açılır! dedi. Özellikle Casanova'yi tanıyorsa. Adam zaten uzun zamandır üniversiteyi işgal etmek için fırsat kolluyor.

Bu fikir Rosa'yi etkilemiş gibiydi. Latin Amerika ülkelerinin çoğunda olduğu gibi burada da, ordu ve polis solcu yuvası üniversitelere adım atamazdı. Malko biliyordu bunu.

91

Öğrencilerin bağrıışmaları devam ediyordu.

Rosa, Reynolds'a döndü.

— Pis bir yankidir bu! Üstelik beni iğfal etti!

Peter Reynolds gülmeye başladı.

— Hepsi bu kadar mı?

— Kendisinin Emniyet'e ait bir helikopterde bulunduğunu tespit ettik, diye ısrar etti solcu kız.

— Ne var bunda? Bazen ben de biniyorum. Casanova'nın davetini reddetmek güçtür.

Öğrenciler sabırsızlanmaya başlamışlardı.

Ayaklarını vuruyorlardı... Malko'nun çevresindeki muhafızlar da bu İngilizce tartışmadan hiçbir şey anlamamışlardı. Malko ter içindeydi. Sıcak ve yaşadığı gerilim dayanılır gibi değildi. Üç tabuttan sızan pis koku insanın midesini kaldırıyordu.

Rosa yatışmış gibiydi. Reynolds fırsatı kaçırmadı.

— Öğrencilere onu Kimya Fakültesi'ndeki hapishaneye götüreceğini ve cezayı daha sonra uygulayacağımızı söyle. Bu arada düşünecek zaman buluruz.

Haydi, konuş.

Zor, çok zor dakikalardı bunlar... Nihayet Rosa megafonu alıp bağırdı.

— Arkadaşlar! Güvenliğimiz nedeniyle idam burada yapılmayacak. Yankiyi üniversite hapishanesine götürüyoruz. İdam için size ayrıca haber vereceğiz.

Bazı karşı çıkımlar, "Muerte" diye bağrıışmalar oldu, ama kimse sahneye çıkmaya yeltenmedi.

Rosa önde, Malko, muhafızlar ve fotoğrafçı arkada olmak üzere yan taraftaki dar bir kapıya doğru yürüdüler. Girdikleri küçük oda afiş ve dövizlerle doluydu. Reynolds fotoğraf makinesini bırakıp, silahlı

muhafızlara sigara ikram etti. Hava yumuşamıştı ama Rosa hâlâ öfkeliydi.

— Haydi, onu hapsedelim! dedi. Arkadaşlara söz verdik.

92

Reynolds gülümseyerek omuz silkti.

— Telaşlanma! Ortadan yok olsa bile kimse farketmez. Farkedenlere de kaçtığını söylersin.

Onu nerede bulacağım biliyorsun zaten. Camino Real'de kalıyor. Ülkeyi terketmeyecektir. Ben kefil oluyorum. Ne dersin?

— Terketmeyeceğime söz veririm, dedi Malko. Neredeyse fotoğrafçıyı sarılıp öpecekti. Reynolds, Rosa'ya döndü:

— Bana güveniyor musun?

— Evet, dedi Rosa. Ama onu tanımıyorsun.

Tuhaf bir herif bu. Bana bir yığın palavra anlattı. Sözüm ona, ChaCon'u filan arıyormuş...

— İyi ya! dedi Reynolds. Bundan hoşlanman gerekir. Chacon senin dostun değil ki...

— Orası öyle, ama Emniyet'in adamlarıyla birlikteydi,

O sırada kapıyı sakallı biri açıp İspanyolca bağırdı:

— İdamın ne zaman olacağını soruyorlar.

Bu kötüydü işte. Peter Reynolds sigarasını ayağının altında ezip Malko'yu kolundan yakaladı ve Rosa ile muhafızlara dönerek gülümsedi.

— Şimdi bir kaçışa tanık olacaksınız! Eğer polisi burada görmek istemiyorsanız sesinizi çıkarmayın. Bu olayı daha sonra açıklığa kavuştururuz.

Diğerlerini sakinleştirmek sana düşüyor. Biz park tarafından çıkıyoruz.

Odanın dip tarafındaki kapıyı' açmıştı bile.

Kapı parka açılıyordu. Rosa'nın bağırmasıyla güç bir an yaşandı.

— Kaçmalarına göz yummayın!

Muhafızlar kararsız bir tavırla silahları doğrulttular, fakat Reynolds namlularla Malko'nun arasına girdi... Malko parkın çim kokan sıcak havasını soludu.

93

Reynolds üstlerinden kapıyı kapadı.

— Hemen tüyelim!

Deli gibi koşmaya başladılar. Gazetecinin üzerinde iri harflerle "PRENSA" yazılı arabası Malko'nunkinin biraz ötesindeydi. Reynolds yavaşladı.

Peşlerinde kimse yoktu. Alnındaki terleri sildi.

— Şansınız varmış ki, ben oradaydım! Bu kaçık kız sizi ipe bile çekerdi.

— Aklını çelmeyi iyi başardınız!

Peter Reynolds güldü.

— Oh, beni iyi tanı o. Zaman zaman onunla yatarım. Duyduklarımı aktarırım. Bana güvenirler.

Aslında sizi öldürmek istemiyorlardı, ama bilinmez ki... Bir daha buraya gelmeyin. Birkaç kişi bir arada oldu mu çok tehlikelidirler. Neyse ki, Casanova'dan çekinirler. Albayın da tek hayali üniversiteyi yerle bir edip yerine bir otopark yaptırmaktır.

Arabalara varmışlardı. Peter Reynolds yargılayıcı bir ifadeyle Malko'ya baktı.

— Bir gün başınıza bir şey geleceğini tahmin ediyordum. Kahve işinden çok "Yeşil Bereliler" ile ilginiz olduğundan söz etmişlerdi...

Malko kurtarıcısını aptal yerine koymamak için:

— İkisinin ortası, dedi.

— Pekâlâ, eğer isterseniz gerisini bu akşam anlatırsınız. Akşam yemeğini birlikte yer, sonra da müzik dinleriz. Benim kız arkadaşım hazır. Sizininki?

— Benimki de, dedi Malko.

— Güzel. Öyleyse sekizde holde buluşuruz. "Diligencia"ya gideriz, oranın biftekleri güzel.

*

**

Öğrencilerin çılgınlıkları Malko'nun hâlâ kulak-

94

lanndaydı. Albay Casanova iyi oyun oynamıştı.

Adamlarından biri fotoğrafları solculara ulaştırmıştı.

Artık Rosa'dan yardım beklemiş hayaldi.

Geriyeye sadece rahip ve Abelardo Martinez kalıyordu.

Telefon çaldı. Kibar bir ses:

— Buenas noches, senyor! dedi. Sesimi tanıdıysanız adımları anmayın.

İti an, sopaya davran demişler... Abelardo Martinez'di bu.

— Tamam, dedi Malko.

— Güzel! Ortak dostumuz konusunda işinize yarayabilecek bir haberim var.

— Nedir o?

— Kendisinin nerede bulunduğunu bilen biri var. Adını ve adresini oteldeki posta kutunuza bıraktım. Gidip alın.

Telefon kapandı. Malko Python'u kontrol ettikten

sonra gömleğinin altına yerleştirip aşağı indi.

Zarf posta kutusunda idi. İçinden bir kâğıt parçası çıktı. Üzerinde şu yazı vardı: "Juan Heredia, Zacamil Caddesi, Urbanizacion San Jose."

Holün kapısına geldiğinde burnundan soluyan Rosa'yla karşılaştı.

Genç kızın eli çantasındaydı. Belli belirsiz bir hareketle tabancasının kabzasını gösterdi.

— Arkadaşlarım kaçmanı kabul etmediler. Seni tekrar üniversiteye götürüyorum.

Bir bu eksikti! Yanındaki Python'la kendini daha bir emniyette hissederek Malko:

— Bak güzelim, dedi seninle gelmeyeceğim.

Aksine, sen benimle gelecek ve beni bu adrese götüreceksin.

Elindeki kâğıdı uzattı.

— Nedir bu? diye sordu Rosa.

95

— Enrico Chacon'un nerede bulunduğunu bilen birinin adı. Böylece gerçeği söylediğimi de anlamış olursun.

Solcu kız bir an tereddüt etti, fakat Chacon adı merakını kamçılamıştı.

— Pekâlâ. Vamos! Üniversiteye sonra gideriz.

Tabancasını çantasına bıraktı ve Malko'nun Toyota'sına bindiler.
— Önce Los Heroes Bulvarı'na çıkacaksın, oradan da kuzey oto yoluna sapacaksın, dedi Rosa.

*

. **
Büyük mavi araba, sadece adından yol olduğu anlaşılan Zacamil Caddesi'nin çukurlarına gire çıka ilerliyordu. Araba durdu, içinden bir adam indi ve oynamakta olan bir çocuğa yanaştı.
— Senyor Juan Heredia burada mı?
— Yok, dedi çocuk, berberde. Şurada, yolun sonunda.

— Teşekkür ederim, dedi adam ve arabasına atlayıp hareket etti.
Araba küçük yoksul dükkânın yüz metre berisinde durdu. Bu kez arabadan iki kişi çıktı. Kara gözlükler takmış iki kişi. Kısa boylu olanı dükkâna girdi. İçerde iki koltuk vardı. Biri, yüzü Amerikan usulü sıcak havluyla örtülü biçimde tıraş olan bir adam tarafından işgal edilmişti. Berber yeni gelene baktı. Kısa boylu adam belinden bir tabanca çıkarıp berbere doğrultarak eliyle susmasını ve dışarı çıkmasını işaret etti. Berber elinde usturası kapının önüne çıktı. Kısa boylu, gözlüklü adam gülümseyerek tatlı bir sesle:
— Korkacak bir şey yok, dedi. Bizler "Ölüm Fedaileri "ndeniz ve Juan Heredia'yı idama geldik. Tabancasını indirmeden berberin elinden usturasını aldı.

96

— Senin işini biz bitiririz.
Berber korkudan dut yemiş bülbüle döndü. Karşı koymaya kalktığı takdirde kendisini de öldüreceklerini ve Juan Heredia'ya bunun hiçbir faydası dokunmayacağını biliyordu. Koltuktaki müşterisi için, içinden dua etmeye'başladı. Heredia havluların altında bir şarkı tutturmuş, mırıldanıyordu. Kısa boylu adam tabancasını beline soktukten sonra koltuğa yanaştı. Sol eliyle Heredia'nın burnunu tutup başını arkaya attı, sonra çenesini ve boynunu örten havluyu kaldırdı. Tepesinde berberin bulunduğunu sanan Heredia oralı bile olmamıştı. Katil usturayı boğazına dayadı ve birden bastırdı.
Ustura, tereyağına giren bıçak gibi ete girdi ve boynu bir kulaktan diğerine açtı. Hava kaçırarak patlak bir borudan çıkan ses gibi tuhaf bir gürültü çıktı. Ses telleri kopan Heredia bağıramadı. Ayağa kalkmak istedi, fakat yarı yarıya ölmüştü bile. Boynundan fışkıran kan seli bir metre öndeki aynayı kıpkırmızı yaptı. Kısa boylu katil usturayı bırakıp dışarı çıktı.
İki katil berberin yanından geçerken şöyle mırıldandılar:
— Juan Heredia çok geveze biriydi. Adios!
Büyük mavi araba hiç acele etmeksizin yavaşça hareket etti, geri döndü ve kuzey oto yoluna yöneldi.

*

**

Kuzey oto yolu kısa zaman sonra berbat bir yola dönüştü ve Zacamil Caddesi'nden tek farkı genişliği kaldı. Malko elinden geldiğince hızlı gitmeye çalışıyordu. Rosa sessiz sedasız yanında oturuyordu.

Küçük bir dükkânın önünde bir kalabalık farkedip durdular. Malko arabadan indi ve dükkânın

97

içindeki koltukta yarım uzanmış bir adam farkettiler. Yerde koca bir kan gölü vardı ve başı bir et ve kemik yığınının dönmüştü. Beyaz önlüğü kan içinde, şaşkın bir adama rastladı.

— Kim bu? Ne oldu?

— Ölüm Fedaileri'nin işi, dedi berber. Öldürülen adam arkadaşım. Adı Juan Heredia.

Malko kanın iğrenç kokusunu hissetti. Chacon onlardan önce davranmıştı. Rosa berberden cinayetin ayrıntılarını dinliyordu. Enrico Chacon, Juan Heredia'nın ihanet etmeye hazırlandığını nasıl duymuş olabilirdi? Yapacak bir şey yoktu. Rosa can sıkıntısı içinde Malko'nun yanına döndü.

— Haklıymışsın, dedi. Juan Heredia'nın Chacon'a hizmet ettiğini herkes biliyor. Hatta bizimkilerden bazıları onu ölümle tehdit bile etmişti. İki saat önce berbere gelip telefon etmiş. Dediklerine göre Chacon'la konuşmuş olması muhtemel. İş arıyormuş. Sonra, diğerleri gelmiş...

Bu kadarı Chacon'un temkinli davranmasına yetmişti. Malko gözlerini Rosa'ya dikti.

— Benim bir casus olmadığımı anladın mı şimdi?

Genç kız cevap vermedi. Arabaya bindiler.

Juan Heredia için yapılacak bir şey yoktu.

— Kim olduğunu bir türlü çözemiyorum, dedi

Rosa. Ne istiyorsun? Albay Casanova ile niçin beraberdin?

— Söyledim ya, dedi Malko. Silah taşıma ruhsatı için gitmiştim ona. Bana tuzak kurdu. Ne istediğimi biliyor. Seninle tanıştığımızı da biliyor. Beni sizin aracılığınızla harcamak istedi. O fotoğraflar nasıl elinize geçti?

— Emniyet'te çalışan bir arkadaşımız getirdi.

Oraya gelen tüm yankilerin resimlerini bize getirir.

Böylece hainleri belirlemiş oluruz.

98

Üniversitenin çevresindeki caddeye ulaşmışlardı.

Rosa Malko'nun kolunu sıktı.

— Beni burada bırak. Olup bitenleri arkadaşlara anlatmam gerek. Seni otele bulurum.

Malko istenileni yaptı.

— Size ihtiyacım var. Bana Chacon lazım. Onu bulmama yardım etmelisiniz. Başka Heredia'lar da olmalı. İçlerinden birinin konuşması yeter. Heredia'da Chacon'un telefonu vardı. Başkalarında da olabilir.

— Biliyorum, dedi Rosa, fakat çok güç bu. Yine de deneyeceğiz. Bütün arkadaşları bu işe göndereceğim. Amacımı onlara açıklayacağım.

— Bu işi çok gizli yapın.

Rosa arabadan atlayıp hemen uzaklaştı. Malko,

Los Heroes'den aşağı inerken olanları düşünüyordu.

Durum hiç parlak değildi.

En azından ilk adımı atması gerekiyordu.

Odasına girmek üzereyken telefon çaldı.

— Senyor Linge?

— Evet.

Yabancı bir ses karşılık verdi:

— Senyor Linge, Elena ile karşılaşmanızdan sonraki olayla durumu anladığınızı sanmıştım. Beni rahat bırakın, yoksa El Salvador'u canlı terkedemezsiniz.

Adios!

99

IX. BÖLÜM

Abelardo Martinez'in yüzü bembeyazdı. Malko'nun anlattıklarını dinlerken havuzu çevreleyen çiçek kümelerini seyrediyordu. Avusturyalı, Chacon'un telefonundan söz etmemişti.

İhtiyarı korkutmanın anlamı yoktu. San Benito'da bu akşamüstü serin bir hava vardı ve bu sakin villada insan savaş halindeki bir ülkede bulunduğu bir türlü inanamıyordu. Yaşlı Salvadorlu dudaklarını elindeki Pepsi-Cola bardağına değdirdi.

— Juan Heredia sersemin tekiymiş, dedi. Telefon etmeyecekti. Chacon çok temkinli... Siz de anladınız ya.

— Anladım, dedi Malko.

Yanlarında bulunan Bayan Martinez, Malko'yu kocasını kurtaracak biri gibi seyrediyordu. Adam derin bir iç çekti.

— Kahve işinde olmamanız çok üzücü. Çiftliklerimi size satar ve gider Miami'de yaşardım.

Telefonun ziliyle üçü birden yerinden sıçradı.

Malko, Martinez'in evine girmeden önce kapıda ufak tefek bir muhafız tarafından inceden inceye aranmıştı. Eski bakan temkinli davranıyordu.

Martinez telefona gitti ve biraz sonra suratı daha da allak bullak olmuş durumda geri döndü.

100

— Katillerin kullandığı araba Chacon'un arabasıymış.

Mavi bir Cadillac Seville. Kentteki tüm villaların garajlarını tek tek aramak imkânsız. Fakat bu hareketi bile adamın kendinden ne denli emin olduğunu gösteriyor. Sözüm ona, polis tarafından da aranıyor.

— Elinizde başka bir ipucu yok mu? diye sordu Malko.

Abelardo Martinez cevap vermeden önce birkaç saniye düşündü.

— Sanırım var. Bir dostum Chacon'u üç hafta önce Costa del Sol'da görmüş. Gri BMW kullanan bir kızla berabermiş. Tarifine göre kızın kim olduğunu tahmin ediyorum, ama emin değilim. Chacon kızın sevgilisiymiş. Hâlâ sevgilisi mi bilemem? Kız aracılığıyla onu bulabiliriz. Zaten yeğenim onu tanıyor. Aynı yaşta.

— Kızın adı nedir?

— Maria Luisa Salgado. Son derece zengin bir

bankacının kızı. Florida'da Palm Beach'te yaşadığını sanıyordum. Babasının villası satılmıştı. Kimin yanında kaldığından haberim yok.

— Yine de Colonia San Francisco civarında bir tur atıp dolaşacağım. Mavi bir Cadillac ile bir kız tarafından kullanılan gri bir BMW arayacağım, Malko, Frank Thorpe'un bürosunda fotoğrafını gördüğü esmer kızı düşündü. Belki de aynı kızdı.
— Yeğenimi göreceksiniz? diye sordu Salvadorlu.
— Evet.

— Kız hakkında gerekli bilgiyi ondan alırsınız. Yalnız dikkatli olun. Otelinizin holünde sizi bekleyen üç katille karşılaşabilirsiniz. En iyisi çelik yelek giymek. Silahınız var mı?

— Var.

101

— Hiç yoktan iyidir. Ben dışarı adım bile atmıyorum. Evlere adam öldürmeye pek gelmezler. Aile yaşamına karşı saygılıdır... İş yerinde ya da sokakta öldürürler. Pilar'a dikkatli olmasını ve fazla konuşmamasını söyleyin...

*

**

Pilar de Molina, geniş kemerli, bacaklarından birini kalçasına kadar ortaya koyan uzun yırtmaçlı kırmızı krep giysisiyle enfes bir yaratık olmuştu. Saçları şelale gibi omuzlarına dökülüyordu. Uzatmalı sevgilisini uzaklara gönderdiği belliydi. Peter Reynolds alaycı bir tavırla Malko'ya eğildi.
— Kentin yabancı olmanıza rağmen hiç de vakit kaybetmemişsiniz...

Pilar fotoğrafçıyı tepeden tırnağa süzerek Malko'ya döndü.

— Bu da kim?

— Bu sabah hayatımı kurtardı, dedi Malko.

Solculardan...

Pilar'ın gözleri ateş saçtı.

— Canları cehenneme! Hepsini gebertmeli...

— Sizleri Diligencia'ya davet ediyorum, dedi.

Reynolds. Etleri çok güzeldir. Kız arkadaşımın bir işi çıktı. Bize daha sonra katılacak.

— Ben Bodegon'a gitmeyi tercih ederim, dedi

Pilar. Orası daha iyidir.

San Salvador gibi bir kentte iki lokanta arasında tercih yapmayı düşünmek bile akıl alacak iş değildi. Arabaya doğru ilerlerken Pilar Malko'nun kulağına eğildi.

— Arkadaşımdan hiç hoşlanmadım. Güven vermeyen bir havası var.

Sonra beyaz Toyota'nın anahtarlarını uzattı.

— Arabayı sen kullan. Yanında oturmak istiyorum.

102

Tam bir tropikal dilber. Reynolds arabanın ar kasına geçti. Pilar'ın Malko'yla baş başa kalamamaktan canı sıkılmış gibiydi. Fakat Malko da göz göre göre kurtarıcısını ekemezdi... Bodegon, Otto ile öğle yemeğine geldikleri zamanki gibi boştu. Şef garson ilk ağızda lokantalarında nefis ıstakoz

bulduğunu haber verdi. Pilar ellerini çırpı.
Gece eğlenceli geçeceğe benziyordu.

*

**

— Gidip bir kadeh bir şeyler içelim mi? Canım
hâlâ dans etmek istiyor.

Pilar de Molina'nın gözleri ışıltı ısıldı. Kalçasını
Malko'ya yaslamış, elini de sımsıkı tutmuştu. Bodegon'un
etleri ve ıstakozu, Paris'teki "Maxim's"

ile aynı fiyata olmasına rağmen hayli güzeldi... Paseo
General Escalon tenhaydı ve hava da serindi.

Peter Reynolds gürültülü bir biçimde esnedi.

— Bu saatte nereye gidebiliriz? diye sordu
Malko.

Pilar'la, Chacon'un sevgilisi hakkında henüz
konuşmamıştı ve konuşmak için baş başa kalmaya
can atıyordu.

— "Buh"a gidebiliriz, dedi genç kadın. Tam karşıda.

Tekrar Toyota'ya atlayıp elli metre kadar gittiler.

Buh oldukça boş ve hayli loştu. Büyük barın
yanında üç adam bilardo oynuyordu. Bilardo
masasının dışında hemen her yerde rastlanabilecek
bir diskotektir. Malko herkese Margarita ismarladı.

Müzik slova döndüğünde Pilar hemen

Malko'yu piste sürükledi. Kollarını Malko'nun
boynuna dolayıp, karnını yaslamış bir tarzda kıvrılarak
dans ediyordu. Bu şekilde dans etmeyi

okulda öğrenmiş olamazdı. Göğüsleri Malko'nun
göğsünde ezilir gibiydi. Yüzleri birbirine değişiyor,
103

dudaklarının dudaklarını bulması için birkaç milim
hareket yeterli oluyordu.

Tüm vücudunun abanmasıyla desteklenen
klasik bir biçimde öptü Malko'yı. Bakışları buğulanmıştı.
Dudaklarını kulağına yaklaştırdı.

— Uzun zamandır sevişmiyor musun?

— Asırlar var ki sevişmedim, dedi Malko. Niçin
sordun?

— Çünkü iyi bir anı taşımak istiyorum.

Malko genç kadının boynunu öptü.

Masalarına dönüp oturmak üzerelerken Pilar
karanlıkta beliren bir genç kıızı farkederek bir çılgılık
attı.

— Maria Luisa!

Sarılıp öpüştüler. Yeni gelen genç kıız da Pilar
boyundaydı ve kardeş gibiydiler. Yandan düğmeli
beyaz elbisesiyle insanın içini gıcıklayan bir yaratıktı.
Oturmasıyla birlikte ayrılan yırtmacı bacağının
dörtte üçünü ortaya koydu. Pilar nihayet
yalnız olmadığını hatırladı ve Malko'ya doğru
döndü.

— Sana eski bir arkadaşımı, Maria Luisa Salgado'yu
takdim edeyim. Kendisini Miami'de sanıyordum.

Malko kendini tanıtırken genç kıız uzun tırnaklı
elini uzatarak ateşli bakışlarla karşısındakini
süzdü. Yanında kısa kıızıl saçlı, siyah etek ve
düğmeli bir bluz giymiş, dolgun kalçalı bir genç
kıız daha vardı. Malko onun adım duymadı bile.

Maria Luisa Salgado'ya fazla bakmamaya özen gösteriyordu.

Bu kız, Frank Thorpe'un bürosunda fotoğrafını gördüğü ve Abelardo Martinez'in tarif ettiği kızdı. Yani, Enrico Chacon'un sevgilisi! Python'unu dansta sorun yaratmaması için Toyota'da koltuğun altına bıraktığına pişman oldu. Şu

104

anda Chacon ortaya çıkacak olsa işi bitikti! İki arkadaş gevezeliğe koyulmuşlardı. Malko bir Margarita daha söyledi. Fotoğrafçı kulağı eğildi.

— Nefis bir kız değil mi?

— Harika! Onu tanıyor musun?

— Hayır, dedi Reynolds. Ama tanımak isterdim.

— Chacon'un sevgilisi olmasından kuşkulaniyorum, dedi Malko. Verilen tarife tıpatıp uyuyor.

Peter Reynolds kıza alıcı gözüyle bir kez daha baktı. Etili dudakları, iri gözleriyle sert ve seksi bir yüzü vardı.

— O bu tip kızlardan hoşlanmaz, dedi Reynolds.

Müzik öylesine gürültülüydü ki, konuşmaya ara verdiler. Malko bundan yararlanarak Pilar'a biraz daha sokuldu. Kızların ikisi de ona döndü. Maria Luisa sesini yükselterek Malko'ya sordu:

— San Salvador'da ne yapıyorsunuz?

— Kahve işleriyle uğraşıyorum...

Genç kız güldü.

— Yapacak başka şey bulamadınız mı?

Bir yandan da müziğin ritmine uyarak hafif hafif sallanıyordu. Malko fırsatı kaçırmadı. Ayağa kalkarak Pilar'la Maria Luisa'nın elini tuttu.

— Gelin, dans edelim!

Pist kalabalıklaşmıştı. Papaya bile günah işletecek tarzda vücudunu kıvıran Maria Luisa, Pilar'dan daha iyi dans ediyordu. Müzik değişip de yerini ağır bir ritme bıraktığında Malko'nun beline dolanmasına ses çıkarmadı. Nefis ve etkileyici bir kokusu vardı. Saçları Malko'nun yüzüne sürünüyor, içinde tuhaf duygular yaratıyordu. Kollarını normal bir hareketle Avusturyalının boynuna dolayan Maria Luisa, gözlerini yumarak daha fazla kıvrılmaya başladı.

105

— Harika bir kadınsınız! dedi Malko.

Gözlerini aralayarak tatlı tatlı baktı.

— Teşekkür ederim! Siz de çok güzel dans ediyorsunuz.

Malko genç kızı kollarının arasında biraz daha sıkılmak istedi, fakat diğeri belli belirsiz bir hareketle hafifçe geri kaçtı.

— San Salvador'da yalnız mı yaşıyorsunuz?

diye sordu Malko.

— Hayır.

— Nerede oturuyorsunuz?

— Colonia San Francisco'da.

Müzik bitmek üzereydi. Malko saldırıya geçti

— Sizi tekrar görmek isterdim.

Maria Luisa şaşkın şaşkın ona baktı.

— Siz Pilar'la çıkıyor musunuz?

— Hayır. Onu bugün ikinci kez gördüm.
-Ah!
— Yarın akşam birlikte yemeğe çıkabilir mi yiz?
Gülerek başını salladı.
— İmkânsız. Çok kıskanç bir sevgilim var.
— Anlıyorum, dedi Malko. Bari telefon numaranızı verseydiniz.
Genç kızın tereddüt ettiğini farkettiler. Müzik bittiğinde hâlâ bir cevap bekliyordu. Birbirlerinden ayrıldılar ve Maria Luisa masaya doğru yürüdü. Cevap vermemişti.
Masaya oturduklarında kaşlarını çatan Pilar, Malko'ya yanaştı:
— Dansı bu kadar çok sevdiğini bilmiyordum...
Reynolds ortalıkta yoktu. Maria Luisa arkadaşlarıyla konuşmaya koyuldu. Pilar Malko'nun kulağına eğilerek:
— Sersem! dedi. Eğer onunla yatmak istiyorsan, git yat!
Malko'nun bir şey söylemesine fırsat vermeden ayağa fırladı. Avusturyalı onu tutmak zorunda kaldı. O sırada Reynolds geldi. Esneyerek:
— Daha kalacak mısınız burada? diye sordu.
Malko cevap vermeye cesaret edemedi. Maria Luisa'dan önce gitmek istemiyordu. Onu bir izleyebilse...
Fakat Pilar'ın öfkeli bakışları üzerindeydi. Reynolds'un teklifiyle tekrar ayağa kalktı.
— Ben çıkmak istiyorum.
Malko elini tutacak fırsatı güç yakaladı. Göz açıp kapayınca kadar bir süre içinde genç kadını piste sürükleyerek beline dolandı ve kulağının memesini ısırırdı.
— Kız arkadaşın Chacon'un sevgilisi olabilir. Onun hakkında elden geldiğince fazla bilgi toplamak istiyorum.
Pilar'ın, kollarının arasında kasıldığını hissetti. Başını çevirip .kısık bir sesle Malko'ya sordu:
— Gerçekten onunla yatmak istemiyor musun?
. .
— İstemiyorum, dedi Malko. Yemin ederim.
— İnanılacak gibi değil. Ama mümkündür. Telefon numarasını almaya çalışacağım.
Bir süre daha dans ettiler. Pilar gevşemişti. Maria Luisa oturduğu yerden alaycı bir gülümsemeyle onları izliyordu. Malko'yla göz göze geldiğinde başını çevirdi. Kendini ele vermişti. Masada Reynolds genç kızlara döndü:
— Buradan ayrılmak istemediğinize emin misiniz? Elimde çok kaliteli esrar var. insanı kuşlar gibi havada uçuruyor.
Masaya döndüğünde aynı teklife Malko: .
— Pilar istediği zaman kalkabiliriz, cevabını verdi.
Malko'yu elinden kaçırmadığına emin olan Pi-

baktı ve bir hayret çılgılığı attı.

— Aman tanrım! Benim eve dönmem gerek.

— Bana telefon numaranı bırak, dedi Pilar doğal bir sesle.

Malko kulak kabarttı. Tam o sırada müzik gürültülü bir biçimde yükseldi ve hiçbir şey duymadı.

Herkes kalktı. Öpüşmeler, el sıkışmalar...

Maria Luisa ve arkadaşı bir yığın çocuğun arasında kaybolmuş gri bir BMW'ye doğru yürüdü. Malko, Pilar ile göz göze geldi. İnşallah numarayı unutmazdı! Eğer Martinez'in verdiği bilgi doğruysa, Chacon'un telefon numarasıydı bu.

*

**

— İçeri girin! dedi Reynolds.

Malko cevap vermedi. Pilar vücudunu Avusturyalıya dayadı. Fotoğrafçının "esrar"dan söz etmesinden bu yana ayrılmamakta ısrar ediyordu...

Amerikalının odası Malko'nunkine on metre uzaklıktaydı.

Duvarlar kaset doluydu. Reynolds bir kaset seçip, küçük Akai sete koydu.

— Müthiş bir cihazdır bu! 35 vatlık iki hoparlörü var. Uzaktan komuta özelliğiyle de yerinizden kıpırdamadan istediğinizi yaparsınız.

Yere yan yana iki yatak konmuş, duvarlar açık saçık kadın fotoğraflarıyla süslenmişti. Reynolds yatağa uzanıp, esrarlı sigara dolu bir tabaka çıkardı. Sigarayı yakar yakmaz Pilar elinden kapıp derin bir nefes çekti.

Malko genç kadının yanına uzandı. Tedirgindi.

Bunca Margarita'nın üzerine esrar içmek, hafıza için hiç de iyi değildi... Pilar'dan Maria

Luisa'nın telefonunu henüz öğrenememişti. Fotoğ-

108

rafçının gözü önünde bunu sorması gereksizdi.

Reynolds elektronik cihazıyla meşguldü. Çekmeceden üç kulaklık çıkardı ve herkese birer tane dağıttı.

— Takın şunları. Komşuları rahatsız etmemiş oluruz...

Kulaklıkları taktılar. Cihazdan Güney Amerika gitarının eşlik ettiği nefis bir pop müzik yayılıyordu.

Reynolds bir sigara daha yaktı. Pilar'la birlikte

deliler gibi içmeye başladılar. Malko, Pilar'ı bu kapıldığı suni cennetten nasıl koparacağını düşünüyordu.

Kulaklıklar nedeniyle konuşmaları imkânsızdı.

Bir süre sonra genç kadın Malko'nun elini avuçlarının arasına aldı. Gözlerini yummuş, uyur gibi hareketsiz yatıyordu. Kulaklıklardan Pink Floyd yayılmaya başladığında Pilar'm bacakları hafifçe aralandı.

Suluk alması gitgide hızlanmış, göğsü belli bir biçimde inip kalkmaya başlamıştı. Peter Reynolds'un

da gözleri kapalıydı. Kafasında kulaklıklar hareketsiz yatıyordu. Farkedilen tek hareketi, arada bir elindeki sigarayı ağzına götürmesiydi.

Pilar'ın ne kalkmaya, ne de hareket etmeye niyeti vardı. Malko'ya yaslanmış olan vücudu, Avusturyalının hislerini uyandırmaya başladı.

Malko artık harekete geçmenin zamanı geldiğini düşündü. Esrarın ağır dumanı tüm odayı doldurmuştu. Müziğin sesi metro gürültüsü gibi geliyordu. Pilar'ın ve kendi başından kulaklıkları çıkardı.

— Gidelim, dedi.

Genç kadın yatakta doğruldu. Reynolds'a bakmamıştı bile. Ancak kapıya geldiğinde onu farkettiler. Gülümseyerek:

— Şuna bak! dedi. Uyumuş!

Koridor fırın gibiydi. Neyse ki Malko'nun oda sındaki soğuk hava iyi çalışıyordu. Perdeler açıldı ve gökyüzündeki yıldızlar farkediliyordu. İçeri girer girmez, Pilar karnını Malko'ya yaslayarak sarılıp öptü onu. Ardından ani bir hareketle giysisini ve külotunu sıyrarak çıplak kaldı. Sonra duvara yaslanıp kalçasını ileri doğru çıkararak:

— Haydi, joda me! dedi.

— Maria Luisa'nın telefon numarasını unutmadın ya? diye sordu Malko.

Küçük pembe uçlu, mermeri andıran dolgun göğüsleri ve yuvarlak hatlarıyla nefis bir vücudu vardı.

Pilar tırnaklarını Malko'nun ensesine geçirdi.

— Aptal! Bunun sırası mı şimdi?

— Çok önemli ama! dedi Malko.

— Eğer beni çok iyi doyurursan numarayı söylerim.

Dur bir dakika... Şu perdeleri kapatayım.

Pencereye doğru koştu. Perdeler ulaşmasına çok az kalmıştı ki, bir cam kırılması ve bir çığlık duyuldu. Malko, Pilar'ın ellerini yüzüne götürdüğünü farkettiler. Yerinden fırladığı anda genç kadın yere yığıldı. Yüzüne yapışan ellerini açtı. Sağ gözünün yerinde kan fişkıran bir delik vardı.

110

X. BÖLÜM

Malko dehşet içinde, yere uzanmış genç kadına yaklaştı. Yüzü gözü kan içindeydi. Adıyla seslendi, Pilar cevap vermedi. Ne olur, ne olmaz düşüncesiyle hareketsiz bedeni pencereden uzaklaştırarak yatağın yanına çekti. Pencerede, kurşunun geçtiği noktada bir delik vardı. Katilin Los Heroes Bulvarı'nın karşı tarafındaki beyaz binanın damından ya da üst katlarından ateş ettiği belliydi. Odadan katilin farkedilmesi imkânsızdı. Malko ışığı kapatıp, kulağını Pilar'ın göğsüne dayadı. Kalbi çok hafif atıyordu. Ufak da olsa bir kurtulma şansı vardı.

Telefonu açıp bir süre bekledi. Camino Real'in santralı cevap vermiyordu. Pilar'ın başı çevresindeki kan gölü gitgide büyüyordu. Kaybedilecek zaman yoktu. Reynolds'u hatırladı. Ancak o yardımcı olabilirdi.

Malko koridora fırlayıp, fotoğrafçının kapısını yumruklamaya başladı. Biraz sonra Reynolds kapıyı açtı. Uyku sersemi Malko'yu tanımakta güçlük çekti. Avusturyalı Reynolds'u içeri iterek:

— Çabuk, dedi, Pilar'a ateş ettiler. Başından vuruldu. Bildiğiniz bir hastane var mı?

Peter Reynolds birkaç saniye kendine gelmeni
ye çalıştı.

— Evet. Amerikan Hastanesi'nin karşısında
özel bir klinik var. Gece, gündüz açıktır. Yardım
ister misiniz?

— Hem de nasıl!

Reynolds iyice kendine gelmişti. Üzerine bir
blucinle tişört geçirdi. Birlikte Malko'nun odasına
koştular. Pilar'ın yarası kanamaya devam ediyordu.
Bir çarşaf alıp, taşımak için genç kadim içine
uzattılar. Malko öfkeden kuduruyordu. Enrico
Chacon'un tehditleri hâlâ kulaklarındıydı. Kime nişan
almıştı? Pilar'a mı, yoksa kendisine mi? Maria
Luisa karşılaşmalarından söz etmiş miydi acaba?
Öyle olduysa, Chacon çok hızlı harekete geçmişti.
Güçlülükle asansöre ulaştılar. Malko'nun sol
elinde Ingram vardı. Bu silah Python'dan daha
hafifti. Otel kapısından çıkarlarken kapıcının gözleri
faltaşı gibi açıldı. Yaralıyı Reynolds'un
Station-VVagon'unun arkasına yatırdılar.

Neyse ki, klinik gerçekten açıktı! Yeşil bir ışık
yolu gösteriyordu: "Ameliyathane-Oku izleyin".
Koridorun sonunda bir bekçi vardı. Yaralıyı farkederek
farketmez telefonu açıp ameliyat ekibini uyardı.
Aşağı kata indiklerinde iki doktor onları bekliyordu.

Bu ülkede kurşun yarasına alışık olmayan
kimse yoktu. Malko ameliyathaneye alman Pilar'ı
izledi. Canı sıkılmış olan Reynolds, Malko'ya döndü:
- Nasıl öldü?

Malko odaya dönüşlerini ve katilin kendilerini
beklemekte olduğunu anlattı. Fotoğrafçı ilgilenmiş
bir tavırla sordu:

— Söylesenize, şu anlattığımız hikâye doğru
mu? Gerçekten buraya Chacon'u temizlemeye mi
geldiniz? Ben palavra sanıyordum.

112

— Palavra değil. Üstelik Chacon beni pek ciddiye
alıyor. Bu akşam kime nişan aldığını bilmiyorum,
ama öldürmek için tetiğe bastığı kesin. Herhalde
hedef bendim. Pilar, Maria Luisa'nın telefon
numarasını almıştı. Bu nedenle öldürülmek istendiğini
sanmam. Ayrıca telefon numarasını bana vereceğini
kim tahmin edebilirdi ki?

— Doğru, dedi Reynolds esneyerek.

Bekleme salonunda birer koltuğa oturdular.

Reynolds uyuklamaya başladı.

Aradan bir buçuk saat geçti. Bu arada başka
bir yaralı getirmişlerdi. Bir süre sonra ameliyathaneden
bir operatör çıktı ve Malko'ya yaklaştı.

— Siz gidip yatabilirsiniz, dedi. Ameliyat
uzun sürecek; yaralının durumu çok ağır. Ayrıca
yaralı çok kan kaybetmiş.

— Kendine gelebilecek mi?

— Bilmiyorum, dedi operatör. Ben ameliyata
dönüyorum.

Peter Reynolds ayılmıştı. Kendilerini bir anda
sokağın bunaltıcı sığağında buldular.

— Ne gece be! Kendimi yüz yaşında hissediyorum...

Yarın cinayeti Emniyet'e haber vermeli.
— Ben haber veririm, dedi Malko.
Odasına döndüğünde Pilar'ın giysilerini farkederek
içi burkuldu. Giysiyi katlayıp kaldırdı. Kumaşa
genç kadının kokusu sinmişti. Bir duş alıp
olayları düşündü. Eğer gerçekten Pilar'a nişan alınmışsa
o gece tanıştıkları kızın Enrico Chacon'la ilgisi
var demekti.
Yatağa uzandı. Maria Luisa'yı nerede bulacaktı?
Pilar'ın kendine gelmesi ve numarayı hatırlaması
gerekliyordu...

*

**

Walter Dallas sinirli bir biçimde sigarasını ya-

113

kıp mavi gözlerini Malko'ya dikti.
— Size akıl verecek değilim, dedi. Zaten doğrudan
doğruya Langley'e bağlısınız. Ama sizin yerinizde
olsam, bu işi bırakır ve hemen ülkeyi terkederdim.
Burası Chacon'un kendi evi sayılır. Bilgi
toplama konusunda her zaman sizden daha avantajlı
durumda... Resmi sorumlular size yardım etmek
için parmaklarını bile oynatmazlar. Aksine,
güçlük çıkarırlar. Chacon istese güpegündüz otelin
karşısına geçip, elinde bir tüfekte sizi bekler
ve kimse de onu "görmez". Sonuç olarak
Chacon'u buradan gitmeye ikna edemezsiniz.
Dallas'ın sözleri Malko'nun bir kulağından girip
diğerinden çıkıyordu. Ne de olsa bir bükrattı
o. Malko'nun ise bükrasiyle ilgisi yoktu. Üstelik
Amerikalının, Malko'nun esas görevini anlamadığı
ortadaydı. Anlaması da gerekmezdi zaten.
— Burada kalmaya ben de pek istekli değilim
zaten, dedi Malko. Yalnız bu geceki saldırıyı Albay
Casanova'ya bildirin. Soruşturmayla kaybedecek
vaktim yok.

Amerikalı güldü.

— Bu iş halledildi bile: "Meçhul kişiler Camino
Real'e ateş açtı. Bir kişi ağır yaralandı." Şimdi
ne yapacaksınız?

— Chacon'u bulmaya çalışacağım yine. Elimde
birkaç koz daha var.

— İyi şanslar! dedi Walter Dallas. Bu arada
unutmadan bildireyim: Büyükelçi yarın sizi akşam
yemeğe davet ediyor. Tabii o zamana kadar
ülkeyi terketmemişseniz...

Ne espri! Malko dondurucu koridorda ilerleyerek
girişte teslim ettiği Ingram'ı almaya hazırlandı,
içinde tuhaf bir duygu vardı. Önüne çıkan herkes
Chacon'u bırakıp, El Salvador'u terketmesini
istiyordu. Frank Thorpe ile konuşmak ihtiyacını

114

hissetti. Dışarı çıkacağı yerde sola, elçilik şifre
odasına saptı.

*

**

— Cesar Juarez'i iknaya çalışırım, dedi Frank
Thorpe. Size çok yardımcı dokunabilir.

— Peki, niye yardım etmiyor? Chacon'un bir başka piskoposu ya da papayı öldürmesini mi bekliyor?

— Bilemiyorum, dedi Frank. Belki de El Salvador'u Chacon'dan kurtarmak istediğimize inanmıyor. Şu genç kadına üzuldüm.

— Benim kadar üzülemezsiniz, dedi Malko. Elçilikten önce kliniğe uğramıştı. Yüzü, gözü bantlarla sanlı olan Pilar tanınmayacak durumdaydı. Eğilip genç kadının omuzunu öpmüş, hiçbir tepki alamamıştı. Hastabakıcı 100 colon karşılığında Malko'ya genç kadının kendine gelmesi halinde, durumu hemen bildireceğine söz vermişti.

— Gerekirse şeytanla bile işbirliği yapın, dedi Frank Thorpe.

— Şeytan yakamı bırakmıyor ki zaten, diye karşılık verdi Malko. Siz de Tanrı'ya dua edin bari. Onunla işbirliği kurabilirsek belki bu işin üstesinden geliriz!

— Bunun kolay bir görev olmadığını size söylemiştim. Üstelik, son derece de tehlikeli. Lütfen, dikkatli olun.

Konuşma son derece açıldı. Malko ahizeyi yerine bıraktığında kendini göbek bağı kesilmiş bir bebek gibi hissetti. Frank Thorpe esaslı biriydi. Onu cehennem dibine gönderse bile yine öyleydi. Avusturyalı bir süre telefonun yanında sessiz kaldı. İşe nereden başlayacaktı? Tek çare, kurbanı ne yapıp yapıp tahrik etmektir. Gidip arabayla San Francisco Mahallesi'nde tur atmak örneğin. Belki

115

şans yardım ederdi.

*

**

Sol tarafta bir grup çocuğun futbol oynadığı bakımsız, boş bir alan; sağ tarafta ise demir kapılarla güçlendirilmiş duvarların koruduğu bir dizi lüks villa... Arada bir duvarların bazı kısımlarında dışarı çevrilmiş silah namluları farkediliyordu. Malko arabayı yavaşlattı. Kentin güneyindeki San Francisco Mahallesi'ne ulaşmıştı. Bu lüks bölgeye girmek için ıssız, çamurlu bir alanı aşmak yeterliydi.

Zenginlerle fakirleri ayıran cadde ilginç bir sınırdı. Sağa, Avenida de Los Castanos'a saptı ve bir anda kendini Beverley Hills'de sandı. Villalar birbirleriyle yarışır gibiydi. Hemen her villanın girişinde iki, üç araba bulunuyordu. Görünüm etkileyiciydi. Caddede ne bir insan, ne de araba vardı.

Mahalle sanki terkedilmiş gibiydi. Oysa, villa önlerinde park edilmiş arabalar bunun tam tersini gösteriyordu. Aslında, korku içinde yaşayan insanlar evlerinden dışarı adım atmıyorlardı. Malko birbirine benzer sokaklarda dolaşmaya devam etti. Villa önlerindeki ve bahçe içlerindeki arabaları gözden geçirdi. Amerikan arabaları, Mercedes'ler, Range-Rover'lar. Her köşede, kırmızı ışık yerine bir "stop" levhası vardı.

Birden, El Salvador için alışılmamış bir şey

farketti. Bir koşucu! Şakakları beyazlasın]ş,eşofmanlı adam sevimli bir biçimde gülümsedi. Malko hemen durdu.

— Senyor, dedi, buranın yabancısıyım. Senyorita Maria Luisa Salgado'nun evini arıyordum.

— Maria Luisa Salgado mu? Adı yabancı değil... Sokağın adını bilmiyor musunuz? Burada yüzlerce villa var.

116

— Sokağın adı maalesef yok. -

Diğeri çenesini kaşdı.

— Çoğu aile burayı terketti. Bekçilerden başka kimse kalmadı. Olaylar nedeniyle tabii.

— Solcuların buraya saldırdığı olmaz mı?

Koşucu başını salladı.

— Gelmeye cesaret edemiyorlar. Çok sayıda silahlı bekçi var burada. Hepsi de aralarında telsizle haberleşiyorlar. Gelenler buradan canlı çıkamaz. Sözümlü ettiğiniz kişiyi hatırlayamadım.

Malko son kozunu oynadı.

— Gri bir BMW kullanıyor. Çok güzel bir kız.

Adam alnını kaşdı.

— BMW mi? Tamam. Koşarken bazen yanımdan geçer gider. Esmer, çok güzel bir kız. Çoğunlukla saçlarını at kuyruğu yapar.

— Evet o, dedi Malko. Nerede oturduğunu biliyor musunuz?

— Elbette, dedi adam. Bana yakındırlar. Avenida de Los Durasnos, 8 numara. Yolun sonunda. Bahçe kapısındaki zili çalın. Güzel bir yer. Tüm mahalleye hakim bir yerdedir. Buradan dümdüz gidin, sonra sağa ve tekrar sağa sapacaksınız.

— Çok teşekkür ederim, dedi Malko ve hemen belirtilen yöne hareket etti.

Adamın sözünü ettiği sokağa geldiğinde arabayı 8 numaranın biraz ilerisinde park etti; Python'u gömleğinin altına beline soktu ve yaya olarak ilerledi.

Çevre manolya kokuyordu. Kentin bu kısmına oluk gibi para harcandığı belliydi. Villanın bahçe kapısına yaklaştı. Kapının iki yanı yüksek duvarlarla çevriliydi. Malko tereddüt etti. Zili çalacak olursa, belki yok yere kendini belli etmiş olacaktı. Çevrede kimsenin bulunmadığına inandıktan sonra, bahçe duvarı üzerinden içeri baktı. Ga-

117

rajm önünde bir kamyonet ile bir Japon arabası vardı. İlerde, bir yüzme havuzunun yarısı farkediliyordu. BMW yoktu.

Geri dönüp arabasına geldi. Koltuğunun arkalığını yatırarak beklemeye koyuldu.

BM W içerde olmadığına göre gelecekti. Saatin beş olmasına rağmen hava müthiş sıcaktı... Fakat ne olursa olsun, geceki felakete yol açan ve Enrico Chacon'un nerede bulunduğunu bilen o kızı görecekti.

*

**

Yanından büyük bir Station-Wagon geçti ve yaşlı sürücüsü ürkek bir biçimde Malko'ya baktı. Dehşet içinde yaşayan bu kentte alışılmamış her şey tehlike demektir. Malko karşılık olarak gülümsedi ve esnedi. Bu iş canını sıkıya başlamıştı. Bir buçuk saatte yanından altı araba geçmiş, sürücüleri aynı ürkek ifadeyle onu süzmüştü. İşin şaşırtıcı yanı, o ana dek polis gelmemişti. Demek ki hiçbiri polise telefon etmeye cesaret edememişti. Malko bu şekilde davranmakla, hata yapıp yapmadığını düşündü. Buranın insanları ya işlerinden eve çok geç dönüyorlardı... Ya da hiç evden dışarı çıkmıyorlardı. Malko, sanki gözlemek istercesine yanından iki kez geçen geniş lastikli, koyu camlı Chevrolet pikabı farkeder farketmez dikkatini yoğunlaştırdı. Onun ardından kahverengi bir Rolls-Royce ve perdeli Mercedes'ler geçti. Burada sefaletin izi yoktu. Malko bir yarım saat kadar daha beklemeye karar verdi... Hava kararıyordu. Ertesi sabah Abelardo Martinez'e uğrayıp bu villanın kime ait olduğunu öğrenmeye çalışacaktı. Chacon gibi birine tek başına saldırıya geçmek hiç de akıllıca bir iş değildi.

Birden, kalbi heyecanla atmaya başladı. Tam

118

karşısındaki virajdan bir BMW dönmüştü. İçgüdüsel bir hareketle kontağı açıp arabayı çalıştırdı.

BMW süratle yaklaşıyordu. Malko'nun yanından geçecekti. Fakat birden fren yapıp 8 numaranın önünde durdu ve korna çaldı.

Sürücü esmer bir kadındı, ama yüzü tam olarak seçilmiyordu. Bir uşak kapıyı açtı. BM W hızla içeri daldı. Malko hemen arkasından fırladı. Uşak Toyota'yi BMW ile birlikte sanmış olmalı ki kapıyı kapayacağı yerde gülümseyerek içeri girmesini İşaret etti.

Artık geri dönmek imkânsızdı. Malko kapıyı geçip BMW'nin arkasında durdu. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Enrico Chacon'la burun buruna gelebilirdi...

Motoru durdurduğunda BMW'deki kadın arabadan çıkıp, başını Malko'ya çevirdi. Maria Luisa değildi bu. Bunun patates gibi bir burnu vardı ve çok çirkindi. Kaşlarını çatarak ve çekimser bir ifadeyle Malko'ya yaklaştı.

— Senyor?

Malko en sevimli gülücüğünü takındı.

— Özür dilerim, Maria Luisa Salgado adında bir arkadaşımı arıyordum. Sizininki aynı gri bir BM W'si var...

— Bu isimde kimseyi tanımıyorum, senyor.

Burada öyle biri yok.

Malko'nun söylediklerine pek inanmış görünmüyordu. Uşak kapıyı hâlâ açık tutuyordu. Malko arabasına dönerken:

— Bir benzerlik ! dedi.

Genç kadın omuzlarını silkti.

— Bunda şaşılacak bir şey yok. Kentte bir düzine gri BM W var. Hepsinin sahibi de kadındır.

Adios, senyor!

Malko geri geri çıkarak ter ve öfke içinde kendini sokakta buldu. Boş yere iki saat kaybetmişti.

119

Tek kazancı, kentte bir tek gri BMW bulunmadığını öğrenmek olmuştu. Buna rağmen, yarım saat kadar daha sokaklarda dolaştı. Hava almaya çıkan hizmetçilerden başka kimseler yoktu sokakta. San Francisco sakinleri evlerinde kalmayı yeğliyorlardı. Hava artık bayağı kararmıştı. Nihayet Autopista Sur'a çıktı. Biraz ilerde kırmızı ışık vardı. Işıktaki durduğu anda, başka bir araba da arkasında durdu. Dikiz aynasından, içinde dört adam bulunan bir Mercedes olduğunu gördü. Arabada Guatemala plakası vardı. Yeşil ışıkta birlikte kalktılar. Malko düşüncelere dalmış bir halde ağır ağır ilerlerken Avenida Las Amapolas sapağını geçtiğini farketti ve dümdüz devam ederek gecekondu bölgesine girdi. İnişli çıkışlı dar sokaklarda yarım saate yakın dolaştıktan sonra geri dönmek için durdu. Manevra yapıp yola koyulduğunda arkasında farları yanan bir araba farkettive yüreği ağzına geldi.

Guatemala plakalı Mercedes'ti bu.

Rasgele yerlerde amaçsız dolaşım tekrar aynı arabayla karşılaşmasının tek anlamı olabilirdi: İzlenmişti. Zaten, hareket etmesiyle birlikte diğeri de peşine yapışmış gibi harekete geçti. Kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı. Bu ısrarın sonu belliydi.

120

XI. BÖLÜM

Malko'nun ilk düşüncesi, Mercedes ile arayı açmak oldu. Arabanın Guatemala plakalı olması bir şans tanıyordu. İçindekiler yolunu şaşırılmış turistler olabilirdi. Malko gaza basıp fırladı ve bir dört yol ağzında güçlkle bir otobüsü sıyırdı. Peşindeki Mercedes de aynı şekilde dört yol ağzını geçti. Bildiği kadarıyla yolunu şaşırılmış turistler böylesine tehlikeli araba sürmezlerdi...

Aynı hızla yola devam etti.

Beyaz farlar peşini bırakmıyordu. Birkaç viraj alıp, bir demiryolu geçti. Mercedes hâlâ peşindeydi. Birden, kentin güneyinde kaybolduğunu farketti. Hava iyice kararmış ve yönünü tayin edebileceği tek nirengi noktası olan volkan, bulutların ardında görünmez olmuştu. Son hızla geçtiği yollar yoğun bir yerleşim bölgesiydi. Buradan çıkmak imkânsız görünüyordu! Mercedes'in farları bir an olsun, dikiz aynasından eksik olmuyordu. Yüzünden terler süzülüyordu. Gerçekten korkmaya başlamıştı. Gerçi yanında silah vardı, ama makineli tüfekli dört adama tabanca ne yapabilirdi? Enrico Chacon'un yöntemlerini iyi biliyordu. Dört eşkiyaya tek başına kafa tutan kahraman şerifler ancak kovboy filmlerinde olurdu!

Malko'nun boğazında bir şey düğümleir gibi

121

oldu. Çıkmaz bir sokağa girme korkusu her yanını sarmıştı. Benzin göstergesi sıfıra inmişti. Sert bir yokuşla karşılaşsa işi bitikti... Kimseyi ezmeye dikkat ederek virajları dönerken üstünde bir uğultu farketti. Bir helikopter uğultusu. Hatta evlerin damını yalayarak geçen helikopterin ışıklarını bile farketti.

Helikopter yere konmak üzereydi.

Malko, sadece polisin elinde helikopter olduğunu düşündü. Aracın konacağı yeri hesaplayarak kulağını dört açtı. Motor sesi kesilmişti. Demek ki, helikopter inmişti. Yakınlarda bir yerde olmalıydı ve en kısa zamanda onu bulması gerekiyordu. Soldaki ilk yola daldı. Yine virajlar, inişler, çıkışlar. Rasgele sağa döndü. Dar bir toprak yola girdi. Mercedes hoplaya zıplaya peşindeydi. Oradan geniş bir yola çıktı. Karanlığa rağmen, Emniyet Müdürlüğü'nün bulunduğu Venezuela Bulvanı'nı tanımıştı.

Doğuya doğru ilerlemeye başladı. Terleyen elleri direksiyonda kayıyordu. Yol geniş olduğu için Mercedes hızlanıp onu sollamak istedi.

Emniyet'in avlusuna açılan parmaklıkları kapıya yüz metre mesafe vardı. O da hızlandı. Güç bir an yaşıyordu. Emniyet mensupları önüne gelene ateş etmekle ün yapmıştı... Miğferli nöbetçiyi farkettiği anda sinyal vererek frene bastı. Nöbetçilerin işareti görmeleri için dua ediyordu. Katiller sinyal vermezlerdi.

Ondan sonrası çok çabuk geçti.

Arabanın burnunu kapalı giriş kapısına çevirerek durdu ve farların ışığında nöbetçinin G 3'ü üzerine doğrulttuğunu farketti. Sonra kapıyı omuzlayıp, ellerini kaldırarak var gücüyle bağırdı:
— Solcular! Solcular!

Ellerini havaya kaldırırsa nöbetçinin ateş

122

edeceği kesindi. Adam tereddüt etti. Bu arada Mercedes de durmuştu. Arabadan iki el ateş edildi. Malko kendini yere attı. Aynı anda iki nöbetçi birden ateş açarak rasgele etrafı taradı. Mercedes hemen hareket edip gözden kayboldu. Nöbetçilerden biri ateşe devam ederken diğerleri ortaya çıktı ve Malko'ya yaklaşarak sert hareketlerle yerden kaldırdılar.

— Ben, Albay Casanova'nın dostuyum, diyebildi Malko.

Bu söz üzerine ortalık yatıştı ve rütbeli biri derdini dinlemeyi kabul etti. Malko elçilik hesabına çalıştığını ve solcuların saldırısına uğradığını anlattı. Albay Casanova'nın imzasını taşıyan silah ruhsatı mucizeler yarattı. Çevresini saranlar, üzerindeki tozları silktiler ve arabasına kadar kendisini geçirdiler. San Salvador gibi bir yerde önemsiz bir olaydı bu yaşanan. Malko hareket edip bir benzin istasyonu aradı. Mercedes ortalıkta yoktu, ama savaş başlamıştı.

Enrico Chacon başarısızlığa düşen bir girişimle

yetinecek adam değildi. Çünkü Malko yılanın kuyruğuna basmıştı artık. Enrico Chacon adamlarının anlattıklarını öfkeyle dinliyordu. Kentin yabancı, tek başına bir adam nasıl olur da dört kişinin elinden kurtulabilirdi? Adamları, Malko'yu San Francisco'da kolaylıkla tanımışlardı. Kendisi bile uzaktan onu dürbünle izlemişti. Bir soruşturma açılmayacağına göre, Guatemalalı turistlerden çalınan Mercedes'in ele geçmesi hiçbir işe yaramazdı. Zaten arabadaki dört katilden ikisi Emniyet mensubuydu... Ama şu an düşmanı nerede oturduğunu aşağı yukarı belirlemiş sayılırdı. Öfkeden deliye dönmüştü. Güvendiği adamı Jesus Calderon ile Mercedes'in şoförünü yanına çağırıldı.

— Dangkalak herif!

— Güpegündüz ateş etmek istemedim, dedi Jesus. Hava karardığında bu işin daha kolay olacağını düşünmüştüm. Yolunu kaybetmeseydi otele girerken işini bitirmiştik...

— Hayvan! diye gürledi Chacon. Yıkıl karşımdan, orospu çocuğu!

Adamlar hemen yok oldular. Enrico Chacon aynada saçlarını düzeltti. Öfkesini birisinden çıkarmalıydı. Kapının açıldığını duyarak döndü. Gelen Maria Luisa idi. Üzerinde kalçalarına yapışan beyaz bir pantolon ve bol bir bluz vardı. Elindeki paketleri masaya bırakıp, gülümseyerek sevgilisine yaklaştı.

Chacon kolunun var gücüyle suratına bir tokat indirdi. Ardından bir tane daha patlattı. Sersemleyerek duvara yapışan genç kız öfkeyle Chacon'a döndü:

— Ne oluyor böyle?..

Şimdiye dek Chacon'dan hiç tokat yememişti.

— Orospu! diye patladı Chacon. Başımı belaya soktun. Ne bok yemeye gittin o diskoteğe? Yeni bir sevgili bulmaya mı?

Bir gün önce, sinema dönüşü yine tartışmışlardı. Maria Luisa dansa bayılıyordu, Chacon ise sevmiyordu. Chacon eve dönmüş, Maria Luisa da bir karı kocayla bir kadeh içki içmeye gitmişti. Genç kızın gözleri alev alevdi.

— Aptal! Sevdiğim tek kişi sensin, ama burada kapalı kalmaktan sıkılıyorum. Müziğe bayılırım. Ayrıca, istediğimi yapmak hakkına sahibim. Suratında bir tokat daha patladı.

— Benimle olduğun sürece benim dediğimi yapacak ve sözümden dışarı çıkmayacaksın.

Maria Luisa, Chacon'un üzerine atılıp suratını

124

tırmalamak istediye de genç adam bileklerini yakaladı.

— Bana vurmana izin vermiyorum, diye bağırdı

Maria Luisa. Bir daha dokunacak olursan seni öldürürüm!

Enrico Chacon tek kelime etmeden kızın bileklerini bıraktı, çekmeceyi açıp bir 45'lik çıkardı, silahı

kurdu ve namlusundan tutarak uzattı.

— Al, öldür beni!

Maria Luisa silahı aldı, bir süre duraksadı, sonra koltuğun üzerine fırlattı. Enrico Chacon kollarını göğsünde kavuşturmuş onu izliyordu. Maria Luisa öfkeli haliyle daha da güzeldi. Durumdan yararlanmayı düşündü.

— Benden özür dile, dedi genç kıza. Kız arkadaşın yankilerle yatıp kalkan orospunun biri. O gringo artık senin San Francisco'da oturduğunu biliyor. Öğle üzeri buralarda dolaştı durdu. Bütün bunlar tek başına sokağa çıkmandan oldu. Amerikalılar beni öldürürse, bayram yaparsın.

— Hayır, lütfen böyle konuşma, diye mırıldandı Maria Luisa. Özür diliyorum senden.

— Böyle olmaz. Diz çök.

Maria Luisa tereddüt etti. Sonra uysal bir tavırla Chacon'un önünde diz çöktü. Alnı, Chacon'un gümüş işlemeli kemer tokasının hizasındaydı. Chacon hareketsiz duruyordu. Genç kız ne beklediğini tahmin etmekte gecikmedi. Tuhaf bir durumdu, adamları her an içeri girebilirdi.

— Nasıl özür dilendiğini bilirsin! dedi Chacon.

Maria Luisa'nın elleri önce Chacon'un kalçalarında, sonra bacaklarının arasında dolaştı. Dizlerinin altındaki sert mermeri hissetmez olmuştu. Parmaklarını pantolonunun önünde gezdirerek gerilimin son noktaya çıkmasını bekledi, sonra fermuarı açarak parmaklarının yaptığı işi dudakları-
125

na devretti. Bu sırada bir çakmağın "klik" sesi duyuldu. Chacon bu zevk anını, sigarasını yakarak daha da artırmak istemişti.

Genç kız az önce yediği tokatları unutmuş bir halde doğruldu.

— Bunu diz çökerek yapmak hoşuma gidiyor. Bu sözü Chacon'a yaranmak için söylememişti. Gerçekten böyle hissediyordu. Chacon cevap vermedi ama yüz hatlarının yumaşamasından onun da hoşlandığı belliydi. Maria Luisa hemen banyoya koştu.

Bir süre sonra, Jesus kapıyı vurup içeri girdi. Yüzü allak bullaktı.

— Ne var yine? diye bağırdı Chacon.

— Senyor Enrico, haberler kötü. Adamlarımızdan ikisi FAPU'ya bağlı solcular tarafından hapsedilmiş. Dominguin ile Gonzales. Katedralin arkasında mücevher satıyorlarmış, birden bir araba durmuş ve...

Enrico Chacon umursamaz bir hareket yaptı.

— Onlar da gözlerini açsalardı. O salaklara yardım etmek için çok geç artık. Tanrı onları korusun! Sağcılarla solcuların birbirlerine acıdıkları yoktu. Aralarındaki tek fark uyguladıkları korkunç işkencelerden kaynaklanırdı. İdamlar kimi zaman kolay olurdu: Makineli tüfekte tarama, cinsel uzuvların palayla kesilmesi ve ağıza tıklılması. Palayla kesme işlemi bazen ölümden sonra, bazen

öldürmeden gerçekleştirilirdi. Jesus ısrar etmedi, yalnız:

— Senyor Chacon, dedi, korkarım bu iki adam nerede oturduğunuzu biliyorlardı.

Enrico Chacon hemen kulaklarını dikti. Bu kez iş ciddiye. Adamların kaçırılması rasgele bir olay değildi. FAPU'nun din adamlarıyla ilişkileri

126

vardı... Zaten yerini bulmak için o gringo da din adamlarına başvurmuştu... Kendine başka bir yer hazırlamalıydı. Aslında yankinin onu bulması, dünyanın sonu demek değildi ya? Yalnız, canını sıkın nokta Amerikalıların bu ülkedeki etkinliklerinin ne ölçüde olduğunu bilmemesiydi. ABD Büyükelçisi sıkıştırdığı takdirde Albay Casanova'nın onu yakalaması işten bile değildi. Diğer taraftan, Batista dönemi milyarlarlarından farksız bir hayat sürdürdüğü bu villayı terketmek de istemiyordu.

— Nerede şimdi bizimkiler?

— Katedralin mahzenlerinden birine götürüldükleri sanılıyor. Adamlarımız bilgi toplamaya çalışıyor.

— Adamların nerede olduğunu bildirene on bin colon vereceğimiz haberini yay. Yerlerini öğrenince harekete geçeriz.

Jesus şaşırdı.

— Fakat, Senyor Enrico... Eğer saldırırsak onları hemen öldürürler.

— Nasıl olsa öldürecekler... Biz daha kötü bir şey yapmalarını önlemiş olacağız. Bu kızıl köpeklerin ne işkenceler yaptıklarını bilirsin.

Jesus Calderon iyi bilirdi bunu.

— Pekâlâ Senyor Enrico, dedi. Gidiyorum ben.

Enrico Chacon yalnız kalınca bir sigara yaktı. Düşünmeye ihtiyacı vardı. Belli belirsiz bir korku benliğini sarmaya başlamıştı. O güne dek, olmadı gerektiği gibi davranmıştı. Herkesin gözünü korkutmuştu. Dostları hâlâ onu koruyorlardı. Fakat bu tek başına dolaşan gringo artık onu tedirgin ediyordu. Kaçırılan bu iki adam aracılığıyla gizlendiği yeri kolaylıkla öğrenebilirdi.

Daldığı düşünceler arasında Maria Luisa'nın

127

içeri girip önüne bir Margarita koyduğunu bile farketmedi.

Genç kız üstüne bacaklarını ortaya koyan yırtmaçlı beyaz bir giysi geçirmişti. Tazelediği makyajıyla erkeklerin düşlerine giren bir dişi olmuştu.

— Beni beğeniyor musun? diye sordu

Chacon'a.

Chacon midisinin kasıldığını hissetti. Kıza hemen orada sahip olmayı arzuladı. Fakat beyninin aralıksız işleyişi buna imkân vermedi. O olağanüstü yaşama içgüdüleri tüm duygularını bastırıyordu.

— Senden hoşlanıyorum, dedi. Ama başka birinin de senden hoşlanması gerekiyor artık.

Maria Luisa şaşırdı kaldı. Chacon, sevgilisini paylaşacak erkeklerden değildi.

128

XII. BOLUM

Malko arabasını Camino Real'in parkına bıraktığında hava tamamen kararmıştı. Gömleği terden bedenine yapışmıştı. O soluk kesen kovalamacadan sonra kendini son derece bitkin hissediyordu. İlk işi kliniğe telefon etmek oldu. Pilar henüz kendine gelmemişti. Akşam yemeği bile yemeden yatağa girip yattı ve hemen uyudu. Ertesi sabah, duştan çıktığında kapı çalındı. Gelen, Peter Reynolds idi.

— Size bir mesaj var, dedi. Rosa sizi görmek istiyor.

— Niye buraya gelmiyor?

— Otele gelmekten korktuğunu söyledi. Bura sı polis doluymuş. Sizi aşağıda, otoparkta bekliyor. Malko parka girdiğinde arabalardan birinden Rosa indi. Çevrede, içinde adam bulunan başka arabalar da vardı. Rosa yalnız gelmemişti. Malko'nun yanına geldi. Üzerinde, asker üniformasını hatırlatan haki bir giysi vardı.

— Niçin otele girmedin?

— imkânsız. Chacon adamlarına beni öldürme emri vermiş. Başımı götürene on bin colon veriyor. Sebebi de sensin. Onu aradığımı ve benim de sana yardım ettiğimi biliyor. Onu bulabildin mi bari?

129

— Hayır, dedi Malko. Ama yaklaştım...

Genç kıza Mercedes'in takip edişini ve Pilar'ın vuruluşunu anlattı. Rosa hiç etkilenmedi.

— Her gün bu şekilde bir sürü yoldaşımız ölüyor. Hepsinin ailesi, çoluk çocuğu var. Kız arkadaşın zengin sınıfa mensup. Bir devrimci değil. Akli fikri seninle yatmaktaydı. Sana bir haberim var. Chacon'un adamlarını yakaladık. Ne yapıp yapıp onları konuşuracağız. Çünkü Chacon'un yerini bildiklerini sanıyoruz.

Malko kulaklarına inanamadı.

— Öğrendikten sonra ne yapacaksınız?

— En iyi adamlarımızı toplayıp onu öldürmeye gideceğiz. İstersen sen de gelebilirsin. Ama, hayalarını kesme zevkini kimseye bırakmam. Öleceğimi bilsem bunu yapacağım.

— Adamlar nerede? diye sordu Malko.

, — Katedralde. Mahzenlerden birine tıktık onları. Savunması kolay bir yer. Onları konuşuracak vaktimiz var. Bu gece düşünceleri için bir fırsat verdik...

Malko şaşkınlık içindeydi. Bunca meslek hayatında ilk kez olarak, bir katedralin işkence yerine çevrildiğini duyuyordu... Rosa kendinden pek emin görünüyordu. Malko'nun tereddüt ettiğini farkedince sordu:

— Bana inanmıyor musun? İstersen gel, gözlerinle gör.

— Rahiplerin bundan haberi var mı? diye sordu Malko.

— Elbette, dedi Salvadorlu. Biz halkımız için dövüşüyoruz. Yakaladıklarımız ise adi birer katil.

Vamos!

— Pekâlâ! dedi Malko.

Nasıl bir dehşet sahnesiyle karşılaşacaktı?
Otoparktan çıkıp Los Heroes Caddesi"nde

130

park etmiş bir minibüse bindiler. İçerde sakallı birkaç genç vardı. Araba hareket ederek kent merkezine yöneldi. Rosa yerinde duramıyordu.

— Onları konuşuracağız! Sonra da o faşist köpeği geberteceğiz!

*

**

Tavanı kubbeli, duvarları çıplak salonda bunaltıcı bir sıcak vardı. Eski dua kürsüleriyle oturma sıralarının atıldığı bir tür depoydu. Buraya Başpiskopos Oscar Romero'nun gömüldüğü sağ taraftaki taş bir merdivenden iniliyordu. Adamları buraya hapsedmişler, zincirlerle duvardaki halkalara bağlamışlardı.

El ve ayak bileklerinde demir kelepçeler vardı. Duvara uzanan zincirleri göğüslerine dolayarak hareket etmelerini engellemişlerdi. Üstlerinde sadece uzun külotlar vardı ve ayak parmakları güçlkle yere değiyordu. İçlerinden biri, Dominguin, başını ileri uzatmış, yarı baygın halde, güçlkle soluk alıyordu. Başlarında nöbet tutan gözlüklü, aydın görünümü bir hukuk öğrencisi az önce çakıyla sol gözünü oymuştu... Çılgınlıkları kuşkusuz Palacia Nacional'e dek yayılmıştı, ama kimse Tanrı'nın evine müdahale etmeye cesaret edememişti. Dominguin'in arkadaşı olayı dehşetle izlemiş, gözünü silahlı diğer nöbetçiden ayıramaz olmuştu. Ağzında sigarası, elinde pala, işkence için sırasını bekliyordu. O ana dek, birkaç kez göğsünde sigara söndürülmüştü ve< bu kadarcık acıya karşılık kendini şanslı sayıyordu.

Bağlı olmasa, nöbetçilerin üzerine atılmakta bir an tereddüt etmezdi. Çünkü kurtulmak için en ufak bir umudu yoktu. İşkenceden sonra nasıl olsa öldürüleceklerdi. Burada kimse kimseye acımazdı. Oyunun kuralı böyleydi. Bir ölüm maçıydı bu. Önemli

131

olan ölmeden önce konuşup konuşmamalarıydı... Silahlı nöbetçi yerinden kalkıp, tutukluya yaklaştı ve elini pis külotunun içine daldırarak hayalarını yakaladı ve sordu:

— Hombre! Bunları ağzına vereyim ister misin?
Pedro Gonzales'in henüz dalga geçecek cesareti vardı.

— Hoşuna gittiyse al onları, ananın ağzına sok. Alışıkır nasıl olsa!

— Orospu çocuğu!

Ağzındaki sigarayı çekip alarak ani bir hareketle adamın külotunu indirdi ve sigaranın ateşini cinsel organının tepesine bastırdı. Adamın canhıraş feryadı dalga dalga yükseldi... Yaralı bir kuş gibi kıvranıp duruyordu. Silahlı genç yaptığından memnun, onu seyretti. Sigarayı ağzına koyup ateşi

canlandırmak için derin derin çekti. Acısı biraz olsun dinen Gonzales bağırdı:

— Anana eşekler atlasın...

Silahlı genç ağzındaki sigarayı attı. Şefinin verdiği emirleri unutarak gürlledi:

— Faşist köpek! Bunlar o yılan dilinden çıkan son kelimeler olacak!

Gonzales sustu. Öfkeyle söylenen bu tür tehditler genellikle gerçekleştirilirdi. Boğazında yumruk gibi bir düğüm, korkuyla bekledi. Silahlı genç cebinden geniş yüzlü bir bıçak çıkardı. Sonra arkadaşına dönerek bağırdı.

— Tomas, buraya gel!

Birlikte Gonzales'in suratını tuttular. Biri burnundan diğeri çenesinden çekerek zorla ağzını açtılar. Aydın görünümlü olan, adamın dişlerinin arasına bir tahta parçası dayayarak ağzını kapatmasını engelledi. Bu tür çalışmaları daha önce ölümler üzerinde denemişlerdi...

132

Diğeri bıçağı dilinin altına kaydırarak bastırıp dili alt çeneye bağlayan lifi kesti. Kurban delice bağırdı, ama asıl iş ondan sonra başlıyordu. Bıçaklı genç, dili işaret ve başparmağıyla sıkıca tutarak dışarı çekti. Bu arada bıçağın sivri ucu dairesel hareketlerle dilin dip tarafını kesiyordu. Birden, dili tutan kasın koptuğunu hissetti. Oluk gibi boşalan kanla birlikte dil elinde kaldı.

Dili iğrenerek yere fırlattı ve duvar dibine doğru ilerledi. Hayvani çılgınlık atan Gonzales'in ağzından kan boşanmaya devam ediyordu.

Ellerim beline dayayan devrimci genç, eserini zevkle seyretti.

— Artık anam hakkında laf edemezsin. O namuslu bir kadındı.

Diğeri gerçekten cevap verecek durumda değildi artık. Ağzından yayılan kan göğsünden aşağı akıyordu, ama hâlâ kendindeydi. Kanamadan ölmesi hayli zaman alırdı. Devrimci genç bıçağını pantolonuna silerek diğer tutsağın karşısına dikildi ve sevimli bir tavırla: -

— Arkadaş, dedi, seninle konuşabileceğim için bayağı mutluyum. Umarım o faşist köpekten daha kibarsındır. Aslında senin gibi bir namussuzu gebertmek bayağı zevkli bir şey. Anlıyorsun'değil mi?

— Tanrı bu yaptıklarının cezasını verecek, dedi Dominguin.

— Tanrı bizim tarafta, diye sözünü kesti genç adam. Oscar Romero'yu öldürenlere hizmet ettiğin halde nasıl oluyor da Tanrı'nın adını ağzına alıyorsun?

— Tanrı'nın kilisesinde işkence yapılmaz, kızıl köpek.

Diğeri üstünde durmadı. Sohbet iyiydi, ama iş yapmak gerekiyordu.

133

— Hombre! dedi. Ağlamak için tek gözün kaldı. Tek parça halinde mi gömülmek istersin, yoksa

parça parça mı? Enrico Chacon köpeğinin nerede olduğunu söyleyecek misin?
Tutsak cevap vermedi. Zor durumdaydı. Aslında Enrico Chacon'a karşı özel bir sevgisi yoktu. Tüm ilişkileri aynı tarafta olmalarıydı, o kadar. Yalnız, öldürüleceğinden emindi. Kahramanca ölebilirdi. Ama acıya dayanamamaktan korkuyordu. En iyisi karşısındakini tahrik etmek ve bir an önce ölmektir.

— Aradığın adamı sürtük anana sorsana. O bilir.

Bu kez genç hiç orab olmadı.

— Bak, tek gözün kaldı. Öbür gözünü de kaybetse bile yine konuşabilirsin. Seni patronunun yaptığı gibi parçalara böleceğim, ama önce Enrico Chacon'un nerede olduğunu söyleyeceksin. Anlaşıldı mı?

Sözünü bitirdikten sonra, elinde bıçak, tutsağa yaklaştı ve ani bir hareketle sivri ucu sağlam gözüne soktu. Adamın çığlığı şeytanın bile kanını dondurabilirdi, fakat genç hiç oralı olmadı.

*

**

tki rahip Avenida Roosevelt'in devamı olan Ruben Dario Caddesi'nin köşesini dönüp, ağır adımlarla katedralin girişine ilerlediler. Sabahın bu erken saatinde Palacio Nacional Meydanı'nda fazla kalabalık yoktu. Katedrale adımlarını attıklarında silahlı iki kişiyle karşılaştılar. Adamlar rahipleri görünce saygılı bir tavır aldılar.

- Peder?

Rahiplerden biri aldırmanın der gibi bir hareket yaparak:

— İki günahkârın Tanrı'ya ruhlarını teslim

134

edeceklerini duyduk, dedi. Son dualarını yapmaya geldik.

— Nasıl isterseniz, dedi adamlardan biri. Sizi oraya götürelim. Beni izleyin.

Peşinde iki rahiple birlikte yola koyuldu. Diğeri yine eski nöbet yerini almıştı. Rahipler ellerini ceplerine sokarak, ucunda susturucu bulunan birer 9 mm. lik Beretta çıkardılar. Soldaki rahip önlerindeki gencin arkasına nişan alarak birkaç santimden ensesine ateş etti. Hafif bir "pluf" sesi duyuldu.

Sarsılan genç yere yıkıldı.

Diğer rahip geri dönmüştü. Bacaklarını açıp kollarını uzatarak nöbet yerindeki gence nişan aldı ve şarjörü üzerine boşalttı. Tanrı ondan yana olmalı ki, bir çatışmaya meydan vermeden ikinci kurşun nöbetçinin alınını buldu.

İki rahip birbirlerine baktılar. Katedral son derece sakindi. İlerde dua eden iki yaşlı kadın başlarını bile çevirmemişlerdi... Kapıya koşup, katedralin önünde bekleyen zırhlı banka arabasına işaret ettiler. Arabanın arka kapısı açıldı. Elllerinde M 16 saldırı tüfekleri bulunan beş kişi koşarak katedrale daldılar.

Küçük grup hızla salonu geçti ve binanın sağ

tarafındaki, mahzenlere inen merdivene ulaştı. İki rahip önden gidiyordu.

Aşağı ilk inen, nöbetçinin çiftesiyle burun buruna geldi.

Aziz Peder, dedi genç adam, burada ne...

Sözünü bitiremedi. Sahte rahip tetiğe basmış ve genci tam kalbinden vurmuştu. Nöbetçi yere yıkılmadan önce içgüdüsel olarak elindeki çiftenin iki tetiğine birden basmıştı. Namlulardan çıkan saçmalar "rahibin" boynunda tabak gibi bir delik açtı.

Mahzendeki ikinci nöbetçi hareket bile edeme-

135

di. M 16'nın kurşunlarıyla adeta belinden ikiye bölündü, göğsü paramparça oldu. Cesetlerin üzerinden atlayan saldırganlar dar koridora saptılar.

Kısa bir süre sonra, yine silah sesleri duyuldu.

Tutsakların yanında bulunanlardan biri, elindeki 357 Magnum'u saldırganların üstüne boşalttı. En öndeki başından vurularak yıkıldı. Diğerleri hep birlikte ateş açtılar ve salonu taradılar, amaçlarına ulaşmışlardı.

Etraf kan ve barut kokuyordu. Silah seslerinden kulakları tıkanmıştı. Grup şefi duvara bağlı tutsaklara yaklaştı, yüzlerinden akan kanı ve işkencenin acımasızlığını gördü. Biri devamlı kan kusuyordu. Diğerinin gözünde ise bıçak hâlâ saplı duruyordu. Hemen hastaneye kaldırılmaları gerekiyordu. Şef bu adamların ikisini de tanırdı. Ayak işleri yaparlardı. Elindeki M 16'ya yeni bir şarjör takıp, yaralılara yaklaştı.

— Hombres! dedi. Tanrı sizi affetsin!

Adamların karşı koyacak zamanları olmadı.

Şarjörü ikisi arasında eşit paylaştıranştı.

Adamlar o an öldüler. Saldırganlar hemen geldikleri

yoldan geri döndüler ve merdivenden çıkıp

katedrale girdiler. Yaşlı kadınlar ortalıkta yoktu.

Fakat kapıda meraklılar toplanmaya başlamıştı.

*

**

Minibüs katedralin önünde durduğunda Rosa hemen aşağı atladı. Ardından da dört adam ve Malko. Daha iki adım atmamıştı ki, zırhlı arabayı farkettiler.

— Aman Tanrım! Chacon'un adamları burada!

Koşarak katedrale yöneldiler. Rosa giriş kapısında durarak etrafına bakındı.

— Luis! Ramon! diye bağırdı.

136

Malko içeri girdi. Katedral bomboştı. Birden

Rosa'nın sinirli çığlığını duydu.

— Onları öldürmüşler!

Nöbetçilerden birinin cesedini bulmuştu. Malko'nun

düşünecek zamanı olmadı. Solunda, mihrabın

yanında yer alan Saint Christophe'un heykeli

ardında bir şey kımıldadı. İçgüdüsel olarak kendini

bir sıranın arkasına balıklama attığı anda otomatik

bir silah etrafı taradı. Rosa'nın arkadaşları

da hemen her köşeye ateş etmeye koyuldular. Tahta,

mermer heykel parçacıkları sağa sola dağılıyordu. Malko Python'u çıkarıp Saint Christophe'un kafasına nişan alarak tetiğe bastı. Heykelin alçı başı darmadağın oldu ve bir feryatla birlikte bir adam yere yıkıldı. Uzun bir M 16'nın ateşi Malko dahil herkesi yere yatırdı. Avusturyalı kapıdan kaçan kişiler farketti. M 16'nın ateşiyle korunarak tek tek kaçıyorlardı. Ateş güçleri solculara nazaran çok üstündü. Rosa'nın adamları ayağa kalktığında, diğerleri katedrali terketmişti.

Rosa, elinde silah, peşlerinden fırladı. Malko genç kızı kapıda yakaladığında zırhlı araba hareket etmişti bile.

— Namussuzlar! diye bağırdı Rosa. Namussuzlar! Katedrale dönüp adamlarıyla birlikte mahzene doğru koştu. Malko aşağıdaki manzara karşısında kusmamak için kendini zor tuttu. Bir kan deryası ve sekiz ceset. Tutsaklar konuşmuş bile olsa, ne dediklerini hiçbir zaman öğrenemeyeceklerdi. Buldukları yerde soluk almanın imkânı yoktu. Rosa hıçkıyor, tepiniyordu. Saldırganlardan birinin cesedine yaklaşarak tabancasını boşalttı.

— Chacon'un adamları hep zırhlı araba kulla-

137

nır. Bankalar her istediklerini veriyor. Buna cesaret edeceklerini hiç ummuyordum. Şimdi her şeye yeni baştan başlayacağız...

Ceset dolu katedral uğursuz bir yere dönüşmüştü.

Malko'nun aklı bu vahşeti bir türlü almıyordu.

Din adamları kiliselerinin ne işe yaradığının farkında mıydı acaba?... Rosa, Malko'yu kolundan çekti.

— Vamos! Polis neredeyse gelir.

Katedralin köşesinden dönen otobüse atlayıp kuzeye yöneldiler. Enrico Chacon yine güçlü, yine acımasızdı. Malko, Walter Dallas'ın öğüdünü hatırladı. İki şeyden birini tercih etmesi gerekiyordu.

Ya valiz ya da tabut.

*

**

Odasının sessizliği katedraldeki silah gürültüsüyle tam bir çelişkiydi. Dehşet verici manzarayı unutmaya çalışarak El Salvador televizyonunu izliyordu. Bir kez daha ölümden dönmüştü.

Pilar de Molina hâlâ kendine gelememişti. Doktor her an ölebileceğim söylemişti. Komadan çıkması imkânsız gibiydi.

Rosa üniversitedeki yuvasına dönmüştü. Ayrılmadan önce arkadaşlarının intikamını alacağına yemin etmişti, ama Malko bu sözlere güvenmiyordu artık. Solcuların organizasyonu çok zayıftı.

Tek umut, Maria Luisa ve Chacon'un San Francisco'da yuvalanmış olmasıydı. Chacon'un katillerine hedef olmadan işi götürmesi güçleşmişti.

CIA haklıydı. Gerçekten de kana susamış bir canavar yaratmışlardı. Malko kendini Goliath ile karşılaşan Davut gibi hissediyordu...

Birden telefon çalmaya başladı. Arayan, mesaj

biraktığı Cesar Juarez olabilirdi. Kendini poli-
138

tıkaya kaptırmış olan din adamının yardım etmemesi için hiçbir neden yoktu.

— Alo, 508 no'lu oda mı?

— Evet, dedi Malko.

Meraklanmıştı. Telefondaki tatlı sesli bir kadındı.

Ben Maria Luisa... Geçen akşam Buh'ta tanışmıştık.

Size telefon etmemi istemiştiniz.

139

XIII. BÖLÜM

Malko bir süre cevap veremedi. Enrico Chacon'un sevgilisinden böyle bir girişim beklemiyordu.

Bu telefonun ancak tek anlamı olabilirdi: Kübalı kendini tehdit eden tehlikeleri şimdilik savdıktan sonra akıl almaz bir saldırıya geçmişti.

Devreye sevgilisini sokuyordu. Malko kendini neşeli görünmeye zorlayarak:

— Telefonunuzu beklemiyordum, dedi. Geçen akşam diskotekte pek çekingen görünüyordunuz.

Maria Luisa etkili bir sesle karşılık verdi:

— San Salvador küçük bir kent ve o gün dostlarımla birlikteydim. Bir yabancıyla ilgilendiğimi görmelerini ve yanlış düşüncelerini istemedim.

Ama görüyorsunuz ya, sizi unutmamışım.

— Hayatınızda bir erkek olduğundan söz etmiştiniz, diye yokuşa sürdü Malko. Zaten davranışınızdan da belli oluyordu bu. Aşık bir kadın kolay elde edilemez.

— Aşık olduğumu söylememiştim, diye üsteledi Maria Luisa. O arkadaşımınla tartıştım. Kentten ayrıldı...

Malko dikkatle dinliyordu. Enrico Chacon bu olayla mücadeleden çekildiğine onu inandırmaya mı çalışıyordu acaba? Yoksa basit bir tuzak mıydı bu? Uzatılan yemi yutmamazlık edemezdi.

140

— Geçen gece harikaydınız, dedi. Bütün erkekleri fethettiniz.

Maria Luisa hoşlandığını belirtir bir kahkaha attı.

— Ben hep öyleyim. Bir kez daha karşılaşsak bana hak verirdiniz.

Malko süratle düşündü. Güvenliğini sağlayacak birtakım önlemler alması için zamana ihtiyacı vardı...

— Yarın akşam birlikte yemeğe çıkalım mı?

— Nasıl isterseniz, dedi genç kız. Sizi otelde bulurum. Sizin beni bulmanız güç olur. Colonia San Francisco'da oturuyorum. Burada ne sokak adı var, ne de numara. Sekizde orada olurum. Sanıyorum cumartesi geceleri otelde dans var.

— İyi olur, dedi Malko. Sizi yarın bekliyorum. Sabırsızlıkla.

Telefonu kapadı. Zarlar atılmıştı. Chacon durup dururken sevgilisini rakibinin kollarına atacak adam değildi. Maria Luisa'nın da böyle bir ilişkiye ihtiyacı yoktu. Kısacası bu bir tuzaktı. Maria Luisa'nın

otelde buluşmak istemesi Malko'ya güven vermek için tezgâhlanmış bir numaraydı. Ertesi gün çok hareketli geçecekti... Telefonu açıp VVashmgton'dan Frank Thorpe'un evini aradı. Yirmi dakika sonra numara çıktı. Frank Thorpe evde yoktu. Numarasını bırakarak dönünce aramasını bildirdi.

*

**

Malko sıçrayarak uyandı. Telefon çalıyordu, fakat hâlâ zifiri karanlıktı. Oysa Washington'la saat farkı yoktu. El yordamıyla ahizeyi yakalayıp kaldırdı. Bir ses ispanyolca:

— Senyor Linge, dedi... Burası klinik.

— Ne oldu?

141

— Senyorida Pilar de Molina... Durumu kötü.

Hemen gelin.

— Geliyorum, dedi Malko.

Hızla giyindi ve çıkmak üzereyken durdu. Tuzak olabilirdi bu. Tekrar telefona dönüp, kliniği aradı. Karşısına az önceki ses çıktı.

— Beni siz mi aradınız az önce? diye sordu.

— Evet, dedi diğeri. Niye sordunuz? Gelemiyor musunuz?

— Geliyorum, dedi Malko.

Python'u beline sokup koridora fırladı. Saat 4.10'du ve huzursuzdu. Boş sokakları geçip kliniğe ulaşması beş dakika sürdü. Beyaz önlüklü bir doktor onu hemen Pilar'ın odasına götürdü.

— Üzgünüm, dedi Salvadorlu. Geç kaldımız.

Açıklamaya gerek yoktu. Malko hayatında, Pilar'm öldüğünü anlayacak kadar ceset görmüştü. Soluk yüzü huzur içindeydi. Gözlerini kapatmışlardı. Yüzündeki bantlar sökülmüştü. Çok güzeldi.

Malko gözlerinin dolduğunu hissetti. Pilar otuz yaşında bile yoktu.

— Kendine gelebildi mi?

— Hayır, hiçbir şeyin farkına varmadı, dedi doktor. Komadan çıkamadan öldü.

— Haber verdiğiniz için teşekkür ederim, dedi Malko. Amcasına haber veririm ben.

Boğazında bir düğüm, odadan çıktı. Pilar'ın sevişmek üzere giysilerini çıkarışını hatırladı. Sonra vuruluşunu. Korkacak zamanı bile olmamıştı.

Ölürken sırrı da beraberinde götürmüştü. Enrico Chacon'un telefon numarası onunla birlikte yok olmuştu.

Abelardo Martinez'i bu saatte uyandırmanın gereği yoktu. Haberi daha geç öğrense de olurdu.

*

**

142

Malko odasına girmek üzereyken telefonun sesini duydu. Koşarak ahizeyi kaldırdı. Bu kez arayan Frank Thorpe idi. Amerikalının sabahın köründe uyanmak adeti idi.

— Ne oluyor? diye sordu hemen.

Malko son olayları aktardı, tnsan avı hakkında

ayrıntılı bilgi verdi. Bu kez av kendisi olmuştu. Thorpe ses çıkarmadan dinliyordu. Sonunda sakin bir tonla fikrini açıkladı:

— Kararlarınızı onaylıyorum. Yalnız aşırı tehlikelere atılmanın gereği yok. Enrico Chacon'un, El Salvador'u terketmeye niyeti olmadığı belli. Saldırıya geçeceğinden eminim. Bu nedenle de "gorillerinizi" hemen gönderiyorum.

— Chris ile Milton mu?

— Tam üstüne bastınız, dedi Thorpe. Birbirinizi uzun zamandır tanıyorsunuz. Ayrıca bu gibi durumlara alışıklar. Miami'den bugünkü uçakla hareket ederler. Akşama doğru oradalar. Aşk randevunuza yetişmiş olurlar böylece...

— Mesele Chris ile Milton değil, dedi Malko.

Walter Dallas düşündürüyor beni. Chacon'u temizlememi istiyor mu, istemiyor mu? Şimdiye dek doğru dürüst bir yardımını görmedim.

— Güç bir durumda bulunuyor, diye diplomatça karşılık verdi Thorpe. Onu zaten bu işte hesaba katmamıştık. Hafta sonunda bulunabileceğim her yerin telefon numarasını size bırakacağım. Bir durum olursa arayın. Bu arada, Cesar Juarez ile dolaylı bir ilişkim olduğunu belirteyim. Bu konudaki kararlılığınız onu çok etkilemiş. Bir şeyler yapmaya söz verdi. Yardımcı olursa bana bildirin.

— Hay hay! dedi Malko.

Telefonu kapadı. Aradaki binlerce kilometreye rağmen şimdi kendini o kadar yalnız hissetmiyordu. CIA gorillerinin bir an önce gelmelerim dört

143

gözle bekliyordu, insan ruhundan anlamadıkları için çok acımasızdılar.

Malko yatağa uzandı, fakat uyuyamadı. Gün aydınlanıyordu. Saat yedide Abelardo Martinez'i aradı. O da uyuyamamış olmalı ki hemen cevap verdi. Malko'nun sesini tanır tanımaz merakla sordu:

— Pilar hakkında mı?

— Evet.

— Öldü, değil mi?

— Evet, dedi Malko. İki saat önce.

— Haber verdiğiniz için teşekkür ederim, dedi Martinez ve telefonu kapadı.

Malko üç saat kadar daha kestirdi. Kahvaltı için aşağıya indiğinde otelin hoparlöründen telefona çağrıldığını duydu. Arayan Abelardo Martinez idi. Sesi heyecanlı geliyordu.

— Karım ısrar etti. Artık San Salvador'dan ayrılıyoruz. Pilar gibi ölmek istemiyorum. Chacon çok güçlü. Ne öğrendim biliyor musunuz? Dün akşam Albay Casanova ile yemek yemiş. Varımı yoğumu bırakıp, Miami'de yaşayacağım. Eğer vedalaşmaya gelmek isterseniz, bir saat daha buradayım...

— Geleceğim, dedi Malko.

Abelardo Martinez yardım umduğu birkaç kişiden biriydi. O ana dek verdiği bilgilerle bazı ölümlere sebep olmasına karşın, faydalı olmaya çalışmıştı.

*

**

Abelardo Martinez rengârenk çiçeklerle süslü bahçeyi seyretti. Karısı sessizce hıçkırıyordu. Hizmetkârlar eski bakanın Buick arabasının arkasında duran Station-Wagon'a valizleri taşıyorlardı. Saat on bir buçuktu. Uçağı dört buçukta kalkıyor-

144

du, ama formaliteler hayli uzun sürerdi. Ayrıca, Libertad Havaalanı'na gitmek bir saat alıyordu. İki koruma görevlisi siyah gözlükleri, silahla şişmiş cepleriyle, arabanın arka tarafında dikiliyorlardı. Martinez'in Uzi'si, Buick'in arka koltuğundaydı. Malko'nun elini sıkarak:

— İyi şanslar, senyor! dedi. Tanrı yardımcınız olsun. Bu kadar inatçı olmayın, daha gençsiniz. İşte, Miami'deki telefon numaram. Bu işin sonunu bildirirseniz memnun olurum. Size yardım etmek isterdim ama...

Yeğenin ölümünden Malko'yu sorumlu tutan Bayan Martinez ters ters bakarak kocasını arabaya doğru itti. Malko, Buick'a binişlerini ve iki arabanın San Benito'nun ıssız sokaklarında uzaklaşmasını izledi.

*

**

İki araba Autopista Sur'un devamı olan Montserrat Caddesi'nde ağır ağır ilerliyordu. Terkettiği kenti seyreden yaşlı adamın gözleri doldu. Muhafızlardan biri arabayı kullanıyor, diğeri de yanında oturuyordu. Station-VWagon şoföründe ise yivli bir av tüfeğı vardı. Başkanlık Sarayı'nın bulunduğu tepenin eteklerini çevreleyen Avenida Los Diplomaticos'a saptılar. Buradan yol ikiye ayrılıyordu ve sola sapmaları gerekiyordu. Sağ taraftaki yolda bir kamyon belirdi.

"Stop" işaretine aldırmaksızın iki arabanın yolunu kesti. Martinez'in şoförü çarpışmamak için frene bastı.

Kamyon şoförü yolun ortasında durmuş el, kol işaretleri yapıyordu.

— Sakın tartışmayın! dedi Martinez. Arkasından dolanın!

Şoför emre uydu. Hareket etmek üzereyken

145

arkalarından başka bir araba onları sıkıştırdı. Bu kez, Abelardo Martinez durumu anladı.

- Dikkat!

Şoför de anlamıştı. Belindeki Colt'u çekerek dışarı fırladı. Arkasından da diğeri muhafız. Kendilerini kısıtıran arabanın açık penceresinden makineli tüfekli bir yaylım ateşi açıldı. Kurşunların yarısı şoförü buldu. Zavallı ateş edecek zaman bile bulamadı.

Martinez, karısının engellemesine aldırmayarak Uzi'yi kaptığı gibi dövüğe katıldı. Station-Wagon'un şoförü de dışarı fırlamıştı. Tüfeğirideki iki kurşunu kamyon şoförüne sıktı. Adam direksiyona

yığıldı kaldı. . *

Dövüş, saldırıya uğrayanların lehine dönmek üzereyken, Başkanlık Sarayı'nın çimlerini kesmekte olan birçok bahçıvan ellerindeki makasları yere bırakarak birer G 3 ile doğruldular. Nişan bile almaya gerek görmeden eski bakanın arabasını bir cehennem ateşiyle taradılar. Bir anda iki yüzden fazla kurşun boşaltmışlardı. Buna kimse dayanamazdı. Martinez son bir kez daha tetiğe bastı ve camları tuz buz olmuş Buick'a çarparak yere yığıldı. İkinci muhafız silahını kullanamadan delik deşik olmuştu.

Birkaç saniye süren sessizlik, değiştirilen şarjör gürültüleriyle bozuldu. Sonra arabanın ve cesetlerin üzerine tekrar ateş edildi.

İkinci arabanın şoförü tüfeğini atıp, koşarak kaçmaya başladı. Buick'in içinde Bayan Martinez başından ve vücudundan birçok isabet almış ve koltuğa cansız yıkılmıştı.

Bir korna sesi duyuldu. Ortaya bir zırhlı araba çıktı. Sahte bahçıvanlar arabaya doğru koşup içeri atladılar. Araba geri döndü ve San Marcos yönüne doğru uzaklaştı.

146

*

**

Malko, Camino Real'e girerken, dışarı çıkan bir grup gazeteciye rastladı. Aralarında Peter Reynolds da vardı.

— Ne oluyor?

— Bir saldırı olmuş! diye bağırdı fotoğrafçı.

Abelardo Martinez'i öldürmüşler...

Malko'nun arabasına atlayıp, konvoyun peşine takılmaktan başka çaresi yoktu. Saldırı yerine geldiklerinde her şey olduğu gibi yerli yerindeydi.

Cesetlerin üzerinde sinekler uçuşuyordu. Polis arabası olay yerine yeni gelmişti. Bir düzine meraklı, cesetleri seyrediyordu. Yüzlerinde en ufak bir duygu belirtisi yoktu. Station-Wagon'un şoförü bu arada ortaya çıktı ve olup biteni anlattı. Malko dinliyordu.

Enrico Chacon "sözüne" sadık kalmıştı, hem de akıl almaz bir vahşetle.

Avusturyalı arabasına bindi. Taşdığı Python, hatta Ingram bu dehşet tüccarlarının karşısında komik bir oyuncak kalıyordu. Böyle bir şeye hiç tanık olmamıştı. Burada makineli tüfek kullanmak tabanca kullanmaktan farksızdı. Olay, tam bir askeri harekâttı. Biriken çocuklar yerdeki boş kovanları topluyordu. Polisin umurunda bile değildi olay. İki memur cesetlerin karşısına geçmiş sigara içiyordu. Olay her zamanki gibi basit bir biçimde verilecekti: "Silahlı bir grubun saldırısı. Nedeni bilinmiyor."

*

**

Malko'nun geldiğinden bu yana Camino Real ilk kez olarak eğlenceli bir görünüme bürünmüştü.

Otelin gece kulübünde çalan İtalyan orkestrasının müziği giriş katından bile duyuluyordu. Bar her

147

zamanki gibi otel müşterisi olmayanlar tarafından istila edilmişti. Cumartesi akşamları burası, San Salvador'da bomba yemeden eğlenilebilecek ender yerlerden biriydi. İç savaş hafta sonları oldu mu, duruyordu. Aralıksız gelen iyi giyimli çiftler kulübe girer girmez kendilerini tekilaya vuruyorlardı. Karmaşık saç modelleri yaptırmış hanımların hatlarını gizleyen bol etekli giysilerine karşılık, erkekler vücutlarına oturan kostümler giymişlerdi. Barın tam karşısında bir masa seçmiş olan Malko can sıkıntısını önündeki Margarita ile gidermeye çalışıyordu.

Chris Jones ile Milton Brabeck'in iki saat önce burada olmaları gerekiyordu. Havaalanına telefon etmiş ve TACA uçağının teknik arıza nedeniyle Belize'de beklediğini öğrenmişti. Gecikmenin ne kadar süreceğini bilmiyorlardı. Maria Luisa ise yarım saat içinde burada olurdu.

Birden, lobiden salona Peter Reynolds girdi. Yanında, aynı biçimde giyinmiş bıyıklı üç kişi vardı. İriyarı, siyah saçlı, beyaz takım elbiseli, göbekli kişilerdi. İçlerinden yalnız biri diğerlerinden farklıydı. Kemerinden bir 45'liğin kabzası görünüyordu. Peter Reynolds, Malko'ya yaklaştı. Çakırkeyif olduğu belliydi.

— Size dostlarımı tanıtayım, dedi. Kasaba polisinden arkadaşlar. Yaptığım röportajda çok yardımcı oldular. Sert görüşlerine rağmen çok sevimli olabilirler. Özellikle canlarını sıkın olmazsa...

Üç adam "Dalton Kardeşler" gibi hareketsiz duruyorlardı. Fotoğrafçı, Malko'nun kahve çiftliği almaya geldiğini söylediğinde olan oldu. Malko üç dakika içinde kendini bara tünemiş buldu. Adamlar dostça sırtına her vuruşta içi dışına çıkıyordu...

148

Bıyıklı üç polis, Malko'nun şerefine Margaritaları bırakıp Gaston de Lagrange ısmarladılar. Orkestra gürültüyü daha da artırmak istercesine tekrar müziğe başladı. Reynolds, Malko'nun yanından sıyrılarak adamlardan birine Avrupa'yı anlatmaya koyuldu. Sonra Malko'ya dönerek:

— Sevimli tipler değil mi? dedi. İçki içip kadınla yatmak için haftada bir kez San Salvador'a iniyorlar. Geri kalan zamanlarını solcu öldürmekle geçirirlermiş.

Adamların başka bir işe yaramadıkları belliydi... İçlerinden biri yanlarından geçen garson kızı kolundan yakaladı ve kulağına bir şeyler söyledi. Kız gülerken uzaklaşırken bu kez elini kızın kalçasına indirdi. Bu hareketi diğer ikisinin kahkahalarla gülmesine yol açtı. Üç dakika sonra aynı kız, 20 colon karşılığında, bıyıklıların en uzun boylusuyla dansa kalktı. Adam daha üçüncü adımda kolunu dirseğine kadar etekliğinden içeri daldırmıştı. Kız

ise bundan hoşlanmışsa benziyordu.
Malko başını uzatarak giriş kapısını kontrol etti.
Görünürde ne goriller vardı, ne de Maria Luisa.
Python belinde ağırlık yapmaya başlamıştı. Üç bıyıklı, otelin tüm içkilerini bitirmeye niyetli görünüyordular.
Malko Moet-Chandon şampanyaya atıldığında kapıda beliren silütle soluğu kesilir gibi oldu.
Yüksek ökçeli ayakkabıları, yerlerinden fırlayacakmış gibi duran göğüsleriyle enfesti.
Diz kapaklarının hemen üstünde biten siyah etekliğinin iki yanında yer alan yırtmaç, düğmelerle iliklenmişti.
Malko'nun sağında duran bıyıklı, kiliseleri temelinden yıkacak açık saçık bir laf attı. Diğer ikisi sessiz bakakalmıştı... Maria Luisa'nın Malko'nun

149

yanına gelip de bir kolunu boynuna dolayarak onu öptüğünü gördüklerinde daha da şaşırdılar.
— Vay anasına be! dedi biri diğerine.
Öteki tek kelime etmeden belinden, kabzası işlemeli tabancasını çekti ve havaya ateş etmeye başladı. Halk kaçtı şana kadar şarjörü boşaltmıştı bile... Tavan alçılarının yere düşmesi bittiğinde barmen adamı daha nazik olmaya davet etti. Diğer bir adım öne çıkarak, Maria Luisa'nın önünde eğildi.
— Senyorita, iyi akşamlar!
Maria Luisa en kibar tavrıyla:
— İyi akşamlar, diye karşılık verdi.
Salvadorlu, barmenin hâlâ arkasında durduğunu görünce silahın namlusunu adamın ağzına dayadı. Barmen korkuyla tezgâhın arkasına kaçtı. Sonra, Malko'yu omuzlarından tutarak genç kıza eğildi.
— Senyorita! Güzelliğinizin şerefine bir şişe şampanya ikram etmeme izin verin. Adınızı öğrenebilir miyim?

— Maria Luisa Salgado.
Salvadorlu gözleriyle yiyordu genç kıızı. Tabancasına dolu bir şarjör taktı. Malko farketmeden Maria Luisa'yı izliyordu. Elindeki küçük gece çantasına ya da üzerine, silah saklamış olamazdı. Demek ki, tehlike başka yönden gelecekti. Üzerindeki giysinin tek anlamı vardı: Ne yapıp yapıp Malko'yu yatağa çekmek.
İşte temkinli olması gereken o andı.
Başlarında dikili duran yabaninin ısmarladığı şampanya geldi. Ondan sonra da konuşmaları bir türlü mümkün olmadı. Peter Reynolds da durmadan içiyordu. İki şişe şampanyadan sonra, Maria Luisa'yı müzikli lokantaya doğru çekmek fırsatını buldu.

150

— Arkadaşlarımız çok sevimli, dedi genç kız.
— Biraz gürültücüler!
Maria Luisa güldü,

— Burada böyledir. Hele bir kadından hoşkınıldığında. Salonun en sakın köşesine oturdular. Malko dışarı çıkmadıklarına pek memnundu. Otelde tehlike sınırlı kalmaya mahkûmdu. Maria Luisa ilgiyle onu izliyordu.

— Geçen akşama göre daha genç görünüyorsunuz, dedi. Işıktan olsa gerek. San Salvador'da ne yapıyorsunuz?

Gözlerinde samimi bir merak ifadesi vardı. Yalancılık Olimpiyadı'nda altın madalyaya aday olabilirdi. San Salvador'da ne yaptığını pekâlâ biliyordu.

— Kahve işi, dedi Malko. Toprak satın almak istiyorum. Bay Martinez'in çiftliklerini alacaktım, ama zavallı öldürüldü.

— Öldürüldü mü? diye bağırdı genç kız. Bu çok korkunç!

Heyecanı samimi gibiydi. Çantasından bir şey çıkarıp burnuna çekti: Kokaindi bu. Malko dikkatle onu izliyordu.

— Yoksa Pilar'ın öldürüldüğünü de mi bilmiyorsunuz?

— Pilar mı? Olamaz! Ama niçin?..

Ya büyük bir oyuncuydu ya da sevgilisinin karıştırdığı halatlardan habersizdi. Malko, Pilar'ın niçin öldürüldüğünü anlattı.

— Size bu nedenle telefon edemedim. Numaranızı bana verecek zamanı olmadı.

— Anlıyorum, dedi Maria Luisa duygusuz bir sesle.

Malko doğrudan saldırıya geçmeye karar verdi.
151

— Sevgiliniz gitti mi? diye sordu. Çok kıskanç olduğumu sanıyordum.

— Öyledir, dedi genç kız. Ama telefonda da söyledim ya, kavga ettik.

— Yani?

Gözlerini Malko'ya dikti.

— Yani bu geceyi sizinle geçireceğim. Tabii, bu duyguyu bende yaratabilirseniz.

Bundan daha açık seçik konuşamazdı. Malko elini tuttu.

Bluzunun önünden göğüslerinin dörtte üçü görünüyordu. Nefis bir dişiydi. Tırnaklarının uzunluğu bir santime yakındı. Etili kırmızı dudakları insanda tuhaf duygular uyandırıyordu.

— Beni niye seçtiniz?

— Gerçek şu, dedi, artık fikirlerimi değiştirdim. Tanıdıklarımın bütünüyle farklı biri olsun istedim. Düş kurmaya ihtiyacım var. Bana sevişme isteği veriyorsunuz. Oh, bu müziği çok severim...

Malko kalktı; birlikte piste çıktılar. Kollarını boynuna dolayarak tırnaklarını ensesine geçirdi. Dudakları dudaklarına değer gibiydi. Bir ara, geri çekildi genç kız.

— Bakıyorum, ülke alışkanlıklarını çabuk kapmışsınız... Silahlısınız...

— Şu birkaç günde gördüklerimden sonra silah taşımak hiç de bir lüks değil.

Tekrar sarılıp dansa devam ettiler. Maria Luisa

düzenli bir biçimde yanlamasına hareket ederek
Malko'yu tahrik ediyordu. Davranışının sonucunu
kabullenmiş gibiydi. Malko daha fazla dayanamadı.
— Pistin ortasında mı sevişeceğiz?
Üzerindeki eteklikle hiç de güç değildi bu.
Düğümleri çözmek yeterliydi.

152

Maria Luisa gülümsedi.
— Bağışlayın. Ülke geleneklerinden biri de budur.
Erkekler işi üç dakikada bitirirler. Sizinle sanırım
daha başka olacak.
Malko ne yapacağım bilmiyordu. Maria Luisa'nın
davranışı son derece içtendi... Ya gerçekten
Chacon'la kavga etmişse? Bir yabancıyla yatmak
istememez miydi? Üstelik, Maria Luisa gibi macera
düşkünü kadınların hoşlanacağı bir tipi vardı.
Tehlikenin nerede olduğunu bir türlü kestiremiyordu.
Odasına çıktıklarında ne olabilirdi ki?..
Chris ile Milton hâlâ görünürde yoktu. Dans
arasında Malko garsondan havaalanına telefon etmesini
istedi. Çocuk beş dakika sonra dönüp gelerek
telefonun cevap vermediğini bildirdi. Bu durumda
goriller ancak ertesi sabah gelebilirlerdi...
Bu arada bıyıklı üç kasaba polisi lokantanın
kapısında belirdi. Yürüyüşlerinden kafayı iyice
buldukları belliydi. Malko'ya el salladıktan sonra
komşu masaya oturdular. Tango yerini hareketli
bir sambaya bırakmıştı. Maria Luisa ayağa kalkarak
Malko'nun birkaç metre ötesinde göbek dansı
yapar gibi kıvrılmaya başladı. Ağır hareketlerle
etekliğinin düğümlerini çözerek, daha seksi bir görünüme
büründü. Kolları havada, yırtmacın ortaya
koyduğu uzun bacaklarıyla devamlı hareket halindeydi.
Yüzünde bile cinsellik vardı. Göğüslerinin
birleştiği çizgide ter tanecikleri belirmiş, kalçalarına
yapışan etekliği hatlarını olduğu gibi ortaya
koyuyordu. Sambanın sonunda masalanna
döndüler. Oturmak üzereyken bir ses duyuldu.
— Maria Luisa!

Malko döndü. Bıyıklılardan uzun boylu olanı
masalarına gelmiş, gözlerim genç kızın göğsüne
dikmiş duruyordu.

— Oturabilir miyim? diye sordu Malko'ya.

153

— Rica ederim, dedi Malko.
Hayır demek imkânsızdı. Diğer ikisi onları izleyerek
içmeye devam ediyorlardı. Orkestra hareketli
bir parça çalıyordu. Malko gerilimin artmak
üzere olduğunu sezdi. Barmenler özellikle başka
yönlere bakar gibiydiler. Çevrelerindeki müşteriler
yüksek sesle konuşmaya, yok yere kahkahalar
atmaya başlamışlardı.
Adam soluyarak, Papa'nın önüne ilk kez çıkmış
Afrikalı rahip gibi aval aval Maria Luisa'ya
bakıyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Nefesi,
sinekleri bir anda öldürecek derecede alkol kokuyordu.
Birden, elini uzatıp genç kızın bileğini
yakalayarak homurdandı.
— Onunla yukarı çıkmak istiyorum.

Tam bir genelev ağzı. Genç kız başını öne eğdi.
Malko gülümsemeye çalışarak:
— Bayanın fikrini almak yerinde olur sanırım,
dedi.

Adam oralı olmadı. Sesini biraz daha sertleştirerek:
— Bayan değil bu, dedi, sürtüğün teki. Nasıl
dans ettiğini gördüm. Onu istiyorum...
İş tatsızlaşmıştı. Sarhoş adama laf anlatmak
güçtü. Malko ilk iş olarak kızı oradan uzaklaştırmayı
düşündü. Cebinden oda anahtarını çıkarıp
Maria Luisa'ya uzattı.

— Ben dostumuzla görüşürken siz odamda
bekler misiniz?
Gereksiz hareket. Adam kızın bileğini bırakarak
anahtarı kaptı ve gülümseyerek:
— Çok teşekkürler, gringo! dedi. Haydi, geliyor
musun yavrum?

Gözünü Maria Luisa'dan ayırmıyordu.
— Bu imkânsız, dedi Malko.
Adam dişlerinin arasından bir şeyler mırıldan-

154
di. Sonra bir sarhoştan beklenmeyecek ani bir hareketle
tabancasını çekerek başparmağıyla horozu
kaldırdı ve namluyu Malko'ya çevirdi.
— Söyle ona, benimle gelsin... Yoksa beynini
dağıtırim. *

Malko karşısındaki kanlı gözlere baktı. Belindeki
Python'u çekene kadar diğeri beynini kurşun
la doldururdu. Yapılacak tek şey Maria Luisa'yı efendice
ona teslim etmektir. Gerçi bu davranış hoş olmazdı,
ama sonuçta ona ait bir kadın değildi Maria
Luisa...

Genç kız ani bir hareketle adamın yüzüne tükürerek
bağırıldı:

— Buradan bir yere kıvıldamam.
Aynı anda Malko'nun kafasında bir şimşek
çaktı. Tanık olduğu bu olay başarıyla oynanan bir
oyundan başka bir şey değildi. Karşısındaki
adam, Latin Amerika'da geçerli eşsiz bir nedenle
onu öldürmek için orada bulunuyordu.
— Haydi, diye üsteledi adam. Benimle gelecek
mi, yoksa geberteyim mi seni?
Malko'nun seçeneği yoktu. Kızı korumaya
kalksa öldürülecekti...

155

XIV. BOLUM

Kanlı gözlerinden kötülük fişkırın adam silahı
biraz daha Malko'ya yaklaştırdı.

— Konuşsana ulan! Üçe kadar sayacağım...

Malko yardım arar gibi çevresine bakındı.

Barmenler ortalıktan toz olmuşlardı. Masalarda
oturan çiftler ise sevişir gibi bir tavır takınmışlardı.
Orkestra gürültülü müziğine devam ediyordu.

Yardıma gelecek kimse yoktu çevrede. Rakibinin
yanlış bir hareketine meydan vermemek için ellerini
usulca masanın üstüne koydu. Adam ani bir hareketle
ayağa fırladı.

Diğer iki arkadaşı gülerek onları izliyordu.

Muhtemelen barmenlerden birinin haber verdiği
Camino Real'in müdürü salona girdiğinde adamlardan
biri yerinden fırlayarak yolunu kesti. Malko
tam köşeye kısıtılmıştı.

Sapsarı kesilmiş olan Maria Luisa hiç konuşmuyordu.
Bir süre sessizlik oldu, sonra adam genç
kızın kolunu yakaladı.

— Ha benimle yatmışsın, ha gringoyla... Hepimiz
erkeğiz işte!

Maria Luisa mecburen yavaşça doğruldu.
Malko da doğruldu. Bu arada silahı gömleğinin altında
bir şişkinlik yapmıştı. Karşısındaki namlu
hemen ona döndü. Adam belki sarhoştı, ama ne

157
yaptığını biliyordu. Gözlerini Malko'dan ayırmadan
omuzunun üstünden arkadaşına bağırdı:

— Hey Luis, gringo silahlı!..

Luis denen herif masanın çevresini dolanarak
geldi, Malko'nun belindeki Python'u alıp koltuğunun
altına attı ve gidip yerine oturdu. Malko'nun
son şansı da uçup gitmişti. Silahlı adam genç kıızı
kolundan çekerek:

— Haydi bakalım, yavru! Göster numaranı.
İşimiz bitince birlikte şampanya içeceğiz. Aksi
halde gringonun beynini dağıtırım.

Maria Luisa suratına tükürdü. Adam sapsarı
kesildi.

— Senin sürtük yaşamını istemiyor anlaşılın!

Malko kâbus yaşar gibiydi. Adamın üzerine
atıldığı an kurşunu yiyeceğini biliyordu.

— Artık sabırsızlanmaya başlıyorum, dedi
adam.

Malko cevap vermek için ağzını açmak üzereyken
lokantadan içeri giren bir gölge farkettili. Kısa
saçları, mavi gözleri ve kısa kollu gömleğiyle Chris
Jones'tu bu. Neyse ki, silahlı adam kapıya yan duruyordu.
Bu da Amerikalının olup biteni anlamasına
yetti. İleri doğru bir adım attı ve aynı anda
Salvadorlulardan biri yolunu kesti.

Chris Jones kuzu gibi durdu. Milton Brabeck'i
beklediği belliydi. Gerçekten de birkaç saniye sonra
Milton girdi içeri... Salvadorlu o an bunların
rasgele müşteriler olmadıklarını anladı ve belinden
silahını çekmek gibi bir ihtiyatsızlık yaptı. Tabancanın
kabzasını yakaladığı anda bileğinin men*
gene gibi bir el tarafından tutulduğunu hissettili.
Sonra irileşen gözleriyle bileğinin döndüğünü ve
büyük bir acıyla kırıldığını gördü. Parmakları açıldı
ve 45'lik sessizce yere, halının üstüne düştü. Bu
arada midesine yediği yumrukla iki kat oldu.

158

Diğer Salvadorlu arkadaşına yardım amacıyla
Milton Brabeck'in üstüne saldırdı. Ama hedefine
varamadı. Chris Jones'un boğazında patlayan ani
karate darbesiyle sudan çıkmış balık gibi ağzı açık
kaldı. Aynı anda midesinde hissettiği ikinci bir
darbeyle öğürerek iki büklüm oldu. Milton Brabeck
hiç acımadı. Elinin kenarıyla ensesine sert bir
vuruş yaparak adamı yere uzatıp, gösteriyi tamamladı.
Bu olay orkestrayı daha da hareketlendirdi.
Müzik daha bir gürültülü oldu.

Malko karşısındaki silahlının dikkatini üzerinde

tutmak için onu oyalamaya çalıştı:

— Bu senyoritanın sizinle gitmesini kabul ediyorum, yalnız bir şartla...

Malko sözünü bitirecek zaman bulamadı. Aynı anda karşısındaki herif sarsıldı ve şaşkınlıkla tabancasının uçup gittiği elinde açılan deliğe bakakaldı.

Daha ne olduğunu anlamaya fırsat kalmadan Chris Jones'un silahı ağzının üstüne indi.

Herif dudaklarının patladığını, dişlerinin kırıldığını hissetti. Ağızdaki kanları tükürerek duvara doğru geriledi. Saldırmaya hazırlanıyordu. Fakat birden Chris Jones'un elindeki 357 Magnum'un üzerine çevrili iri deliğini farkettiler.

— Bir milim kıyıldarsan, beynini duvardan toplarlar!

Salvadorlu belki İngilizce bilmiyordu, ama ne söylendiğini pekâlâ anlamıştı. Birkaç saniye süresince hiç kıyıdamadan gücünü ölçtü. Arkadaşları hâlâ yerdeydi ve barmenler yavaş yavaş salona geri dönmeye başlamışlardı. İki gringoya gelince, ellerindeki silahlarla tango yapan dansörler kadar rahattılar.

Birden, gürültülü bir kahkaha atarak kollarını açıp Malko'ya doğru ilerledi.

159

— Amigo! Bütün bunlar şakaydı.

Bu samimi hareketi Chris Jones'un midesine savurduğu tekmeyle yarım kaldı. İki kat olan herif sendeleyerek bara kadar gitti. Chris yerden adamın 45'liğini, Malko'nun Python'unu aldı ve masanın üzerine koydu. Bembeyaz kesilen Maria Luisa koltuğa çökmüştü...

Chris Jones barmene işaret etti. Adam hemen koşarak yanlarına geldi.

— Eğer beş dakika içinde bu üç ayıyı buradan yok etmezseniz arkadaşımınla birlikte rasgele çevreye ateş edeceğiz... Bu da çok tehlikeli olabilir...

Şimdi bize bir şişe JB viski ve bol buz getir.

— Derhal efendim, dedi barmen.

Otuz saniye sonra bir yığın garson, yerde yatan üç adamı sürükleyerek dışarı çıkarıyordu. Chris Jones gülümseyerek Maria Luisa'ya döndü.

— Adınızı bilmiyorum bayan, ama Prens Malko'nun iyi niyetli biri olduğundan hiç kuşku olmamıştır. Size saygısızlık eden bu serserilere karşı onun kadar sabırlı olamadık biz.

— İyi yaptınız, dedi Malko. Tam zamanında yetiştiniz. Sizden umudu kesmiştim. Ne oldu?

— O namussuz uçağın Belize'de bozulacağı tuttu, dedi Milton. Belize'ye hiç gittiniz mi? Berbat bir yer. Tek tutarlı yanı, İngilizce konuşulması.

O da olmasa insan çıldırır. Üç saat orada süründük.

Buraya geldiğimizde sizi sorduk. Garsonun biri başınızın dertte olduğunu söyledi. Biz de smokinlerimizi giymeden içeri dalmak zorunda kaldık...

— Yerinde hareket etmişsiniz, dedi Malko.

— Karnımız aç, dedi Chris. Burada yenecek bir şey var mı?

— Biftek bulunur, dedi Malko. Size ısmarlayayım.
Biz de yukarı çıkıp, biraz dinlenecektik.

160

Maria Luisa bu akşam çok heyecanlandı.
Python'u beline soktuktan sonra ayağa kalktı.
Akıllı başına gelmiş, kendisini öldürmek isteyenlerle
işbirliği yapan genç kıza ufak bir oyun oynamaya
karar vermişti. Maria Luisa'yi hafifçe iterek
ilerledi.

Lobiye çıktıklarında Malko, Maria Luisa'nın
koluna girerek asansöre doğru sürükledi onu. Genç
kız buz gibi bir ifadeyle ona baktı.

— Nereye gidiyoruz?

Malko alaylı bir tonla cevap verdi:

— Geceyi arzuladığımız gibi bitirmeye gidiyoruz.

Umarım bu olay duygularınızı köreltmemiştir.

Belki de gerçekten bir şakaydı...

-i- Size yardım eden o adamlar kimdi? diye
sordu Maria Luisa. Katile benziyorlardı ve silahlıydılar.

— Onlar da kahve işinde. Fakat çok temkinlidirler.

Düğmeye bastı. Asansörün kapısı açıldı.

— Eve dönmek istiyorum, dedi genç kız. Çok
yorgunum.

Malko gülümsedi.

— Artık beni beğenmiyor musunuz? Oysa hoşlandığınızı
söylemiştiniz.

— Beğeniyorum tabii... Fakat bu akşam kendimi
pek iyi hissetmiyorum. Çok korktum. Yarın...

Maria Luisa soğukkanlılığını yeniden elde etmiş
ve rolünü oynamaya başlamıştı. Malko kolunu
beline dolayarak asansöre çekti onu. Genç kızın
karşı koyacak fırsatı olmadı. Kapılar kapanmıştı.

— Benim yarını bekleyecek halim yok, dedi
Malko. Yarına kadar ne olacağımız belli mi? Eve
dönmenize izin veremeyeceğim kadar güzelsiniz.

Genç kıızı kendine doğru çekti, fakat diğeri
ateşe değmiş gibi geriledi.

161

— Bırakın beni! Sizi istemiyorum.

Asansör durdu. Malko kızın kımıldamasına
meydan vermeden kolundan çekip koridora çıkardı.

— Bırakın beni. Sizinle yatmak istemiyorum,
anlamıyor musunuz? Zorla ırzıma geçecek değilsiniz
ya?

— Neden olmasın? dedi Malko.

Malko gerçekten istiyordu onu. Kendini tehlikede
hissettiği her olaydan sonra sevişmek isterdi.
Kendisine oyun oynayan bu dilberi ne diye bırakacaktı?
Kolundan tutup odasına doğru sürükledi.

Genç kız debeleniyor, ama olanlara bir türlü
inanamıyordu. Malko işi sağlama bağlamak için
kızı patates çuvalı gibi omuzladı. Maria boş yere
tekme atmaya çalıştı.

Malko anahtarı çıkarıp kapıyı açtı, içeri girdi
ve kıızı yatağın üstüne attı.

Maria deli gibi üzerine saldırdıysa da Malko
bileklerini yakaladı. Tekmeliyor, ısırmaya çalışıyordu.

— Bırakın gideyim, yoksa polis çağırırım, diye

bağırды.

— Gitmeyeceksiniz ve polis de çağırılmayacaksınız, dedi Malko sakın bir sesle. Daha önce kararlaştırdığımız gibi sevişeceğiz.

Avusturyalı, kadınlara zorla sahip olunan çağı çoktan aşmıştı, ama bir oyunla canına kasteden adama ve bu işte ona yardımcı olan kadına bir ders vermek istiyordu.

Maria yumruklarını sıkarak nefret dolu bir ifadeyle Malko'ya yaklaştı. Diğeri elini uzattığında bağırды:

— Bana dokunursanız sizi öldürürüm.

Malko bileğini yakalayarak ters çevirdi ve yüzükoyun tekrar yatağa itti. Sonra, kızın çılgınlıkları-

162

na ve tehditlerine aldırmaşızın etekliğinin yan tarafındaki bütün düğmeleri çözdü ve kızın ayağa kalkması için geri çekildi.

Maria Luisa, Malko'nun hesapladığı gibi, etekliğini yatağın üzerinde bırakarak kapıya doğru fırladı. Neden sonra, üzerinde sadece dantelli siyah külotunun bulunduğunu farketti. Donmuş gibi kalakaldı. Malko yeniden yaklaştı. Ani bir hareketle, arkadan bağlı bluzun düğümünü çözdü...

Bluz açıldı ve iri dik göğüsleri ortaya çıktı.

Bu nefis çıplak vücut Malko'nun aklını başından aldı. Genç kız tekrar saldırdı ve bu kez birlikte yatağa düştüler. Malko'nun gömleği parçalanmış,

Maria Luisa ter içinde kalmıştı.

Sonunda Malko kızın karnına ata biner gibi oturup bileklerini yakaladı. Bir süre göz göze kaldılar.

Genç kız bu kez yumuşak bir sesle:

— Malko, dedi, beni çok arzuladığınızı biliyorum.

Dediğim gibi ben de sizi beğeniyorum. Fakat bu akşamki olay beni allak bullak etti. Bu durumda sevişemem. Yarın buluşuruz. Sizi gerçekten çok beğeniyorum.

Dediklerini ispatlamak istercesine başını uzatıp, Malko'yu öptü. Malko yana kayarak kızın yanına uzandı ve külotunu tutup aşağı sıyırdı.

— Ne yapıyorsunuz? diye haykırdı Maria Luisa.

— Sizi soyuyorum, dedi Malko.

Külotu çekmeye devam ederken dantelin yırtılan sesi duyuldu. Maria tekrar debelenmeye başladı.

Başta çıkamayacağını anlayınca yine siyasete başvurdu.

— Delisiniz siz!

— Hayır, dedi Malko. İntikam alıyorum. Beni bir oyunla öldürmeye kalktınız. Arkadaşlarım gelmeseydi ölmüştüm. Bunu sevgiliniz Enrico Cha-

163

con'a yardım etmek için yaptınız. Şu sırada teşekkür etmek ve sevişmek için sizi bekliyordur. Beklesin...

Yaptığınızı ödeyeceksiniz. Sizi öldürebilirdim, fakat bana ölüm tuzağı hazırlayan bu bedenden başka türlü faydalanacağım... Her tehlikenin bir bedeli vardır...

Bu kez genç kız tartışmadı. Sadece:

— Bana dokunursanız sizi öldürür, dedi. Sizle birlikte beni de öldürecektir. Onu tanımıyorsunuz...

— Tanımaya başladım artık. Benim için bir şey farketmiyor... Zaten beni öldürmek istiyordu. Şimdi bunun için bir nedeni daha var. Size gelince, öldürmesi haksızlık olur. Çünkü bu olaya sizi o attı. Neyse, bütün bunlar sizin sorunuzuz...

Maria yeniden çırpınmaya başladı. Malko belinden kemerini çıkartıp, kızın ellerini arkasına bağladı. Sonra gömleğinden arta kalan parçalarla da ayak bileklerini karyolanın iki ayağına bağlayarak bacaklarının açılmasını sağladı. Maria boş yere doğrulmaya çalıştı; terbiye edilen vahşi at gibi debelendi. Malko bu arada bileklerini çözdü ve on dakikalık bir uğraştan sonra kan ter içinde kızın kollarını karyolanın diğer iki demirine bağlamayı başardı. Çarmıha gerilmiş gibi, yüzükoyun yatan Maria Luisa artık emrindeydi. Genç kız hıçkırarak söylendi:

— Vahşilik bu! Bir kadının ırzına geçmek kadar adi bir şey yoktur.

Malko bu mücadeleden yorgun düşmüştü. Maria hayli güçlüydü. Yanına uzanıp dinlendi. Genç kız hâlâ küfrediyor, kendisine dokunduğu takdirde başına gelecek felaketleri sayıp döküyordu. Malko işaret parmağını kızın ensesine dokundurarak ağır bir hareketle belkemiği boyunca aşağı doğru kaydırıldı. Parmağı kalçalarının birleştiği

164 çizgiye geldiğinde genç kız kıpkırmızı kesilerek elinde olmadan kalçalarını hafifçe dikti, sonra bu hareketinin daha tahrik edici olabileceğini düşünerek tekrar dümdüz yattı.

— Bu akşam yaşadığım tehlikenin ödülü sizsiniz, dedi Malko.

— Enrico sizi parça parça edecek, diye fısıldadı Maria. Sizi köpeklerime yedireceğim. Sizi... Aniden sustu. Malko bacaklarının arasını okşamaya başlamıştı. Genç kızın kendini bırakmamak için çaba harcadığı belliydi. Başını çevirerek sordu:

— Bana sahip olmayacaksınız, değil mi? Bunu istemiyorum.

"Irza geçmek" terimini kullanmamıştı.

Malko cevap vermeksizin gülümsedi. Eli hâlâ bacaklarının arasındaydı. Diğer eliyle göğüslerini, kalçasını okşadı.

Erkeklerin tek düşü buydu işte!

Maria Luisa'm n kaskatı kesildiğini hissetti. Okşamalarına rağmen genç kızın bu işin sonunu getiremeyeceğini anlıyordu. Bunca heyecan ve ırza geçme girişiminin getirdiği ani bir yorgunluk duydu. Ellerin hareketi yavaşladı, sonra farkına varmadan uykuya daldı.

*

**

Malko gecenin bir vaktinde cinsel bir gerilimle uyandı. Birkaç saniye yanındakinin kim olduğunu

düşündü. Uykusunda cinsel duygularını uyandıran genç kızın sıcak vücudu olmuştu. Malko hiç kımıldamadan elini Maria'nın bedeninde dolaştırarak okşamaya başladı. Genç kız da buna karşılık vermiş, kalçalarını oynatmaya başlamıştı Zamanla hareketleri gitgide daha da hızlandı. El ve ayak bileklerinin bağlı olması daha tahrik ediciydi. Mal-165

ko döndü ve dizlerinin üzerine doğrularak kızın bacakları arasına geçti ve ta başından beri düşündüğü şeyi gerçekleştirdi.

— Alçak! Bırak beni! İstemiyorum... Nefret ediyorum senden...

Delice hareketler arasında bir "klak" sesi duyuldu. Ayak bileğini tutan bağlardan biri kopmuş, topuğuyla Malko'nun sırtına vurmaya başlamıştı. Böyle demesine rağmen onun da hareketleri hızlanmıştı. Sonunda, aynı anda zevkin doruğuna ulaştılar. Kızın sakın hali şaşırtıcıydı. Malko bağları çözdü. Oysa, alçak ve kırgın bir sesle:

— Kimse bana böyle davranmamıştı, dedi... Sizinle tekrar karşılaşmak isterim... Tırnaklarımla gözlerinizi oymak, sizi parça parça doğramak için. Korkmayın, Enrico sizi öldürmeyecek. Çünkü ölüm sizin için bir kurtuluş olur. Yakında görüşmek üzere, gringo!

Bir sıçrayışta yataktan atladı, göz açıp kapayıncaya kadar elbiselerini giydi ve kapıyı vurarak çıktı. Malko saate baktı. Dördü on geçiyordu. Gelecekte ne olursa olsun nefis bir gece geçirmişti.

Telefon çaldı. Açar açmaz Chris Jones'un sesiyle karşılaştı.

— Serenad bitti mi, Prens? Sizin durumunuzda olmayan zavallıları da düşünmelisiniz... Milton çığına döndü. Yerlerde sürünüyor. Ne gürültülerdi onlar? Ne yaptınız öyle?

— Bunlar ancak "Hatıralarım" adlı kitapta anlatabileceğim olaylar, dedi Malko. Sabaha görüşürüz.

*

**

Camino Real'den fırlayan Maria Luisa deli gibi koşmaya başladı. Bu saatte taksi bulamazdı, ama arabası otoparktaydı. On metre daha ilerledi-166

ğinde yanıp sönen bir far işaretiyle durdu. Kuytuda üç araba vardı: mavi bir Cadillac ve iki Amerikan arabası. Arabalardan bir sürü adam dışarı fırladı. Başlarında Enrico Chacon vardı. Maria Luisa ağlayarak kollarına atıldı. '

Kübalı kolunu beline dolayarak onu bir kenara çekti.

— Ne oldu?

— Gel, dedi Maria Luisa. Her şeyi anlatacağım. Ama yalnız sana!

Cadillac'a atlayıp hareket ettiler. Araba Avenida Los Heroes'ten aşağı doğru indi. Maria Luisa, Chacon'la göz göze gelmemeye gayret ederek başından geçenleri tek tek anlattı. En ince ayrıntılara

kadar. Enrico Chacon sessiz sedasız onu dinliyordu.
Son derece sakindi. Öykünün sonunda genç
kız bağırdı:
— Anlıyor musun, bana zorla sahip oldu! Tıpkı
bir orospu gibi!
Sevgilisini tahrik etmek için özellikle en adi
sözcükleri seçiyordu. Araba demir parmaklıklı bir
kapının önünde durdu. Kapı açıldı. İçeri girdiler.
Öfkeden deliye dönen Chacon kıpırdayamaz haldeydi.
Buz gibi bir sesle:
— Git yıkan, dedi.
Sonra bara gidip bir bardak tekila doldurdu
ve bir dikişte içti.
Şu anda duyduğu intikam hissi anlatılır gibi
değildi.

167

XV. BOLUM

Chris Jones, eleştiren ve kıskanan bir ifadeyle
Malko'yu süzdü. Sıcağa rağmen üzerine Milton
Brabeck gibi astarsız hafif bir ceket almıştı. Ancak
bu sayede üzerlerindeki silahları gizleyebiliyorlardı.
— Bu yaptıklarınız inanılacak gibi değil, Genç
hanım zevkten öylesine bağıriyordu ki...

— Chris! dedi Malko. Duyduğunuz sesler
zevkten değildi. Onun ırzına geçtim.
Geceki mücadeleden sonra kendini hâlâ yorgun
hissediordu.
Goril gözlerinin içine baktı.
— Benimle dalga geçiyorsunuz!
— Hiç de değil! O üç serseriyle beni oyuna getirip
öldürmeye gelmişlerdi Ben de cezalandırdım
onu!

— Cezalandırdınız mı?
— Öyle sayılır. Her neyse, kısaca oynadığı
oyunun karşılığını verdim diyelim.
— Bugün ne yapıyoruz? dedi Milton.

Malko cevap vermek üzereyken asansörden çıkan
Peter Reynolds'u gördü. Fotoğrafçı binbir
özür dileyerek Malko'ya yanaştı.

— Dün akşam için çok üzüldüm! Böyle olacağımı
hiç düşünmemiştim... Olayı daha sonra duy-

169

dum. Herifler canınızı sıkmış! Körkütük sarhoştular
zaten. Bu gibi adamlara karşı dikkatli olmalı.

— Bu iş sandığımız kadar basit değil, dedi M alko.
İyi planlanmış bir oyundu. Sizden de yararlandılar.
Onlarla nasıl tanıştınız?

— Bana telefon ettiler. Adlarını bile unutmuştum.
Üç hafta önce bir röportaj sırasında yardımcı
olmuşlardı. Bu tip heriflerle dalaşmam aslında.
Ama bizim meslekte herkesle iyi geçinmek gerekiyor.
Bakarsınız bir gün yine lazım olurlar. Neyse,
televizyonda beni içki içmeye davet ettiler, ben de kabul
ettim.

— Anlıyorum, dedi Mâlko.
Plan iyi düzenlenmişti. Özellikle adamların Malko'nun
barda bulunduğundan emin oldukları belliydi...
— Kentte nerede kaldıklarını biliyor musunuz?

Peter Reynolds başını salladı.

— Dediklerine göre San Francisco Mahallesi'nde bir çiftlik sahibinin evinde kalıyorlarmış. Fakat Chacon'la ilişkileri varsa, onu bilemem.

— Yine de araştırın, dedi Malko. Telefon numaraları sizde var mı?

— Elbette, dedi Reynolds. Fakat yeni bir felakete sebep olmak istemem. Zaten yeterince olay oldu.

— Adamların nerede olduğunu bulursanız bana büyük iyilik etmiş olursunuz. Chacon'un peşinde olduğumu unutmayın. O da benim peşimde. Dün akşamki kız sevgilisiydi. Bana onunla tuzak kurdu. Neyse ki, arkadaşlarım sayesinde kârlı çıkan ben oldum...

— Yattınız mı onunla? İzin verdi mi?

— Seçeneği yoktu. Buna savaş ganimeti der-

170

ler...

Peter Reynolds şaşkın ve kararsız, Malko'ya baktı.

— Ne düşündüğünüzü bilmiyorum, ama bir gün zamparalık yaparken beyninize kurşunu yiyeceksiniz.

Ben o adamları araştıracağım. Eğer bulursam adreslerini benden temin ettiğinizi söylemeyin.

Siz gideceksiniz, ama ben burada yaşıyorum.

— Söz, dedi Malko.

Otelden çıkmak üzereyken hoparlörden telefona çağrıldığını duydu. Parazite rağmen Rosa'nın sesini tanımakta güçlük çekmedi.

— Olanları duydum, dedi Rosa. Bravo! Çiftçileri öldüren o üç hergeleyi gebertmeliydiniz!

— Ben buraya adalet dağıtmaya gelmedim, dedi Malko. Araştırmalarınız bir sonuç verdi mi? Genç kızın "evet" dediğini duyunca da çok şaşırıldı.

Enrico Chacon'un günah çıkarttığı rahibi bulduk. Onun aracılığıyla o faşist köpeği bulup geberteceğiz.

— Şimdi neredesiniz?

— Hukuk Fakültesi'nde. Bugün sizi bulup rahibin adını vereceğim. Telefonda daha fazla açıklama yapamam. Dinleniyor olabilirsiniz. Adios!

Malko telefonu kapadı. Enrico Chacon gibi biri günah çıkartmaya gidebilir miydi? Gitse bile, hangi rahip cinayetlerini affedebilirdi? Rosa'nın hayal ürünü olmalıydı bu. Artık tek şansı Chacon'un harekete geçmesi ya da o üç eşkiyanın bulunmasıydı.

Adamların bulunması konusunda Reynolds'a pek güvenmiyordu. Boş yere kendini ne diye tehlikeye atacaktı?

*

**

171

Malko tatsız kalktı. Henüz kayda değer bir hareket yoktu. Ne Rosa görünmüş, ne de Reynolds ortaya çıkmıştı. Akşam yemeğini Paseo General Escalon'da sevimsiz bir lokantada yemişti. Pazar günleri San Salvador daha da sıkıcı oluyordu. Aşağı inmek üzereyken telefon çaldı. Peter

Reynolds idi.

— Galiba Rosa'nın başına bir iş gelmiş, dedi fotoğrafçı. FAPU'dan biri telefon etti.

— Ne olmuş?

— Bu Alanın cezası ülkede ne olsun istiyorsunuz? Bu sabah evden çıkarken haklamışlar. "Le Point" dergisinden bir arkadaşla oraya gidiyoruz.

— Ben de geliyorum, dedi Malko.

— Tamam!

Beş dakika sonra Malko lobide gorillerle buluşup, Toyota'ya atladı. Chris Jones kan ve ateşle yoğrulmuş kente şaşkın şaşkın bakıyordu. Ponderosa'dan arta kalanların önünden geçerken Milton ıslık çaldı.

— Herifler hiç de fena çalışmıyor!

Sonra, fotoğrafçının arabasını kaybetmemek için dikkatini yola çevirdi. San Salvador'un güneyine inerek Panamericana'ya, oradan kentin gecekondu semtlerine girdiler. Oradan, sık tropik bitki örtüsünün hakim olduğu bir tepeye tırmandılar. Mide bulandırıcı bir bataklık ortasında yükselen birkaç kulübe vardı. Ancak bir arabanın geçebileceği dar bir yola saptılar. Çevre görünümünün Vietnam'dan farkı yoktu.

İlerde ilk kulübenin çevresinde iki araba duruyordu.

Az ötede toplanmış bir meraklı kümesi vardı.

Peter Reynolds'un önderlik ettiği küçük grup yaya olarak o yöne doğru ilerledi.

Malko önce yüzü allak bullak olmuş yaşlı bir

172
kadınla ifadesiz birkaç meraklı farketti. Peter Reynolds kalabalığı yararak hendeklerden birine yöneldi. Yerde bir kadın ayakkabısı vardı. Ayakkabının biraz ötesinde de yarısı çamura gömülü bir bacak farkediliyordu.

Cesedin kokusuyla bataklığın kokusu birbirine karışmıştı. Çamura bulanmış bir çıkıntının üzerinde iri sinekler uçuşuyordu. Cesedin başı olmalıydı bu. Malko kendine hakim olmaya çalışarak yaklaştı. Etekliği kalçalarına kadar sıyrılmış, cesedin sağ eli kendini korur gibi havaya kalkmıştı. Tabanca hâlâ parmaklarının arasındaydı. Horoz açık kalmıştı. Bu da Rosa'nın saldırganlara ateş edebildiğini gösteriyordu.

Ama bir işe yaramamıştı bu.

Sırtı kan içindeydi. Peter Reynolds cesede yaklaştı. Gözleri açıldı. Fotoğrafçı parmağıyla kulağının arkasını işaret etti.

— Ensesine ateş etmişler, dedi.

Artık Rosa ne sevişebilecek, ne de mitinglere katılabilecekti. Dediği çıkmıştı. Silah elde, genç yaşta ölmüştü. Peter Reynolds fotoğraf çektikten sonra uzaklaştı.

Malko, Rosa'nın gözlerini kapamak için eğildiğinde genç kızın, yarısı vücudunun altında kalmış açık çantasını farketti. Çantayı alıp içine baktı: biraz para, makyaj malzemesi, bir şarjör, bir paket

Winston ve dörde katlanmış bir kâğıt. Kâğıdı açtı ve okuduğu kelimelerle yüreğinin ağzına geldiğini hissetti: "Peder Batista, Los Martires Kilisesi." Kâğıdı katlayıp cebine attı. Sonra, çevredeki meraklıların yüzlerini inceledi. Hepsi de kayıtsızdı. Cesetten çok Reynolds'un gözlükleri, giysisi, fotoğraf makinesiyle ilgileniyorlardı. Duygusal görünen tek varlık, cesedin çevre-

173
sinde dolanan sıska bir köpekti. Cesede yaklaşıyor, sonra birden geri kaçıyordu. İlerde, Peter Reynolds görgü tanıklarından biriyle konuşmayı başarmış görünüyordu. Malko kulak kabarttı. Adam bıkkın bir sesle anlatıyordu. — Onu tanırdık. İyi bir kızcağızdı... Ama günün birinde böyle olacağı belliydi... Bu sabah evden çıktığında ilerde bekleyen bir araba vardı. Kaçmayı başaramadı. Hemen ateşe başladılar. Yere düşmesine rağmen arabaya ateş etti ve vurdu... Kurşunların karosere girdiğini gördüm. Büyük güzel mavi bir arabaydı... İçinde üç kişi vardı. Makineli tüfeklerle deli gibi ateş etmeye başladılar. Rosa başından isabet aldı ve hendeğe yuvarlandı. Ölmüştü.ama adamlar bununla yetinmedi. Arabadan çıkıp cesedin yamna geldiler ve yeniden silahlarını boşalttılar. Hayvan gibi vurdular onu. İçlerinden biri yanımıza gelip bütün komünistlerin böyle öleceğini söyledi. Sonra arabaya atlayıp gittiler.

Malko bunaltıcı sığağın altında öfkeden kuduruyordu. Chacon'un, Rosa'nın bir iz yakaladığından kuşkusuz haberi vardı. Fakat bu kez izi yok edememişti. Hatta kızı öldürmesine rağmen. Bu girişimiyle onun konuşmasını önleyeceğini sanmıştı... — Sizin de dikkatli olmanız gerek, dedi Malko Reynolds'a. Chacon dost olduğumuzu biliyor. — Farkındayım, dedi fotoğrafçı. Arabalarına bindiler. Chris ile Milton burunlarına tıkadıkları mendille zor soluk alıyorlardı. — Ceset burada mı kalacak? diye sordu Milton. Reynolds omuz silkti. — Burası yoksul bir mahalle. Belediye'nin cenaze arabası ancak akşama gelir. Polis bu gibi

174
olaylardan bıkmış. Soruşturma bile açmazlar. Yarın La Prensa'da her zamanki cümle yer alacak. "Bir genç kız bilinmeyen nedenlerle silahlı kişilerce öldürüldü." Kuzeye doğru yöneldiler. Malko suskun ve üzgündü. Peter Reynolds'u otele bırakıp elçiliğe gitti. Walter Dallas'ı günlerdir görmemişti. Kendisine yardımını dokunmasa bile, konuşmakta fayda vardı. Daha sonra, Rahip Cesar Juarez'i görmeye gidecekti.

*

**
Başpiskoposluk'un sakin havası insana huzur veriyordu. Chris, Oscar Romero'nun öldürülmesini yeren okulların gönderdiği dev afişlere bakarak

başını salladı.

— Adamı kilisesinde vurmak büyük kalleslik... Bari dışarı çağırсалardı, dedi. Rahip Cesar Juarez her zamanki soğuk edasıyla gorillere bir göz attı ve Malko'yu gözden uzak sakin bir odaya soktu.

— Kasaba polisleri iki rahiple bir doktor d: ha öldürdüler, dedi.

— Chacon'dan haber var mı? diye sordu, Malko. Gördüğüm kadarıyla onu hiç kimse durduramayacak.

— Biliyorum, dedi Cesar Juarez. Bu gece Abelardo Martinez için bir ayın yapacağız. Tanrı onu bağışlasın. Sabah, o genç solcu kızın öldürüldüğünü öğrendim. Tanrı bizi beterinden korusun.

Malko sabırsızlıkla sözünü bitirmesini bekliyordu.

— Bir haberim var, dedi. Rosa'dan öğrendim.

Chacon düzenli bir biçimde günah çıkartıyormuş.

İtiraf edeyim, çok şaşırdım...

Din adamında hiçbir şaşkınlık görülmedi.

175

— Evet, bu doğru, dedi. Gittiği rahibin adını da biliyorum.

— Los Martires Kilisesi'nin Rahibi Batista, dedi Malko.

— Doğru.

Malko afalladı. Latin Amerika gerçekten tuhaf bir kıtaydı.

— Enrico Chacon'un itiraflarım dinlemek zorunda mı o rahip? Ya da duyduklarını gizlemesi mi gerek?

Cesar Juarez soğukkanlılığım kaybetmedi.

— Günahkârların ruhunda olup bitenleri sadece Tanrı bilir. Onun Tanrı'ya bizden daha yakın olmadığını kim iddia edebilir?

Malko dayanamayıp patladı.

— Başpiskopos Romero'yuda Tanrı'ya yakın olmak için mi öldürdü?.. Şaka ediyorsunuz.

— Hayır, şaka etmiyorum, dedi Juarez. Rahip Batista ile görüştüm. Şaşırmış bir durumda. Enrico Chacon defalarca ona gitmiş. Tabii, peder günahlarını hoş karşılamamış... Çünkü adam yaptıklarından pişman değilmiş. Fakat.

— İyi ya, şans bizden yana! dedi Malko.

— Öyle de olsa, Rahip Batista'yı konuşmaya zorlayamam. Yani, Chacon'un yerini açıklayıp açıklamamak ona kalmış bir şey.

— Chacon'un yerini biliyor mu?

— Evet. Ama bilirsiniz, günah çıkarmaya gelenler hakkında hiçbir şey açıklanmaz. Bir rahip ancak günahkârı yanlış yoldan uzaklaştırmaya çalışır ve yaptıklarından pişmanlık duymaya davet eder. Bu konuda şimdiye dek çok daha azılı caniler yola getirilmiştir.

— Ama bizimkini uslandırmak bir türlü mümkün olmuyor, dedi Malko. Hatta yaptığı kötülükleri iki katına çıkardı. Eğer kısa zamanda pişman-

176

lık duyup Tann'dan af dilemezse San Salvador nüfusu yarıya inecek. Peki, ya Oscar Romero? Chacon bunun cezasını çekmeyecek mi?

Din adamı sinirli bir biçimde ellerini ovuşturdu.

Canı sıkılmıştı.

— Monsenyör Oscar Romero'nun katledilmesi çok büyük bir olay. Fakat, Tanrı her kötülüğü bağışlar ve bizler de Tanrı'nın birer hizmetkârıyız...

— Yani kısaca, bana yardım etmeyi reddediyorsunuz, dedi Malko. Chacon'un günahsız insanları öldürmeye devam etmesine göz yumuyorsunuz.

— Size yardım etmeyi reddettiğimi söylemedim, dedi Cesar Juarez. Fakat kilise yasalarına karşı gelip bir insanın öldürülmesine alet olamam. Rahip Batista ise, işkence bile görse günah çıkarmaya gelen birini ele veremez. Enrico Chacon'un halk düşmanı olduğunu kabul ediyorum, fakat biz, din adamları, her zaman insanların bağışlanmasından yanayız. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra, ondan çok daha acımasızları bağışladık.

— Biliyorum, dedi Malko.

Cesar Juarez ayağa kalktı.

— Sizi otelinizden ararım. Düşüncelerinizi ve duygularınızı paylaştığıma inanın. Tanrı sizinle birlikte olsun! Size güç ve akıl versin... Bana güvenin; elimden geleni yapacağım.

Malko cevap vermemeyi yeğledi. Öldürülen başpiskoposun arkadaşları da böyle düşündükten sonra, kime güvenecekti? Hep aynı hikâye. Bir yanda vicdan sahibi kanuna saygılı kişiler, diğer yanda istediğini yapanlar. Malko gorillere işaret etti, hep birlikte dışarı çıktılar.

— Yine nasihat aldık! dedi Malko. Hepsi iyi niyet sahibi, ama o kadar... Chacon kendisinden en nefret edenlerin bile dokunamadığı biri. Bu din adamlarından hiçbir şey elde edemeyeceğiz! Ellerini

177

böğürlerinde kavuşturup, Chacon'un kendilerini öldürmelerini bekliyorlar.

— Demek ki bunca kurban harekete geçmelerine yeterli değil! dedi Milton.

Malko'nun gözü sürekli dikiz aynasındaydı.

Maria Luisa'ya yaptıklarından sonra Enrico Chacon'un nasıl davranacağını merak ediyordu.

Rosa'nın öldürülmesi ayrı bir olaydı. Artık yemi atmış, balığın oltaya takılmasını bekliyordu.

İnşallah oltayı koparmazdı!

Camino Real'in holü her zamanki gibi sevimsiz ve rutubetliydi. Goriller bara girdiler. Malko asansöre binmek üzereyken Peter Reynolds ile karşılaştı.

— Ben de sizi arıyordum, dedi fotoğrafçı. Haberlerim var!

— Sahi mi? Neymiş o?

Reynolds Malko'yu bahçeye sürükledi. Hava hâlâ sıcaktı. Sır verecekmiş gibi Malko'ya eğildi.

— Aradığınız o üç serseri bana telefon etti.

Malko gözlerini Reynolds'a dikti.

— Ne istiyorlarmış?

— Özür dileyeceklermiş. Size de mesaj bıraktılar.

— Ne mesajı?

— Patronları sizi görmek istiyormuş.

Malko kulaklarına inanamadı. Böyle bir şey beklemiyordu. Enrico Chacon niye onu görmek işteşindi?

Yeni bir tuzak olabilirdi bu. Buna rağmen içinden bir ses bu daveti reddetmemesi gerektiğini söylüyordu. Hatta, sonu kanlı bitecek olsa bile.

— Görüşmek istiyorsa otele gelsin, dedi Malko.

— Bu akşam çiftlik sahiplerinden biri evinde bir parti veriyormuş. Oraya korkmadan gidebilirsiniz, çünkü bir sürü yüksek rütbeli subay ve polis

178

de davetli bu şölene. Tabii, ben onların yalancısıyım.

— Adresi verin, dedi Malko. Belki giderim.

Peter Reydolds bir kâğıt çıkarıp, Malko'ya uzattı.

— İşte, San Francisco Mahallesi'nde bir yer.

Senyor Loma'yı ister ve adınızı verirsiniz. Ondan sonra da...

— Siz gelmiyor musunuz?

Reynolds gülümsedi.

— Benim ne işim var orada! Zaten başım yeterince dertte. Sizin yerinizde olsam bu davete gitmezdim.

Ya da en azından gorillerinizi götürün...

Chacon'a yaptıklarımızdan sonra...

Bulunmaz bir öğüt!

— Olup biteni yarın anlatırım size, dedi Malko.

Chris Jones ile Milton Brabeck barda oturmuş, garson kızları seyrederek Margarita'lannı yudumluyorlardı. Malko bir meyve suyu ısmarladı kendisine. Sıcaktan alkol içilmiyordu.

— Bu akşam eğlence var, dedi Malko. Bir geceye davetliyiz. Dün akşamki o üç serserinin yuvasına gidiyoruz. Anlaşılan bizi özlemişler.

Chris umursamaz bir tavırla:

— İyi, dedi. Nerede hareket, orada bereket!

Malko ciddiyeti elden bırakmayarak:

— Chris, dedi. Bu heriflerin hepsi birer (acımasız katil. İşin şakaya gelir yanı yok. Patronları ise, psikopat bir cani. Çok zeki ve kentlin yüzde doksanı ondan yana. Güpegündüz yüz kişi önünde adam öldürse, kimse olayı görmez. Anladınız mı?

— Anlaşıldı, dedi Milton. Smokinimizin altına yeni aldığımız cicimizi de giyeriz. Harika bir şey! Yeni üretilen bir çelik yelek. Size de bir tane getirdik. Gömleğin altına bile giyseniz farkedilmiyor.

179

Üstelik, kasıkları da koruyor.

— Kabul, dedi Malko. Bu arada San Francis co'da bir tur atalım. Karşılaşabileceğimiz bir saldırı sırasında nerede korunabileceğimizi saptarız. Bu olayda yeterince adam öldü zaten.

Malko düşünmek üzere odasına çıktı. Chacon boş yere davet etmezdi onları. Maria Luisa olayından sonra Chacon'un otuz adamla oteli basıp her yanı tarayacağını sanıyordu. Bu tam ona uygun bir davranış olurdu. Gorillere rağmen böyle ani bir saldırı karşısında Malko'nun hayatta kalması pek zayıf bir ihtimaldi.

Pencereden aşağıda uzanan Paseo General Escalon Bulvarı'nı seyretti. El Salvador'dan artık sıkılmaya başlamıştı, ama Chacon'u zararsız kılmadan da buradan ayrılmak istemiyordu. Kişisel bir sorun olmuştu bu: Dansa bayılan garson kız, sevişmeye bile fırsat bulamadığı Pilar de Molina,

berber koltuğunda gırtlığı kesilen adam, Abelardo Martinez ve karısı, çılgın devrimci Rosa... Bu kadarı da fazlaydı.

180

XVI. BOLUM

Gösterişli beyaz villanın bahçe kapısına uzanan yolun iki yanı, Mercedes'ler, Amerikan arabaları ve her araziye uygun Range-Rover'larla doluydu. Yolların kötülüğü nedeniyle çiftlik sahipleri Rover tipi arabaları tercih ediyorlardı. Geniş lastikleri, koyu renk camlarıyla iri böcekleri andırıyorlardı. Avenida Los Abetos'da göz alabildiğince araba park etmişti. En azından elli adet. Beyazlar giymiş bir hizmetkâr Malko'ya yaklaştı.

— Senyor?

— Senyor Loma'nın davetlisiyim, dedi Malko.

— Çok iyi, çok iyi, dedi adam. Hoş geldiniz!

Kapı hemen açıldı. Malko diğer lüks arabaların arasında hurda gibi kalan Toyota'yi kenara çekip aşağı indi. Hava serindi ve manolya kokuyordu. İlerden, bir orkestranın trompet sesleri duyuluyordu. Her arabanın yanında, sessiz ve saygılı bir biçimde bekleyen şoförler vardı. Kendilerini karşılayan hizmetkâr, onları mermer döşeli bir yoldan geçirecek tapınaklarda rastlanan kemerli bir girişe getirdi. Beyazlar giyinmiş yarım düzine bıyıklı adam geleni geçeni kontrol ediyordu. En iriyarları Malko'ya yaklaştı.

— Senyor, silahınız var mı?

181

Yan taraftaki büyük bir masanın üstünde Uzi'den Smith-VVesson'a dek her çeşit silah vardı. Hemen hepsinin de kabzası işlemeli ya da altın kakmalıydı. Hatta tamamı gümüş olanlar bile vardı. Küçük bir müze örneği. Bunlarla rahatlıkla bir bölük askeri silahlandırmak mümkündü... Malko gülümseyerek başını salladı.

— Üzgünüm, ama silahımı bırakamam.

Adam kibarlığını bozmamaya çalışarak gülümsemeye zorladı kendini.

— Fakat senyor, bu imkânsız! Ev çok iyi korunmaktadır.

Tehlike söz konusu olamaz. Herkesin en ufak bir olaydan bile korkmadan eğlenmesi sağlanmıştır.

Chris Jones ile Milton Brabeck'in suratı bir anda striptiz yarışmasına davet edilen manastır bakirelerinin şaşkınlığını hatırlatır bir ifade aldı. Malko nöbetçileri ikna edemeyeceğini anlamıştı, ama bu tuzağa silahsız girme tehlikesini de göze alamazdı. Gömleğinin altındaki kurşun geçirmez yelek yeterli değildi.

— Bana Senyor Loma'yı çağırın, dedi. O size açıklar.

Loma adını duyan nöbetçi geriye dönüp, bıyıklılardan birini içeriye gönderdi. Evin her tarafı mermer döşeliydi. Amerikan stili pahalı mobilyalar farkediliyordu. Duvarlarda kıymetli tablolar, masalarda altın eşyalar vardı. Beyaz ceketli hizmetkârlar

ellerinde tepsilerle aralıksız dolaşıyorlardı.
Davetlilerin hepsi bahçedeydi. Bıyıklı nöbetçi
geri dönüp şefinin kulağına bir şeyler fısıldadı.
Şef tüm dişlerini ortaya koyarak gülümsedi.

— Senyor, özür dilerim...

Malko silahını üstünde bulundurabilecekti.
Chris ile Milton'un hemen yüzü güldü. Zira üzerlerinde
bir kenti kuşatacak kadar silah bulunuyor-

182
du. Masanın yanından geçerken silahlara imrenerek
baktılar.

— Ne herifler var be! dedi Chris. Tamamen gümüş
bir 45'lik bile var burada.

Malko beyaz halı kaplı salonu geçti. Şatosunun
avlusu büyüklüğünde bir yerdı. Salonun yüksek
kapıları büfeyle orkestranın yer aldığı terasa
açılıyordu. Terasın alt kısmında, çevresinde davetlilerin
yer aldığı büyük bir yüzme havuzu vardı.

Büyüleyici bir ortamdı. Havuzun ortasından
ışıklarla aydınlatılmış sular fişkıyordu. Erkeklerin
tümü beyazlar giymiş, kadınlar ise Versailles'de
bir baloya gider gibi süslenmişlerdi. Pistte
dans eden birkaç çift dışında herkes içiyordu. Çevre
çiçeklerle süslenmişti. Villanın yirmiye yakın
odası olmalıydı. Bahçeye bakan odaların ışıkları
yakılmıştı.

Malko'nun yanından mat tenli, Saba Melikesi
Belkıs gibi giyinmiş esmer bir dilber kalçalarını
çalkalayarak geçti. Tepsilerde Margarita ve şampanyadan
başka bir şey yoktu. Malko çevresini
gözden geçirirken beyaz kostümlü, uzun boylu birinin
havuza doğru ilerlediğini farketti.

Bir gece önce başına bela olan bıyıklıların şefiydi
bu. Sağ eli geniş bir sargıyla sarılıydı. Chris
ile Milton hemen dikkat kesildiler. Diğeri merdivenlerden
hızla çıkmanın verdiği yorgunlukla soluk
almak için durdu. Sonra hızla Malko'nun yanına
gelerek ateşli bir biçimde sarıldı ona. Malko gorillerin
kuşkulu bakışları altında, adamın abanmasına
karşı koymaya çalıştı. Adam dostluğunu göstermek
istercesine sırtına birkaç kez vurduktan
sonra Malko'ya samimi bir şekilde bakarak İspanyolca
olarak:

— Geldiğiniz için çok teşekkür ederim senyor,
dedi. Geçen akşam ne yaptığının farkında değil-

183
dim... Fakat, yürekli bir insanmışsınız...

— Beni bu geceye davet etmeniz kibarca bir
davranış... Sebebi nedir acaba?

Diğeri gözlerini kısarak cevap verdi:

— Bu akşam eğleneceğiz. İşi gücü bir yana bırakıp
sadece dans edeceğiz ve içeceğiz..

Bu sırada yanlarına başka biri yaklaştı. Bıyıklı
ne kadar iriyanyrsa bu da o kadar ufak tefekti.
Malko'ya elini uzattı. Orkestranın gürültüsü arasında
adlarını bağırarak söylemek zorunda kaldılar.
Adamın İngilizcesi, İspanyol aksanına rağmen
mükemmeldi.

— El Salvador'a hoş geldiniz, dedi ufak tefek

Salvadorlu. Adım, Munoz Grande ve ülkenizin dostuyum. Sizi burada görmekten çok memnun oldum. Umarım, iyi bir gece geçirirsiniz.

— Bu eğlenceyi ne sebeple veriyorsunuz?

Munoz'un yüzü aydınladı.

— Sürgünden dönüşümü kutluyorum, senyor.

Aylardır Florida'da, Palm Beach'te yaşıyordum. Kuşkusuz nefis bir yer orası, fakat kendi ülkem değil. Burada çok arazim var. Bir ara ölümle tehdit edildim. Solcular iki yeğenimle üç kuzenimi öldürdüler. İktidara geleceklerini sanıyorduk. Neyse ki o kızıl papaz öldürüldü de biraz umutlandık. Böylece San Salvador'a geri dönmeye karar verdim. Bir garson tepsiyle yaklaştı. Munoz iki kadeh Moet- Chandon şampanya aldı ve kendisinininkini havaya kaldırdı.

— Tanrı komünistleri ezmemize yardımcı olsun, senyor! En kötü günlerimiz böyle olsun. Sizi dostlarımızla baş başa bırakıyorum artık, senyor... Malko'yu düşünceleriyle yapayalnız bırakarak konukların arasına karıştı. Davetli kalabalığını gözden geçiren Malko, şölendeki tek gringonun ken-

184
disi olduğunu anladı. Hepsi Salvadorluydu. Derece derece koyulaşan esmer tenliyidiler ve devamlı terliyordular. Bağıra çağıra konuşuyorlar, gülüyorlar, deliler gibi içiyorlardı.

Chris Jones ile Milton Brabeck, Malko'nun yanına geldi.

— Gelin, çevreye bir göz atalım, dedi Malko.

İlerleyerek kalabalığa karıştılar. Bahçe çok genişti. Her ağacın arkasında bir projektör vardı. Malko gölgeliklere sinmiş nöbetçileri farketmekte gecikmedi. Kalçalarına dayalı G 3 'lerle heykel gibi hareketsiz, etrafı kolluyorlardı. Yirmiye yakın nöbetçi vardı. Sırtlarını davetlilere çevirmişler, mümkün olabilecek bir saldırıyı bekliyorlardı. Bazılarının bellerinde uzun bıçaklar göze çarpıyordu. Malko ile goriller tekrar havuz başına döndüler. Orkestra davetlilerin arasında dolaşarak çalışıyordu. Hizmetkârlar durmadan içki taşıyorlardı... Malko, dekolte kıyafetli esmer bir kadınla kırıştı; ran ev sahibiyle burun buruna geldi.

— Eğleniyor musunuz, senyor?

— Gerçekten harika, dedi Malko samimi bir ifadeyle.

Munoz Grande boğazını temizleyerek devam etti.

— San Salvador'da uzun zamandır böyle bir gece tertiplenmemişti! Dostlarım korkuyor. Ama yanıhıyorlar. Komünistlere hiçbir şeyden korkmadığımızı göstermemiz gerek... Bu gece yüz bin colondan fazla harcadım... Bütün kent yarın bunu konuşacak. Belki bankamı havaya uçururlar, ama umurumda değil. Nasıl olsa sigortalı.

— Sizi öldürmelerinden korkmuyor musunuz?

— Ben çok iyi korunuyorum, senyor. Adamlarıma iyi para veririm, ihanet etmezler. Hemen hepsinin ailesinde solcular tarafından öldürülmüş bir-

185
kaç kişi vardır. Burada kan davası kolay unutulmaz.

Malko cevap verecek zaman bulamadı. Bankacı ona doğru eğilerek:

— Bakın! dedi. Gecenin gösterisi başlamak

üzere...

Orkestra evin yanında kümelenmişti. Birden, kapıdan dört hizmetkâr çıktı. Omuzlarında taşıdıkları büyük tepsinin üzerine, uzun siyah saçlı, gümüş payetli incecik bir bikini giymiş genç bir kız uzanmıştı. Arkadan başka tepsiler ve başka kızlar ortaya çıktı. Davetlileri selamlayan tam altı genç kız.

Aralarında iri göğüslü tek bir sarışın vardı.

Orkestra müziğe devam ederek havuzun yanına, davetlilerin arasına geldi.

— Kim bu kızlar? diye sordu Malko.

— Panama City'nin yosmaları, dedi bankacı.

Doktora muayene ettirdik, hepsi sağlıklı... İsteyen alıp yatabilir. Eğer isterseniz senyor...

Kadınların davetlilere sunulduğu havuz kenarında son buldu. Tepsiler tek tek'yere indirildi ve ayağa kalkan kadınların çevreleri bir anda sarıldı. Ayaklarında boylarını daha da uzatan yüksek ökceli ayakkabılar vardı. Malko içlerinden birinin şişman bir adam tarafından alınıp bahçenin kuytu bir köşesine sürüklendiğini gördü.

— Senyor...

Malko döndü. Kendisini geceye davet, eden bıyıklı, kalabalıktan ayrılmış, yanına gelmişti. Gülümsediği halde gözlerindeki ifade sertti. Gözü çıplak kızları bile görmüyordu.

— Evet? dedi Malko.

— Senyor Enrico Chacon birazdan gelecek. Sizinle görüşmek istiyor.

Malko, elinde olmadan heyecanlandığını hissetti.

— Nerede kendisi?

— Sizi yanına götüreceğim. Bahçede.

Malko'nun yüzünü farkedince de ekledi:

— Senyor, korkacak bir şey yok. Senyor Chacon erkek adamdır. Dostu Senyor Munoz

Grande'nin evinde tatsız olaylara yol açmaz. Sizinle sadece konuşmak istiyor...

— Gidelim, dedi Malko.

Chacon'un kendisine söyleceği ne olabilirdi ki?

*

**

Mavi Cadillac Seville mümkün olduğunca villaya yakın durdu. Arabayı kullanan beyaz giyimli muhafızın makineli tüfeği hemen yanbaşında koltuğun üzerinde duruyordu. Arabanın önünde ve arkasında içi adam dolu iki Station-Wagon vardı. Adamlardan biri koşarak Enrico'ya kapıyı açtı. Kübalının üstünde beyaz keten bir takım ve işli bir pembe Meksika gömleği vardı. Güneşten yanmış yüzünün hatları sakindi. Maria Luisa'nın elini tutarak arabadan inmesine yardım etti. Genç kız kenarları beyaz dantelli, yırtmaçlı siyah uzun bir giysi giymişti. Ayağında altın yaldızlı, uzun ökçeli ayakkabılar vardı. Topuz yaptığı saçları ona daha

ciddi bir hava veriyordu.

Chacon'un koluna girerek birlikte avluya doğru ilerlediler.

Chacon'u gören muhafızlar hemen yol açtılar. Kübalı babacan bir gülümsemeyle aralarından üzeri aranmadan geçti ve havuz yönüne gideceğine evin yan tarafına yöneldi. Yüzünde en ufak bir duygu belirtisi farkedilmiyordu.

**

187

— İşte geldiler, senyor!

Salvadorlu bu üç sözcüğü alçak sesle ve saygılı bir biçimde söylemişti. Malko ağaçların arasından kayan üç gölge gördü. İki erkek ve bir kadın. Bahçenin dip tarafında, cüce muz ağaçlarından oluşma çitle ayrılmış kısımdaydılar. Bahçeye sırtları dönük iki nöbetçi farkediliyordu.

Chris Jones ile Milton Brabeck, Malko'nun birkaç adım gerisinde, her şeye hazır durumda ilerliyorlardı. Malko belinde bulunan Python'un kabzasını kemerinin üstüne çıkarmıştı. Heyecanlıydı. Ölümüne bir karşılaşmadan önce Chacon'la yüz yüz gelmeyi hiç düşünmemişti. Kübalı, bir projektör ışığında belirdi. Genç görünümü Malko'yu şaşırttı. Otuzundan fazla gözüküyordu. Malko ayrıca, Maria Luisa ile karşılaşacağını da ummuyordu. Genç kız ilerde, yüzü ona dönük durumda yaklaşıyordu. Peşlerinde bir muhafız vardı. Chacon, Malko'ya iki metre mesafede durdu.

— İyi akşamlar, senyor!

Tatlı bir sesi vardı. Görünüşünden bir katil olduğunu anlamanın imkânı yoktu. Zarif yüz hatları alınına düşen bir perçemle daha da yumuşak görünüyordu.

— İyi akşamlar, senyor!

Maria Luisa hiç ağzını açmadı. Belirsiz bir gerilim hissediliyordu. Buluşmayı ayarlayan bıyıklı Salvadorlu gerilemiş ve elleri böğründe bekliyordu. Kısa bir sessizlikten sonra, Enrico Chacon İngilizce olarak devam etti:

— Sizinle karşılaşmak istedim, çünkü ısrarla peşimde oluşunuza bir türlü akıl erdiremiyorum. Aynı tarafta mücadele ettiğimiz bir gerçek. Dünya komünizmine karşı dövüşüyoruz. Hakkınızda hayli bilgi edindim. Yürekli birisiniz. Şimdiye kadar da hep benim düşman saydığım tarafa karşı

188

savaşınız. Hem de cesaretle. Durum böyleyken San Salvador'a beni öldürmeye niye geldiniz, senyor?

— Siz çizmeyi aştınız, Chacon! dedi Malko.

Bir dava adamı değil, zevk için öldü en bir katilsiniz. Bir sadistsiniz. Ben hayatımda kimseye işkence etmedim. Bence siz bir delisiniz... İşte, San Salvador'da bu nedenle bulunuyorum. Sizi mutlak öldüreceğim diye bir şey yok. Eğer ülkeyi terkeder, eylemlerinizden vazgeçerseniz mesele kalmaz.

— Ülkeye terketmek mi! (Kübalının sesinde şimdi alaycı bir ton vardı.) Terkedip nereye gideceğim? Birkaç yıl önce Küba'dan kaçtığımda Amerikalılar

beni bir kahraman olarak karşılamışlar,
her zaman dostum olacaklarını belirtmişlerdi.
Geçliğimi onlara adadım. İnandığım bir dava uğruna
dövüştüm. Ülkemi komünistlerden temizlemeye
çalıştım. Şimdi ise Amerika bana sırt çeviriyor.
Niçin senyor? Yeşil Bereliler adlı örgütünüz
gibi kızıkları öldürdüğüm için mi? Yoksa "savaşım"
da başarıya ulaştığım için mi?
Malko cevap vermek istedi, fakat Chacon onu
engellerek devam etti:

— Bakın senyor, çok param var benim.
Venezuela'da, Meksika'da ya da başka bir yerde
çok rahat bir hayat sürebilirim. Ama bunu yapabilmem
için Latin Amerika'da tek bir komünist bile
kalmaması gerek. Burada tatsız bir yaşam sürüyorum.
Dostlarım bile benden korkuyor. Bütün
bunlara rağmen, El Salvador'u terketmeyeceğim,
senyor. Hiç değilse canlı olarak...

— Bunun farkındayım, dedi Malko.
Chacon başını salladı.

— Nihayet bir konuda anlaşabildik!
Malko inanılmaz bir duygu içindeydi. Tüm
yaptıklarına karşın, bu adama karşı bir sempati
189

duyuyordu. Yalancı olmadığı belliydi. Sadece, bir
ölüm makinesiydi. Kontrolden çıkmış tehlikeli bir
robot. Bir robotu kötü yolda olduğuna inandırmak
imkânsızdı. Yalnız, anlamadığı bir şey vardı: Maria
Luisa'yi buraya ne maksatla getirmişti?
Enrico Chacon alnına düşen perçemi eliyle arkaya
atarak:

— Temelde anlaştığımıza göre mesele yok,
dedi. Bu gece başka türlü davransaydınız sizi masama
davet edecektim. Ama, artık imkânsız bu.
Bana şiddetle saldırdınız. Bu nedenle de sizi mümkün
olabilecek en kötü biçimde öldüreceğim. Burada
ya da başka bir yerde, ama bu gece değil, senyor.
Düşmanlık yasalarına saygılı olmak gerekir.
Bu arada, bir meseleyi halletmemiz gerekiyor.

— Hangi mesele?

Chacon yavaşça Maria Luisa'ya döndü.

— Bu hanımı hatırlıyorsunuz, değil mi?

— Elbette, dedi Malko.

— Aranızda geçenleri de hatırlıyor musunuz?

— Evet.

Gerilim artmaya başlamıştı. Malko, ilerdeki
muz ağaçlarına bakan Maria Luisa ile göz göze
gelmeye çalıştı.

— Maria Luisa ile birkaç aydır beraberiz, diye
devam etti Chacon. Kendisine her zaman değer
verdim...

Bir süre sustu, dudaklarında hafif bir gülümseme
belirdi. Sonra, aynı sakin sesle devam etti.

— Ama bir orospu ruhu taşıdığımı bilmiyordum.

Maria Luisa tokat yemiş gibi sıçradı. Enrico
Chacon genç kızı kolundan yakalamıştı. Kelimelerin
üstüne basa basa konuştu:

— Aramızda geçenlerin hepsini anlattı bana.

Kendisine zor kullandığınızı söyledi.

190

— Doğru, dedi Malko. Karşı koyamazdı.

— Senyor, dedi Chacon, bir kadın isterse her zaman karşı koyabilir. Örneğin, pencereden atlar. Karşısındakini kendini öldürmeye mecbur eder.. Ama dişi bir köpek gibi bacaklarını açmaz.

Maria Luisa bembeyaz olmuştu. Malko çenesinin titrediğini farketti. Konuşmak istedi, başaramadı. Malko söze karıştı:

— Eğer pencereden atlasaydı ölürdü. Beşinci kattaydık.

— Olabilir, dedi Chacon. Ölseydi ona San Salvador'da bu güne dek görülmemiş bir cenaze töreni yapardım. Oysa şimdi bir köpek gibi ölecek. Maria Luisa birden elinden kurtuldu ve Chacon'un karşısına dikildi. Yüzü öfkeden gerilmiş, gözleri yuvalarından fırlamıştı.

— Ne diyorsun sen?

— Diz çök! dedi Chacon.

Genç kızın kıpırdamadığını görünce bileğinden tutup, sert bir hareketle çimenlere diz çöktürdü. Malko, Kübalının kendisine ne tür bir tuzak kurmakta olduğunu düşünerek olaya karışmakta tereddüt ediyordu.

Maria Luisa bir çığlık attı. Enrico Chacon'un arkasındaki Salvadorlu patronuna, ucunda susturucu bulunan kısa namlulu bir silah uzatmıştı. Her şey göz açıp kapayıncaya kadar oldu bitti. Chacon silahı aldı, başparmağıyla horozu kaldırdı, namluyu genç kızın şakağına dayadı ve tetiğe bastı.

Boğuk bir patlama oldu. Maria Luisa bir çığlık attı ve şakağından fişkırان kanla yana yıkıldı. Başı yere değmeden önce Chacon ensesine bir ikinci kurşun daha sıktı, Yüzü çimenlere düştüğünde, genç kız çoktan ölmüştü. Chacon işini bitirdikten sonra, Malko'ya karşı bir saldırganlık beslemediğim göstermek için silahı hemen uzakça bir yere

191

fırlattı. Ardından, gözlerini Malko'nun gözlerine dikerek:

— Böyle işte! dedi. Onu öldürmem gerekiyordu. Çünkü kirlenmişti. Bir başkasının olmasını kabul edemezdim. Ona güvenim vardı. Sizinle bunu yapmayacaktı.

— Siz kaçığın tekisiniz! dedi Malko.

Genç kızın çimenlere uzanmış bedeni, gerçekdışı hayaletleri andırıyordu. Silah sesini duyan olmamıştı. Eğlence sürüyordu. Chacon'un gorili silahı yerden aldı ve uzaklaştı. Enrico Chacon öldürdüğü sevgilisine bakmadı bile.

— Bu eğlencenin tadını çıkarmaya bakın, dedi Malko'ya. Yakında sizi de öldüreceğim. El Salvador'u terketseniz bile. Zamanım, param ve dostlarım var. Maria Luisa'nın yok yere ölmüş olmasını istemem. Onu bugün öldürmemin nedeni geriye adım atmamak içindi. Adios senyor! Döndü, Muz ağaçlarının arasında kayboldu.

Malko, Maria Luisa'nın yanına diz çöktü. Yüzüne akan kan, genç kızı tanınmaz kılmıştı. Yapacak bir şey yoktu. Chris ile Milton hâlâ şaşkınlık içindeydiler. Böylesine bir soğukkanlılık görmemişlerdi. — Gelin, dedi Malko. Burada işimiz kalmadı artık.

Kalabalığın arasından geçtiler. Panama City yosmalarından biri Malko'yu farkederek yanına sokuldu ve çıplak göğüslerini yaslayarak kollarım boynuna doladı. Ağır ve ucuz bir koku sürünmüştü. Hole kadar Malko'nun peşinden geldi, sonra omuzlarım silkerek onu terketti. Malko ile goriller Toyota'ya ulaştılar. Trompetlerin sesi oraya kadar ulaşıyordu.

Durum ortadaydı. Ya o Enrico Chacon'u öldürecekti ya da Kübalı onu.

192

XVII. BÖLÜM

San Salvador'da hava aydınlanmaya başlamıştı. Saat beş buçuktu ve Malko doğru dürüst uyuyamamıştı. Maria Luisa'mn kanlı yüzü hayalinden silinmiyordu. Kızın ölümünden, dolaylı olarak kendisi sorumluydu. Enrico Chacon, Frank Thorpe'un tarif ettiği gibi tam bir psikopat katildi. Genç kızı öldürüş biçimi Malko'nun kanını dondurmuştu. Artık Kübalının kendisini canlı ele geçirmek için elinden geleni yapacağından emindi. Bu da bazı tehlikeleri ortadan kaldırıyordu... Los Heroes Bulvan'ndan inen ilk otobüsleri seyrederek düşünmeye koyuldu.

Enrico Chacon, San Francisco Mahallesi'nde oturuyordu. Sokağa çıkıyor, normal bir yaşam sürüyor, hatta kiliseye dua etmeye bile gidiyordu. Çevresindekilerden bilgi alıp onu tepelemek haftalar sürerdi. Tek umudu, rahiplerin kendisine yardımcı olmalarıydı. Goriller ancak işin sonunda faydalı olabilirler, Malko'nun Kübalıya hedef olmasını engelleyebilirlerdi. Oysa Chacon, fırsatlardan yararlanmak konusunda Malko'dan şanslıydı.

Giyinip gorillere telefon etti. Colonia San Francisco'da bir tur atacaklardı.

Maria Luisa'mn fotoğrafı La Prensa'nın üçün-

193

cü sayfası ndaydı. Malko yazıyı okudu. Genç kızın cesedi boş bir arsada bulunmuştu. Arabası cesedin az ilerisinde duruyordu ve kızın solcular tarafından kaçırılarak öldürüldüğü tahmin ediliyordu. "Bilinmeyen nedenlerle, bilinmeyen kişiler tarafından"; Malko gazeteyi katladı. Enrico Chacon'dan tek kelime yoktu.

— Gidelim, dedi.

Hava çok bunaltıcıydı. Malko yolu ezberlemişti artık. Yolun her kıvrımında Chacon'un katilleriyle karşılaşabilirdi. Fakat Munoz Grande'nin villasına kadar bir şey olmadı. Park yeri boş, etraf ıssızdı. Malko arabayı durdurup kapının zilini çaldı. Birkaç dakika sonra silahlı bir muhafız belirdi.

Senyor Grande evde yoktu, çifliğe gitmişti ve ne zaman geleceği belli değildi. Muhafız kapıyı kapadı. Malko ile goriller yarım saat kadar daha devriye gezdiler. Hemen her evi dikkatle incelediler. Dikkati çekecek bir şey yoktu. Chris ile Milton anahtar deliklerinden kapalı garajları bile kontrol ettiler. Mavi Cadillac yoktu.

Çevrenin ıssızlığına rağmen Malko kendini duvarların ardından gözleniyormuş gibi hissediyordu. Kırmızı ışıklardan birinde, arkalarında siyah camlı bir Range-Rover durduğunda hayli heyecanlandı. Goriller hemen silaha sarıldılar. Fakat direksiyonda genç bir kadın vardı ve onları farketmedi bile... Bu gidişle aradıklarını bulacakları yoktu. — Polise gidip bu Allahın cezası villaları aramak için yardımcı olmalarını isteyemez miyiz? diye sordu Milton Brabeck.

Chris Jones gülüp dalga geçti.
— Miami'de bir zenci olsan, polise gidip böyle

194
bir şey isteyebilir miydin?
Milton'un nihayet akli erdi. Malko kibar mahalleyi terkedip, gecekondu bölgesinden geçti. Bir çeyrek kadar sonra oteldeydiler. Holün ortasına vardıklarında Malko, Peter Reynolds'a rastladı. Fotoğrafçı allak bullaktı. Barda oturmaktan korkarcasına Malko'yı odasına sürükledi.
— Ne oldu dün akşam? La Prensa'da Maria Luisa hakkında... Siz mi yoksa?
— Hayır, Chacon öldürdü.
Fotoğrafçıya olayı anlattı. Reynolds başını sallayarak:

— Bu herif deli! dedi. Bırakın bu işi. Hakkınızda hayırlı olmayacak... Belki ben de güme gideceğim. Bu sabah tuhaf bir telefon aldım. Tanımadığım biri, bizim gibi gringoların bir an önce ülkeyi terketmesi gerektiğini söyledi. Canım sıkıldı... Odası her zamanki gibi dağınıktı. Kasetler sağa sola saçılmış, yatak yapılmamıştı.
— Ülkeyi niçin terkedeceğiniz söylendi mi? diye sordu Malko.

— Hayır.
— Bakın, Chacon'u bulmak konusunda son bir umudum daha var. Bir an önce bu şansı kullanmak istiyorum. Bu da yürümezse ilk uçağa atlayıp gidin. Miami'de size yardımcı olmaları için aracılık yaparım. Başınız benim yüzümden belaya girdi zaten.

Peter Reynolds dostça baktı.
— Çok iyisiniz. İnşallah her şey yolunda gider. Malko cevap vermedi. Son bir kez daha Rahip Cesar Juarez'e başvuracak, kuru gürültüye pabuç bırakmayacaktı.

*

**

Bu kez goriller Başpiskoposluk'un holünde

kaldılar. Malko rahibi ürkütmek istemiyordu. Az sonra rahip her zamanki sevimli haliyle ortaya çıktı. Normal bir ziyaretmiş gibi Malko'ya sıhhatini sordu. Avusturyalı hemen saldırdı.

— Dün gece korkunç bir cinayete tanık oldum ve çok sarsıldım, dedi. Enrico Chacon'la karşılaştım. Rahibe, Maria Luisa'nın öldürülüşünü anlattı.

•— Bunun solcuların işi olmadığını biliyordum, dedi rahip. Bizim de haber kaynaklarımız var. Fakat Chacon'un sizle karşılaşmaya ve o zavallıyı öldürmeye cesaret edeceğini tahmin etmiyordum...

— Eh, bana hâlâ yardımcı olmayacak mısınız? diye sordu Malko.

Cesar Juarez Tanrı 'dan özür diler gibi gözlerini tavana dikti ve:

— Olacağım, dedi.

Malko kulaklarına inanamadı.

— Ne dediniz?

— Sözüne ettiğimiz rahip buraya geldi. Enrico Chacon'u bulmanıza yarayacak bazı bilgiler vermeyi kabul etti. Aslında çok güç oldu bu. Umarım fikrini değiştirmez... Çok dürüst bir din adamıdır. Günah işlemekten çok korkar...

— Onu nerede bulabilirim?

— Her gün Los Martires Kilisesi'nde vaaz verir, Plaza de la Libertad'da. Benim tarafımdan gönderildiğinizi söylersiniz. Kendisini uyardık. *înşallah* bu girişim bir sonuç verir. Oraya yalnız gidin. Ne olursa olsun onu bu işe karıştırmayacaksınız.

— Size söz veriyorum, dedi Malko.

Başpiskoposluk'tan çıkarken içinden dans etmek geliyordu. Toyota'ya atlayıp gorillere döndü.

— Ben günah çıkartmaya gidiyorum.

Chris başını iki yana salladı.

196

— Sizin başınıza güneş geçmiş. Serince yere uzanıp iki aspirin alın.

Malko yolda rahiple konuşmalarını özetledi. İzlenmediklerinden emin olmak için iki, üç kez girilmesi yasak sokaklara daldılar. Güneye indikçe sıcaklık artıyor gibiydi. Malko, Palacio Naciöнал'in tam karşısında durup gorilleri indirdi.

— Şuradaki katedrali ziyaret edin. Kentin en tehlikeli yeri orasıdır...

Sonra, o da arabadan indi ve Oriente Sokağı'na daldı. Yanından son hızla geçen bir otobüsten canım zor kurtardı. Kirli binaları ve yoksul çocuklarıyla La Plaza de la Libertad daha da iğrenç görünümünüydü. Los Martires Kilisesi'nden içeri girdi. Juarez' in bir tuzak hazırlayabileceği düşüncesini kafasından atmaya çalıştı.

Böyle bir düşünce dünyanın neresinde olsa, saçmalığın dik alasıdır ama San Salvador'da...

Kilise hemen hemen bomboştu. Malko bir süre loşluğa alışmaya çalıştı. Günah çıkarma bölmeleri sağ taraftaydı. Yan yana üç kabin. Kabinlerin önünde bir düzineye yakın insan vardı. Malko kabinlerdeki adlara baktı ve Rahip Batista'yı buldu.

Önünde üç kadın vardı. Kuyruğa girdi. Bu sakin ortam içinde düşüncelere daldı. Viyana'daki uzatmak sevgilisi Alexandra ne yapıyordu acaba ? Kuşkusuz birinin kollarındaydı. Şatosunu ve sadık Krizantem'i özlemişti. Şenlikleri, balolarıyla Viyana geceleri! Kısacası, uygarlığın beşiği idi. Oysa kendisi sürekli macera peşindeydi... Nihayet sırası geldi. Kabine girip diz çöktü. Rahiple bulunduğu kısmı ayıran pano kapalıydı. Rahip hazırlanıyor olmalıydı. Malko, Python'u kontrol etti. Salvador kiliselerinde uyanık olmayı öğrenmişti.

197

Panodaki küçük pencere açıldı. Rahip:
— Senyor, dedi, sizin için ne yapabilirim?
— Rahip Batista mı?
— Si.
— Beni Cesar Juarez gönderdi. Arzum...
— Şşt
Malko rahibin eğilerek yüzüne baktığını farkettiler. Karşısındakinin bir gringo olduğunu anladıktan sonra kuşkulu bir sesle sordu:
— Size ne gibi bir yardımım dokunabilir, oğlum?
— Tanıdığınız birini arıyorum, dedi Malko. Sanırım sizi düzenli şekilde ziyaret ediyor.
— Doğru.
— Adresini öğrenmek istiyorum.
Sessizlik. Saniyeler birbirini kovaladı. Malko bir an rahibin kaçtığını sandı. Sonra, birden küçük pencereden beyaz bir şeyin uzatıldığını gördü. Katlanmış bir kâğıt parçası.
— Günah çıkarmak ister miydiniz?
— Hayır, dedi Malko, teşekkür ederim.
Ayağa kalktı ve perdeyi aralayıp çıktı. Sıra bekleyen şaşkın şaşkın ona baktı. El Salvador'da halk, günah çıkarmaların uzun sürmesine alıştı. Malko dışarı çıkar çıkmaz kâğıdı açtı. Kötü bir el yazısıyla birkaç kelime yazılmıştı: "Avenida Las Fuentes, No 7, Colonia San Francisco". Kalbi çarparak kâğıdı katladı. Nihayet Chacon'u bulmuştu. Fakat yapacak çok işi vardı. Arabayı bıraktığı yere gidene dek ter içinde kaldı. Goriller sıcaktan mahvolmuşlardı.
Malko, Câmino Real'in barına girdiğinde Peter Reynolds bir kadeh Margarita'nın karşısında tek başına oturuyordu. Avusturyalı gelip yanına oturdu ve fotoğrafçının ağzını açmasına fırsat bırakmadan:
198
— İyi haberlerim var, dedi. Nihayet Chacon'un izini buldum. Eğer elimdeki adres doğruysa, pek yakında kozumuzu paylaşacağız. Fotoğrafçı şaşkınlıkla ona baktı.
— Chacon'un adresini mi buldunuz?
— Öyle sanıyorum.
— Nasıl oldu bu?
— Bunu size söyleyemem. Bu sırrı saklayacağıma söz verdim. Bir kişi daha ölsün istemiyorum.
— Anlıyorum, diye mırıldandı Peter Reynolds.

Umarım adres doğrudur. Ben de valizlerimi hazırlıyordum. Genç yaşında ölmeye hiç niyetim yok...

Malko odasına çıkıp gorilleriyle bir savaş konseyi kurdu. Enrico Chacon'u bulmak bir dertti, bulduktan sonra temizlemek başka bir dertti. Bulduğu yer kuşkusuz son derece iyi korunuyor olmalıydı.

*
**

Araba, Avenida Las Fuentes'te ağır ağır ilerliyordu. Direksiyon Chris Jones'taydı. Malko numaraları kontrol ediyordu. Sinir gerginliği son haddini bulmuştu. Caddeden dördüncü kez geçmelerine rağmen 7 numarayı bulamamışlardı. Bir 5 numara vardı, bir de çok ilerde, yolun bitiminde 9 numara.

— Bu rahip palavra atmış, diye patladı Chris, Katolikler böyledir. Yalancıdırlar.

Malko bir an düşündü. Batista'nın yalan söylediğine inanmıyordu. Şu an önünden geçtikleri bina 5 numaraydı. Geri dönüp üç yüz metre kadar ilerlediklerinde 7 numaranın girişini farkettiler. Yol boyunca uzanan duvarların arasında bir geçit vardı ve villanın bahçe kapısı bu geçitin dibindeydi. İlk bakışta buranın yoldan farkedilmesi imkânsız-

199
di. Malko giriş kapısının üstünde bir televizyon kamerası farkettiler.

— Burası, dedi Chris'e. Bundan eminim.

Buradan içeri girmek kolay değildi. Tekrar Avenida Las Fuentes'e dönüp villanın çevresini dolaşarak başka bir giriş aradılar. Gizlenmeye çok elverişli bir yapıydı. Diğer iki binanın arasında kaldığı için caddeden farkedilmiyordu.

Uzun süre dönüp dolaştıktan sonra Malko Avenida Las Fuentes'e hakim, bir üst caddeye çıkmayı akıl etti. Burada evler daha küçük ve daha sadeydi. Hemen hepsi boş görünüyordu. Malko evlerden birini gözüne kestirdi. Enrico Chacon'un villasıyla aynı hizadaydı. Arabadan inip, bahçe kapısına kadar gitti. Kapı kapalıydı ve garajda araba yoktu. Yüzme havuzunun suyu kirliydi. Zili çaldı. Zil çalışmıyordu bile. Evde oturan yoktu. Chris Jones yanına geldi. Biraz ilerde, esrarengiz villanın damı farkediliyordu. Goril eğilip kilide baktı.

— İsterseniz, kolaylıkla açabilirim bunu.

Malko, Chris'in bu konudaki yeteneklerinden hiç kuşku duymuyordu. Kilidi kurcalamasına izin verdi. Biraz sonra madeni bir ses duyuldu ve Amerikalı gülümseyerek doğruldu.

— Ev sayın Altesleri'nin emrindedir.

İki adam bahçeye girdiler. Sağda, araba parkından sonra iki katlı bir ev bulunuyordu. Bahçe bakımsızdı. Koşarak ilerlediler. Chris evin giriş kapısına yöneldi. Bir dakika sonra kapı açıldı. Ev rutubet kokuyordu ve bomboşturdu. Odalara bir göz attılar. Hamamböceklerinden başka bir şey yoktu.

Oturma odasından kenarları beton korkulukla çevrili bir terasa çıktılar. Malko durakladı: Burası aşağıdaki villaya hakim bir yerdi. Yüzme havuzu, evin büyük bir bölümü ve garaj elinin

200 altında gibiydi. Garajın önünde dört araba vardı: bir kamyonet, mavi bir Seville, bir BMW ve bir Range-Rover. Görünürde kimseler yoktu. Malko sevinçle oturma odasına döndü. Sadece Chacon'u bulmakla kalmamış, ona hakim bir yer de ayarlamıştı. Terkedilmiş villa bulunmaz bir gözlem noktasıydı. Telefonu açtı. Telefon kesikti. Kendilerini rahatsız edecek kimse olmayacaktı.

— Yerimizi belli etmeyelim, dedi Malko. Buraya gece yarısı geliriz.

Geldikleri yoldan geri döndüler. Harekete geçmelerine az kalmıştı. Otele döndüklerinde Malko teknik servis-ajanının getirdiği madeni çantayı açtı ve parçalara ayrılmış Armalite 18'i ve dürbünü çıkardı. Bu konuda eli daha yatkın olan Chris parçaları alarak, göz açıp kapayıncaya kadar silahı topladı.

— İşte, bize bu lazım önce. isterseniz bunu ben kullanayım.

— Hayır, dedi Malko. Silahı ben kullanacağım. Enrico Chacon'u tepeleme şerefini kimseye bırakmak istemiyordu.

201

XVIII. BÖLÜM

Güneşin ilk ışıkları Malko'nun uzanmış olduğu terası ısıtmakta gecikmedi. Başını taş korkuluktan uzatmadıkça aşağıdaki villadan farkedilmesi imkânsızdı. Saatine baktı: 5.45. Daha bekleyecekti. Belki de saatlerce. Çünkü Chacon'un hangi saatte ne yapacağını bilmiyordu.

Malko villaya Chris Jones ile gece yarısı gelmişti. Milton Brabeck, Camino Real'e dönmüştü.

Malko'da, üç yüz metreden bir gergedanın kafa tasım darındağın edecek bir silah vardı. Namlusundan saniyede 1000 metre hızla çıkan 553'lük kurşunlarına hiçbir insan dayanamazdı. Namlusuna kurşun sürülmüş ve dürbünü Chris tarafından özenle ayarlanmış olan silah Malko'nun yanında, yerde duruyordu. Malko'nun bu mesafeden ıskalması imkânsızdı, ama Chris atışı tehlikeye sokmak istememiş ve dürbünü takmıştı. Şu sırada ise mutfakta, bahçeyi gözlemekle meşguldü.

Milton gün ağardıktan sonra arabayla San Francisco'ya gelecek ve her on beş dakikada bir villanın önünden geçecekti.

Malko esnedi. Pek uyuduğu söylenemezdi, ama kendim yorgun hissetmiyordu. Sadece bir sinir gerginliği vardı. Meslek hayatında şimdiyedek hiç soğukkanlılıkla adam öldürmek için pusuya

203

yatmış değildi. Gerçi çok kişi öldürmüştü, fakat bunlar hep kişisel savunmaydı. Şimdiyse durum değişikti. Enrico Chacon'u düşünmeye, ne yaptığını

tahmin etmeye çalıştı. Katillerin genellikle uykusu hafiftir. Belki o da şu anda uyumuyor, Malko'dan nasıl kurtulacağını düşünüyordu. Ya da aşık olduğu ve öldürdüğü kadını hayal ediyordu. Malko başım birkaç santim kaldırarak Kübalının villasını kontrol etti.

Panjurlar örtülüydü ve içerde kaç kişinin bulunduğunu tahmin etmek güçtü. Arabaların sayısına bakılırsa kalabalık olmalıydılar. Şu ana kadar bir hayat belirtisi görülmemişti. Malko belki onuncu kez silahım seyretti. Tüfeği tek atışa ayarlamıştı. Şarjörde yirmi kurşun vardı, ama teki yetecekti. Chris Jones yılan gibi kayarak yanına geldi.

— Bir yenilik yok mu?

- Yok.

*

**

Güneş yavaş yavaş beton terası kızdırmaya başlamıştı. Birden, uzaklardan gelen bir patlama sesi Malko'yu sıçrattı. Patlama tam karşıdan, doğudan gelmişti. İki kilometre kadar ötede göğe siyah bir duman yükseldi.

Solcuların bir şakası. Patlamanın Colonia San Francisco'ya hiçbir etkisi olmadı. Chacon'un villasında panjurlar hâlâ kapalıydı. Sanki ev terkedilmişti.

Malko yan döndü. Bu bekleyiş dayanılır gibi değildi. Karabınanın çeliği kızmıştı. Dürbün camını bir bezle sildi. Chris mutfağa dönmüştü. Sessizliği bozan tek şey, arada bir öten kuşlarla.uzaklardan geçen araba gürültüleri.

Aşağıda bahçede bir hareket oldu. Malko hemen dikkat kesildi.

Çalılıklar arasında dolaşan bir kediydi bu. Tro-204

pikal bitki örtüsü öylesine yoğundu ki, bir bölük asker gizlense farkına varan olmazdı. Malko yeniden o sıkıcı bekleyişe döndü. Enrico Chacon'la bu şekilde karşılaşacağım hiç düşünmemişti.

Midesindeki kasılma geçmek bilmiyordu.

Kendini Afrika'nın göbeğinde, her an üstüne atılabilecek son derece yırtıcı bir hayvanı bekler gibi

hissediyordu. Bir arkadaşının başına geldiği gibi beklenmedik bir saldırıyla hayatını kaybedebilirdi.

Kımıldamadan beklemek canına tak etmişti.

Sürünerek terasın daha az güneş alan köşesine gitti.

Silahlı omuzuna dayayıp gözünü dürbüne yapıştırdı

ve en ufak ayrıntıya bile dikkat ederek bahçeyi

taramaya başladı. Güneşi arkasına alması işini

kolaylaştırıyordu. Silahın dürbünü garaj duvarını

taradı, sonra bitki örtüsü üzerinde kaldı. Birden,

bir muz ağacının yanında bir şey parıldadı.

Malko'nun gözünü kamaştıran şimşek gibi bir şey..

İçgüdüleri beyninden daha çabuk hareket etti.

İşaret parmağı karabınanın tetiğine dokundu. Silahın

geri tepmesi henüz sona ermemişti ki, çalılıklar

arasında gizlenen birine ateş ettiğini farketti.

Gördüğü parıltı güneşin, kendininkine benzer bir

silah dürbününde yansımasıydı!

Bir an iki el ateş ettiğini sandı. Çünkü kulak zarlarını zorlayan patlamanın hemen ardından yankı gibi ikinci bir ses farketmişti. Kendini hemen yüzükoyun yere attı. Kulakları uğuldayarak, yüreği ağzında çevreyi dinledi.

Colonia San Francisco'ya yeniden sessizlik çökmüştü. Sanki hiçbir şey olmamıştı. Düş gibi bir şey. Oysa barut kokusu genzini yakıyordu. Gözlerini kaldırdı. Beton korkuluğun üstü bir kurşunla parçalanmıştı. Yana dönerek arkaya baktı.

205

Kapı camında bir delik vardı. Tetiğe bastığı anda biri ona ateş etmiş, iki silah sesi hemen hemen birbirine karışmıştı!

Ağaca gizlenmiş panterin, avcının üzerine atılmasını düşledi.

— İyisiniz ya?

Chris'in endişeli sesiyle Malko sıçradı. Döndü ve gorilinin kasılmış yüzünü farkettiler.

— Sanırım, Chacon aşağıda! dedi. Onu farketmişim anda o da beni gördü. Aynı anda ateş ettik.

— Vurdunuz mu onu?

— Bilmiyorum.

Sessizlik hiçbir şeyi açıklamıyordu. Chacon rakibinin açık vermesini bekliyor olabilirdi. Malko'nun beyni düşüncelerle doluydu. Kübalı nasıl olmuş da kendisine kurulan tuzağı ve Malko'nun burada bulunduğunu öğrenmişti? Rahip mi konuşmuştu? Konuşmadıysa haber veren kimdi? Malko orada bulunduğunu bilenleri düşünmeye başladı. Liste uzun değildi.

Chris Jones duvarı ve camı inceledi.

— Herifte korkunç bir silah var, dedi. Oturma odasının duvarındaki deliğe bakın.

Malko bakışlarını çevirdi ve koca bir delik farkettiler. Chacon da patlayan kurşun kullanıyordu.

Birden, boynundan kan sızdığını hissettiler. Elini ensesine götürdü ve parmaklarının arasına küçük madeni bir parça geldi. Bir insanı öldürmeye yeterli birkaç miligramlık bir çelik parçası.

Orada sonsuza dek öyle kalamazdı. İlk atıştan sonra namluya otomatik olarak bir kurşun daha sürülmüştü. Amerikalıya dönerek:

— Yere yatın, Chris! dedi.

Kafasında muz ağacının yerini saptadı. Sonra sürünerek üç metre kadar sağa kaydılar. Diz çökerek silahı omuzladı ve sol elini karabinanın kayışına

206

dolayarak namlunun sarsılmasını engelleyecek önlemi aldı. Ağır bir hareketle ciğerlerindeki havayı boşalttı ve aniden dizlerinin üzerinde doğruldu. Aynı anda iki muz ağacının arasındaki gölgeyi farkederek dürbünün görüş alanına aldı ve tetiğe bastı. Geri tepmeyle birlikte kendini beton zemine attı. Bu kez silah yankısı gelmedi. Enrico Chacon, eğer oradaki oysa, cevap vermemişti. Ya ölmüştü ya da ateş- edecek durumda değildi.

Chris Jones içerdeki odalardan birine koştu ve birkaç saniye sonra geri döndü.
— Nalları dikmiş! İçerdeki percereden çok rahat görünüyor. Yerde kımıldamadan yatıyor.
— Gidip bakalım, dedi Malko,
Daha fazla beklemeleri olanaksızdı. Silah sesleri birilerinin dikkatini çekebilirdi. Evin arka tarafından çıkıp bahçeyi geçtiler, havuzun çevresini dolanıp diğeri villayı gözlediler. Silah seslerine rağmen hayat belirtisi yoktu. Tuhaf!
Malko, iki bahçeyi ayıran fundalıkları açtı ve Chris'in koruması altında ilerledi. Bahçede tek bir kuş kalmamıştı.
Villanın, "Uyuyan Güzel" in evinden farkı yoktu.
Birden bir gölge farkederek heyecanla durdu. Sonra biraz daha ilerleyip bitki yaprakları arasından başım uzattı. İkinci atışınaniin cevap verilmediğii ortadaydı. Enrico Chacon, yüzü göğge çevrili bir biçimde sırtüstü yatıyordu. Gölgede uyur gibiydi, ama bedeninde hiçbir hayat belirtisi yoktu. Boynunda kanlı bir delik vardı. İkinci kurşunun isabet ettiğii göğsünde gitgide büyüyen bir kan lekesi farkediliyordu. Kan yüzüne bulaşmamış, doğrudan yere akmıştı.
Elleri göğsünde, karabinası yan taraftaydı.
207
Malko'nun kurşunu şah damarını parçalamış ve kafatasının arkasını dağıtmıştı. Üzerinde yeşil renkli askeri bir giysi, ayaklarında Meksika çizmeleri vardı. Bel kemerinin arasına, kabzası işlemeli bir 45'lik geçirmişti.
— Ölmüş! dedi Malko. Onu öldürdüm.
— Öldüğii belli, diye karşılık verdi. Chris.
Enrico Chacon'un, hatları gerilmiş yüzü artık sinema oyuncularım hiç mi hiç andırmıyordu. Malko villaya baktı. Panjurlar hâlâ kapalıydı. Durumu kavramaya başladı: Chacon Malko'nun geleceğini haber alarak herkesi evden uzaklaştırmış ve boş bir ev izlenimi yaratarak, rakibinin açık verip ortaya çıkmasını beklemişti.
Aynı anda ateş etmişler, ama vurulan o oluptu. Şans ya da ilahi adalet işte! Chris eğilip Chacon'un belindeki kabzası işlemeli silahı aldı.
— Her zaman böyle bir silahım olsun istemişim. Artık onun buna ihtiyacı kalmadı.
Malko ses çıkarmadı. Chris, böyle bir isteğine karşı çıkılmayacak sadık bir dosttu. Malko'nun kafası hep aynı sorundaydı. Chacon'u kim uyarmıştı, Malko'yu avcıyken, avlanacak hedefe çeviren kimdi? Birden tüyleri diken diken oldu. Enrico Chacon profesyonel bir katildi. Kendinden emin olmadıkça ortaya çıkmazdı. İçgüdüsel olarak tetiğge ilk kendisi basmamış olsaydı, şu an hayatta değildi...
Bu sırada yakınlarda bir yerden telefon sesi geldi. Malko öyle bir sıçradı ki, Chris gülmekten kendini alamadı.
— Bu kadar sinirli olmayın, Prens!

Malko çevresine bakındı. Havuzun kenarındaki bir sehpa beyaz bir telefon vardı. Gitti, ahizeyi kaldırdı.

-Alo!

208

Bir sessizlik oldu, sonra tereddütlü bir erkek sesi duyuldu:

— Enrico?

- S i .

- Derhal kaçın. Donald'ın emri. Tehlikeyesiniz. Klak! Telefon kapandı. Malko ahizeyi yerine koyarken bacaklarının titrediğini hissetti. Duyduğu ince kadımsı ses. Chacon'u bulmakta kendisine yardımcı olan solcu fotoğrafçı Peter Reynolds'a aitti...

209

XIX. BÖLÜM

Malko'nun yüz ifadesini gören Chris Jones telaşla sordu:

— Ne oluyor?

Malko, San Salvador'a gelişinden bu yana olup bitenleri kafasından geçiriyordu. Bilmecenin eksik parçaları şaşırtıcı biçimde tek tek yerlerine oturuyordu. Reynolds rolünü çok iyi becermişti. Malko ile vücudu parçalara ayrılan Elena Gravidia arasındaki ilişkiyi Chacon'a o duyurmuştu. Emniyet'teki fotoğrafların üniversitedekilere ulaştırıp solcuları azdıran da oydu. Gazeteci olduğu için fotoğrafları ele geçirmesi çok kolaydı. Ayrıca, Malko'nun her yaptığından haberdardı. Bu da Enrico Chacon'un hep daha ilerde olmasını sağlıyordu. Rosa'nın, Pilar'ın ve belki de Abelardo Martinez'in ölümünden o sorumluydu. Diskotekteki o kısa yokluğunun nedeni belliydi: Chacon'a telefon etmeye gitmişti.

Fakat, ortada bir soru kalıyordu: Malko'nun CIA ajanı olduğunu fotoğrafçıya kim söylemişti?

— Bu evi aramak istiyorum, dedi Malko.

Chris Jones, Enrico Chacon'un karabinasını alıp Malko'ya uzattı. Avusturyalı silahı dikkatle inceledi. Chacon'un Oscar Romero ile Pilar'ı vurduğu tüfekti bu. Silahı burada bırakamazlardı.

210

Villaya doğru ilerlediler. Birkaç girişi denedikten sonra garajın yanındaki yapıyı açık buldular. Hızla odaları dolaştılar. Evde oturulduğu belliydi. Dolaplardan biri kadın giysileriyle doluydu. Maria Luisa Salgado'nun giysileriydi bunlar. Buzdolabı yiyecek doluydu ve her yanda sigara paketleri ve purolar vardı.

Oturma odasında, barda içkiler yerli yerindeydi. Malko bir kapıyı açtı ve durdu. Bir mankenin üzerinde beyaz bir takım vardı. Yerde de, ucuna susturucu takılmış bir otomatik Mac tabanca vardı. Malko silahı inceledi. Gizli Servislerin kullandığı bir silahtı bu. Chris'e soru sormak için döndüğünde, kapının ziliyle birlikte ikisi de sıçradı.

Kapıda biri vardı.

— Kaçalım! dedi Malko.

Ingram'ı yanlarına alarak koşar adım villadan çıktılar. Ne yazık ki her yanı karıştıracak zamanları olmamıştı. Bir yerlerde Enrico Chacon'a ait belgeler olmalıydı. Bahçeyi aşır hareketle geçtikleri noktaya ulaştılar. Peter Reynolds'un sözleri Malko'nun hâlâ kulaklarındaydı: "Ortadan toz olun!

Donald'ın emri."

Donald da kimdi?

Caddeye çıktıklarında Milton Brabeck köşeyi döndü. Arabaya atlayıp San Francisco yönüne koyuldular. Yolda, olup biteni Milton'a aktardılar.

— Yine şansınız varmış, dedi goril. Ama bugün beyninizde bir delik açacaklar.

Kumaşa sarılı iki karabina arka koltuktaydı.

Her şey öyle çabuk olup bitmişti ki, Malko düş görmüş gibiydi. İki el silah ve Enrico Chacon'un sonu. Camino Real'in otoparkına geldiklerinde saat yediydi.

— Ben odama çıkıyorum, dedi Malko. Kimse-

211

ye bir şey söylemeyin.

Düşünmeye ihtiyacı vardı. Aslında görevi, karabinanın tetiğine bastığı an bitmişti. CIA, Chacon'un öldürülmesini istiyordu. Bu da gerçekleştirilmişti.

Frank Thorpe için Chacon'un suç ortakları önemsizdi. Malko da buna karşı değildi. Ama yinede merak ettiği şeyler vardı, örneğin, "Donald" kimdi? CIA ajanlarının kullandığı takma adları hatırlatıyordu. Bu da aklına bir fikir getirdi.

Washington'da saat dokuzdu. Frank

Thorpe'u aradı. Beş dakika sonra karşısındaydı.

— Bir bilgiye ihtiyacım var, dedi Malko. Walter Dallas'ın kullandığı takma adı öğrenmek istiyorum.

— Şu an hatırlamıyorum, dedi Thorpe. Ama bulur bulmaz sizi ararım. Bir haber var mı?

— Şimdilik yok, dedi Malko.

Enrico Chacon'un öldüğünü henüz kimse bilmiyordu.

Malko yatağına uzanıp olayları düşündü.

Gerçekten kör gibi davranmıştı!

Bir saat sonra telefon çaldığında hemen yerinden fırladı. Heyecanını bastırmak için daha önce duş alıp Jacques Bogart sürmüştü, sonra da kahvaltı etmişti.

Arayan Washington'du. Frank Thorpe:

— İstedığınız bilgiyi buldum, dedi. Söz konusu kişinin takma adı "Donald".

Malko ağzını bile açamadı. Thorpe diğer taraftan bağırdı.

— Orada mısınız? Ne oluyor?

— Hiç! dedi Malko. Ben sizi ararım.

Frank Thorpe yıllardır bu meslekteydi. Binlerce kilometre öteden Malko'nun sıkıntısını sezdi ve merakla sordu:

— Bu adamın Chacon'la işbirliği yaptığım mı

212

düşünüyorsunuz?

— Düşünmüyorum, dedi Malko. Bundan eminim.

Bu kez şaşkınlık sırası Frank Thorpe'daydı.
Bir süre sonra öfkeli sesi duyuldu:
— Eğer öyleyse, bu çok önemli. Üstlerinin emirlerini kulak ardı edip, kendi başına buyruk hareket etmekle Şirket'e zarar verdi. İki yıldır yukarıdakilere Chacon ile hiçbir ilişkimiz olmadığı konusunda bilgi veriyorum. Onlar da bana inanıyorlar. Oysa siz bunun tam tersini keşfediyorsunuz. Bu durumda Oscar Romero cinayetinde biz suçlu görüleceğiz...

— Doğru, dedi Malko. Fakat elimde henüz somut kanıt yok. Eğer bana bir bilgi daha ulaştırırsanız gerekli kanıt bulmuş olacağım.

MAC tabancayı alıp kabzası ndaki seri numarasını buldu.

— Size bir tabancanın seri numarasını vereceğim. Bunun Şirket'ten alındığına eminim. Silahı kimin ve hangi tarihte aldığını bana iletin. Florida'daki fırtına yüzünden rahat konuşulamıyordu. Malko seri numarasının her rakamım üç kez tekrarlamak zorunda kaldı.

Telefonu kapadıktan yirmi dakika sonra zil yine çaldı. Langley arıyordu. Malko'ya teknik servis bağlandı. Soruşturduğu MAC tabanca, 6 Şubat 1981'de istek üzerine Walter Dallas'a verilmiş ve silah diplomatik valizle El Salvador'a gönderilmişti. Malko teşekkür edip, telefonu kapadı. Artık bilmecenin tüm parçaları tamamlanmıştı. Kendini son derece rahat hissediyordu Malko. Kararım vermişti, ama bu karara kendini alıştırmaya çalışıyordu. Birkaç saat sonra La Prensa, Enrico Chacon'un ölümünü bildirirdi. Fazla vakti yoktu. Her

213 şeyden önce, bir ziyaret yapması gerekiyordu.

Ufak tefek zenci bir rahibe, yarı aralık kapıdan başını uzatarak kötü bir İngilizceyle:

— Hayır, dedi, Peder Cesar Juarez Piskoposlukla yok. Taşraya gitti.

— Ne zaman döner?

— Bilmiyorum.

— Nasıl bulabilirim onu?

— İmkânsız bu. Durmadan seyahat eder. Arada bir buraya telefon edin. Geldiğini bildiririz.

Rahibe Malko'yu düşünceler içinde bırakarak kapıyı kapadı. Cesar Juarez niçin ondan kaçıyordu?

Chacon'un öldüğünden haberdar olamazdı. Olsa bile, Malko ile görüşmesi için bir nedendi bu.

Avusturyalı Los Heroes Bulvarı'ndan aşağı doğru indi. Kırmızı ışıktaki durduğunda gazete satıcısı bir çocuk ön cama La Prensa'yı dayadı. Birinci sayfada iri harflerle bir haber vardı: "Bir din adamı öldürüldü."

Malko gazeteyi alıp habere bir göz attı. Rahip Batista evvelki gece kiliseye günah çıkarmaya gelen bir yabancı tarafından öldürülmüştü. Katil panikten yararlanarak kaçmıştı. Olay şaşkınlık yaratmıştı. Çünkü Rahip Batista o güne dek ölümle hiç tehdit edilmemişti.

Malko gazeteyi katlayıp öfke içinde yola koyuldu. Hedef kent merkezindeydi. 'Chacon'u bulmasına yardım eden adam bunu hayatıyla ödemişti. Cesar Juarez'in Malko'ya karşı temkinli davranması normaldi. Malko, Los Martires Kilisesi'ne geldiğinde durdu. Arabayı bırakıp içeri girdi. Cesar Juarez küçük bir kalabalığın ortasındaydı. Rahip, Malko'yu farketmedi ve kafasını çevirdiğinde onunla yüz yüze geldi. Din adamı olmasına rağmen, şeytan görmüş gibi birkaç adım geriledi. Malko vakit kaybetmeden rahibi kolundan tu-

214

tup bir kenara çekti. Cesar Juarez kupkuru bir sesle:
— Burada ne işiniz var? diye sordu.
— Enrico Chacon öldü, dedi Malko. Bunu haber vermek istiyordum.
Cesar Juarez balık gibi ağzını açtı ve kapadı. Şaşırdığı belliydi.
— Ancak cesedini görürsem inanırım.
— Öyleyse benimle gelin ya da vereceğim adrese birini gönderin. Onu üç saat önce ben öldürdüm.
Rahip Batista'nın verdiği bilgi sayesinde oldu bu. Cesedi hâlâ oradadır.
Olayı kısaca rahibe aktardı. Adam iyice afallamıştı. Yakınındaki bir din adamının kulağına bir şeyler fısıldadı. Diğeri füze gibi fırlayıp uzaklaştı. Malko birkaç metre ötelerinde duran Rahip Batista'nın tabutuna baktı. Artık her şey açıklığa kavuşmuştu.
— Peder, dedi, size bir soru soracağım ve samimi bir cevap istiyorum. Buradaki CIA Şefi'nin Enrico Chacon'u koruduğunu ne zamandır biliyorsunuz?
— Çok hassas bir soru sordunuz. Çok hassas. İnsanları suçlamak kolay değil... Kendisinden kuşkulanıyorduk... Ama...
— Bunun için mi bana yardım etmek istemediniz?
— Bir bakıma, evet. tik karşılaştığımızda anlattıklarınıza pek inanmadım... CIA'nın Chacon'u ortadan kaldırmak istemesine yani... Çünkü burada edindiğimiz bilgilere ters düşüyordu bu...Sonra, Oscar Romero'nun öldürülmesi...
— Bunu Şirket mi tezgâhladı sandınız?
— Oh! Böyle demek istemedim. Fakat çok sağlam haber kaynaklarına sahibiz. Oscar Romero'nun ölümüne CIA Şefi ile sağcıların ortaklaşa

215

karar verdiğini düşündük. Ama buradaki şefinizin CIA'dan ayrı hareket edip etmediğinden emin değildik...
— Anlıyorum, dedi Malko.
Rahip düşünceli bir tavırla Malko'ya baktı:
— Artık size inanıyorum, ama daha önce her şey aleyhinizydi. Benimle konuşmaya geldiğinizde Enrico Chacon için tehlikeli olanları belirlemek ve ortadan kaldırmak amacında olduğunuzu sandım. Daha sonraki olaylar da ne yazık ki bu kanımı doğruladı. Rahip Batista'nın sizinle görüştüğünden sonra öldürülmesine kadar bu kanım devam etti.
— Ben de ihanete uğradım, dedi Malko. Bu sabah

Chacon beni öldürmeye kalktı. Bekliyordu beni.

— Kim haber vermiş ona?

— Bunu henüz açıklayamam. Fakat Dallas'ın Chacon'la sıkı bir işbirliği içinde bulunduğuna inanıyorum. Ha sahi, Peter Reynolds adında bir fotoğrafçı tamr mısınız?

Cesar Juarez gülümsedi.

— Elbette! Kışkırtıcı bir ajandır. Uzun süredir CIA adına çalışır. Solcu hareketleri sağa gammazlar. Malko şaşkına döndü. Ondan başka herkes her şeyi biliyordu.

— Öyleyse niye onu devre dışı bırakmadınız?

— Bu bizim işimiz değil, dedi rahip. Ayrıca solcular ona yanlış bilgi vererek Amerikalıları yanıltmaya çalışıyorlardı. Bu bir savaş. Onun gibi daha birçokları vâ.

— Ya Albay Casanova?

— O da Bay Dallas'la el ele çalışır. Bu hep böyle olmuştur.

Malko sabırsızlanmaya başlamıştı.

216

— Pekâlâ, dedi. Benim yapmam gereken bazı işler var. Sizi Başpiskoposluk'da bulurum. Üniversitede, Hukuk Fakültesi'nin ön cephesi yine sloganlarla kaplıydı. Hemen her köşede öğrenci kümeleri görülyordu. Malko, Rosa ile karşılaştığı büroya daldı. Rastladığı ilk kişi, birkaç gün önce kendisini idama götürecekt sakallılardan biri oldu. Malko'yu görür görmez tanıdı.

— Ne istiyorsunuz?

— Sizinle konuşmak, dedi Malko. Çok önemli. Sakallı, başında oturduğu daktilo makinesini bırakıp Malko'yu dehşet dolu fotoğraflarla kaplı bir duvarın dibine çekti. Bir çukurda Rosa'nın cesedini gösteren büyükçe bir fotoğrafın altında durdular.

— Rosa'nın intikamını almak ister misiniz? diye sordu Malko.

— Elbette, dedi diğeri. Niçin sordunuz?

— Ölümüne kimin sebep olduğunu biliyorum.

— Biz de biliyoruz: Chacon.

— Evet ama Chacon'a Rosa'yi öldürmesini söyleyen Peter Reynolds idi.

— Reynolds mu? Şu fotoğrafçı mı?

— Evet. Chacon'un ajanıydı o.

— Chacon'un ha! dedi sakallı. Onun yankiler hesabına çalıştığını sanıyorduk... Emin misiniz?

— Kesinlikle.

Malko, Peter Reynolds'un CIA ve Chacon ile olan ilişkilerinin tümünü sakallıya aktardı. Artık biri bu cinayetlerin bedelini ödemeliydi.

— Enrico Chacon'u öldürdüm, diye devam etti Malko. Ülkeden ayrılıyorum. Peter Reynolds un size daha fazla kötülük yapmasını istemiyorum. Sakallı genç soğukkanlılıkla karşılık verdi:

— Çok teşekkürler! Hemen bir "toplantı" yapacağım. Rosa gerçek bir devrimciydi. Doğa Bi-

217

limleri Fakültesi'nin bir amfisine onun adını verdik.

Malko'yu otoparka kadar geçirdi. Her şey Malko'nun planladığı gibi gidiyordu. Ama asıl mesele, bundan sonra başlıyordu. Otele dönüp telefon etti.

*

**

Malko'nun saati bire çeyrek vardı. Elli metre öteden gözlediği villayı geçmiş ve geri dönerek arabayı yolun başına, hemen hareket edebilecek biçimde park etmişti. Beklediği kişi fazla gecikmezdi. Arabanın soğuk hava sisteminden yararlanmak için motoru durdurmamıştı, ama yine de sıcak dayanılır gibi değildi. Paseo General Escalon' un bu üst kısmından manzara harikaydı. Merkezden yamaçlara doğru yükselen gecekondu mahalleleri, volkanın eteklerinde yer alan tropik bitki örtüsünde son buluyordu. Arabayı park ettiği Colonia Lomas Verdes bölgesi lüks villalarla doluydu. CD plakalı gri Chevrolet, Avenida Masferrer' in köşesini dönerek Malko'nun bulunduğu noktaya doğru yaklaşmaya başladı. Otuz metrelik bir mesafe vardı, ama arabayı kullananın güneş nedeniyle Malko'yu farketmesi imkânsızdı. Malko arabadan çıkıp iri gövdeli bir ağacın arkasına gizlendi. Chevrolet, Malko'nun tam karşısında durdu. Kapısı açıldı. Walter Dallas'ın her zamanki gibi üzerinde, beyaz kısa kollu gömleğiyle mavi pantolonu vardı. Siyah gözlükler takmıştı. Sarı saçları güneşte ışıldıyordu. Malko karabinayı doğrultup ağaçtan destek aldı. En ufak bir heyecan bile duymuyordu. Robot gibi duygusuzdu. Bu sahneyi sanki yüzlerce kez yaşamıştı. Fakat Walter Dallas'ın niçin öldüğünü bilmesi gerekiyordu. Ameri-

218

kalı evine girmek üzereyken Malko bağırdı.

— Walter!

Walter Dallas durdu ve döndü. Malko bir saat önce elçiliğe telefon ederek kendisiyle öğle vakti evinde buluşmak istediğini söylemişti. O da hemen kabullenmişti.

Mahalleyi sarsan, Malko'nun kulaklarını zorlayan gök gürültüsü gibi bir patlama oldu. Walter Dallas görünmeyen bir el tarafından itilmiş gibi geriye fırlayıp duvara çarptı, olduğu yerde dönüp arabasının kaputu üzerine devrildi. Malko silahı indirip ağaca yasladı. Gidip cesedi görmeye gerek yoktu. Patlayan kurşun Amerikalının tam göğsüne isabet etmişti.

Malko cebinden bir mendil çıkarıp karabinanın dipçliğini ve namlusunu sildi ve tekrar ağaca dayadı. Sonra arabasına atlayıp hemen hareket etti. Avenida Masferrer'in köşesini dönerken Amerikalının villasından bir hizmetçi çıktı, cesedi farketti ve yaygarayı bastı.

*

**

Resepsiyon memurunun madeni sesi hoparlörlerden tüm otele yayıldı.

— Bay Malko Linge telefonda aranıyor!
Malko lokantadan çıkıp holün dibindeki telefon
kabinlerinden birine girdi. Arayan Birleşik
Devletler Büyükelçisi Hobart Cody idi.

— Walter Dallas'ı vurmuşlar, dedi şaşkın bir
sesle. Evine dönerken olmuş.

— Korkunç bir şey, dedi Malko. Kim yapmış
bunu?

— Solcular olmalı, dedi diplomat. FAPU tarafından
birkaç kez tehdit edilmişti. Sersemler! İlk
uçakla Washington'a dönseniz iyi olur... Başımıza
bir şey gelsin istemiyorum...

219

— İyi fikir, dedi Malko. Gidip hemen ilk uçakta
kendime yer ayırtacağım.

— Teşekkürler, dedi büyükelçi. Bu olay beni
serseme çevirdi. Bu herifler hayvandan farksız.
VValter iyi çocuktu. İşini severdi...

—, Üzuldüm, dedi Malko. Aramız çok iyiydi
onunla.

*

*#

Peter Reynolds kulaklığını takmış müzik dinliyordu.
Geceyi birlikte geçirmeye söz veren bir
genç kız için anahtarı kapının üstünde bırakmıştı.
Kapı açıldı. Fotoğrafçı gözlerini kaldırdı ve tanımadığı
üç Salvadorluyla karşılaştı. Ellerinde
namluları yivli av tüfekleri vardı. Reynolds kulaklıkları
çıkararak yatakta doğruldu.

— Hey arkadaşlar! Telaşa gerek yok!

İçlerinden biri silahı kalçasına dayayarak ilerledi.

— Telaşlandığımız yok, namussuz! Hesaplaşmaya
geldik.

Peter Reynolds boğuk bir ses çıkararak duvara
doğru geriledi. Diğer iki Salvadorlu bütün kaçış
yerlerini tuttular. Silahı doğrultmuş olan tetiğe
bastı. Reynolds'un parçalanan bağırsaklarından
oluk gibi kan boşaldı. Yatağa cansız yığılırken, üç
adam kapıyı çekip çıktılar. Sakin adımlarla servis
merdiveninden inip bahçeye çıktılar.

*

**

Belize ve Miami'ye gidecek TACA uçağında
yer almak için otuz kişi kuyruktaydı. Malko, Miami'den
New York'a geçecek, oradan da kendisine
bilet ayrılmış olan Air France ile Paris'e gidecekti.
Saatte bin kilometre hızla kendisine Atlas Okyanusu'nu
geçirecek olan o ünlü konforu özlemişti.

220

Avusturya'ya gitmeden önce Paris'te birkaç gün
tatil yapmayı düşünüyordu. Nihayet Malko ve iki
gorili, uçağa giriş kartlanm alıp kahvaltı etmek
üzere lokantaya geçtiler. La Prensa'nın ilk baskısı
satışa çıkmıştı. Malko bir gazete aldı.

Walter Dallas'ın fotoğrafı ilk safhadaydı. Her
gün bir CIA Şefi öldürülmediği için ilginç bir olaydı
bu. Yan tarafta, daha küçük bir fotoğrafta Malko'nun
ağaca yasladığı tüfek görülüyordu. Yazıya

bir göz attı. Solcular yeni, bir cinayet işlemiş, ABD'nin bir danışmanını vurmuşlardı. Cinayetin henüz bir açıklık kazanmamış olmasına rağmen silahın Oscar Romero'yu öldüren silah olduğu tahmin ediliyordu.

Sağcılara yakıştırılan cinayet böylece solculara yüklenmiş oluyordu.

Malko gazeteyi kapadı. Öfkelenmişti. Enrico Chacon'un ölüsü bile kendisiyle alay ediyordu. Walter Dallas'ın ölümü, cuntanın solcularla olan mücadelesine yardımcı olmuştu. Gazetede Enrico

Chacon'un ölümüyle ilgili tek satır yoktu. Cesar Juarez'in verdiği habere uyuyordu bu: Chacon'un arkadaşları villaya gelip cesedi ortadan kaldırmışlardı. Kübalı katilin ölüp ölmediğinden kimse emin olamayacaktı. Neyse ki rahibin gönderdiği adam cesedi gözleriyle görmüştü.

Yolcular uçağa çağrıldı. Malko kalktı. Yapılacak işi vardı: Yüksek dereceli bazı CIA sorumlularına San Salvador'daki CIA Şefi'ni niçin öldürdüğünü açıklayan bir rapor hazırlamalıydı. Frank Thorpe'un bu olaydan haberi vardı.

Hiç pişmanlık duymuyordu. VValter Dallas yapacağını yapmıştı. Emirlerle uyup uymadığı hiçbir zaman öğrenilmeyecekti. Ama Pilar'ın, Rosa'nın ve diğerlerinin ölümlerini ödemişti. Malko, peşinde Chris Jones ve Milton Brabeck olduğu halde

221

uçağa bindi. Walter Dallas'ı öldürdüğünü onlar da bilmiyordu. Taşınması güç bir sırdı bu. Eğer Dallas gerçekten emirleri uygulamışsa, arkadaşları er veya geç bunun acısını ondan çıkartabilirlerdi.

222